

ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД ЗАБРАВЕНАТА СТАЯ

Част 4 от „Джереми Логан“

Превод от английски: Асен Георгиев, 2016

chitanka.info

За Вероника

1.

По-необикновена гледка вероятно не беше виждана никога във величественния двор на Глазгоуския научен институт, основан през 1761 г. с дарствена грамота от Джордж III. На голямата ливада, точно срещу административната сграда, беше издигната катедра, покрита с микрофони. Пред нея бяха подредени трийсетина съваеми стола, на които се бяха разположили репортери от местните вестници, от лондонския „Таймс“, списание „Нейчър“, „Океанография“, „Тайм“ и много други. Вдясно от подиума стърчаха две телевизионни камери — едната на Би Би Си, а другата на Си Ен Ен. Вляво от него се издигаше голямо дървено скеле, върху което стоеше странна на вид машина от черен метал: кръстоска между фиала за пури и игленик. Беше дълга около деветдесет сантиметра, обемисто приспособление стърчеше от горния ѝ край.

Неспирното бърбене между репортерите заглъхна, когато главната врата на административната сграда се отвори и двама мъже се озоваха под следобедното септемврийско слънце. Единият беше дебел и нисък, а на главата му стърчеше бял перчем. Носеше дебело палто от туид. Другият беше висок и много слаб, с доста сурови черти на лицето, светлоруса коса и бдителни сиви очи. За разлика от своя спътник той беше облечен в консервативен черен костюм.

Двамата се приближиха до катедрата и по-възрастният мъж прочисти гърло.

— Дами и господа от медиите — започна той, — благодаря ви, че дойдохте. Аз съм Колин Рийд, президент на Глазгоуския научен институт. Човекът вдясно от мен е Джереми Логан.

Рийд отпи глътка вода от чашата, която стоеше на катедрата, и отново прочисти гърлото си.

— Може би познавате работата на доктор Логан. Той вероятно е един най-добрите и със сигурност най-известният действащ енигмолог днес. Неговата работа е да проучва, тълкува и обяснява необяснимото — нека го наречем така поради липса на по-добро определение. Да

хвърля светлина върху загадките на историята и да отделя митовете от истината и естественото от свръхестественото.

Застаналият до Рийд Логан лекичко се смръщи, сякаш му беше неловко от този панегирик.

— Преди около два месеца се обърнахме към доктор Логан на неговия работен терен в Йейлския университет и го помолихме да поеме една задача за нас. Задачата може да се обясни кратко: да докаже или отхвърли категорично съществуването на създанието, популярно сред хората като Лохнеското чудовище. Доктор Логан прекара последните шест седмици в Инвърнес, работейки по въпроса. Сега бих искал да го помоля да сподели заключенията си с вас.

Рийд отстъпи от микрофоните и Логан зае мястото му. За момент огледа тълпата от репортери, после започна да говори. Гласът му беше относително тих и мек, а акцентът му от средата на американското атлантическо крайбрежие рязко контрастираше с гърления шотландски говор на Рийд.

— Лохнеското чудовище — започна той — е най-известното от всички предполагаеми шотландски езерни чудовища и може би най-известното от всички криптиди^[1]. Целта на института, когато ме нае за тази задача, не беше да погоди номер на местната туристическа индустрия, нито да унищожи търговията на амбулантните търговци с лохнески сувенири. Целта по-скоро беше да се сложи край на аматьорските и погрешни опити за издирване на създанието, защото зачестиха и в резултат през последната година имаме поне два случая на удавени.

Той отпи от оставената за него чаша вода.

— Бързо осъзнах, че за да се докаже съществуването на създанието, се изисква едно-единствено нещо: да го наблюдаваш в неговата среда. За да се докаже обаче, че създанието *не съществува*, се изисква много повече работа. В това отношение моите най-важни помощници щяха да бъдат технологиите. Затова убедих военноморския флот на Съединените щати, от който някога и аз бях част, да ми даде назаем тази едноместна изследователска подводница. — Логан махна към странната машина, кацнала на дървеното скеле от дясната му страна. — Подводницата е оборудвана с непрекъснато излъчващ радар, синтетично-апертурен сонар, ехолоти с импулсна компресия и

множество други уреди за подводно картографиране и откриване на цели.

— Трябваше да се вземат предвид два важни фактора. Езерото Лох е твърде дълго и необикновено дълбоко — на места близо двеста двайсет и девет метра. Второ, така наречените *виждания* на създаването внушаваха морфология, подобна на плезиозавър, от което можеше да се заключи, че дължината му ще е между шест и дванайсет метра. Имаше и няколко неизвестни, с които трябваше да се примиря, като територията, която обикаля, и предпочитаната от него околна среда. Обаче уточняването им трябваше да бъде отложено до откриването на създаването.

— Започнах работа, като се запознах с характеристиките на подводницата и плана на езерото — както на повърхността, така и под водата. Споменатата по-горе служба във военния флот улесни значително и двете задачи. Прекарах една седмица в пробни плавания, като през това време не открих никакви следи от създаването.

— След това накарах института да ми купи рибарска мрежа — оказа се всъщност, че тя трябва да е огромна. Използвахме ролки с найлонова мрежа с големина на „очите“, каквато използват военните, и сглобихме нещо като винтер^[2] с размери три хиляди на двеста и петдесет метра.

Това предизвика възгласи на удивление.

— Онова, което последва, беше твърде уморително, но след първите няколко опита започна да се получава лесно. Извадих късмет, защото езерото, макар и дълго трийсет и два километра, не е твърде широко: малко над три километра в най-широката си част. Започнахме от най-северната точка на езерото и се придвижвахме на юг. Помагаха ми двама асистенти от института и два моторни катера от Инвърнес. Всеки ден с помощта на подводницата „прочесвах“ километър и половина от езерото в южна посока. Километър и половина по осите X, Y и Z. Във всеки от тези отделни участъци правех по три обиколки на различни дълбочини, като използвах технологичното оборудване на подводницата за насочване и откриване на движението на всеки обект с вероятните размери на създаването. А оборудването има значителен обхват и точност. Ако обект с търсените размери се намиреше в съответния участък, щях да го откроя. В края на всеки ден с помощта на асистентите скъсявахме винтера с километър и половина до

мястото, където същия ден бях приключил с търсенето. Този огромен кош обхващаше буквално цялото езеро, подобно на противоположна мрежа. „Очите“ на мрежата бяха толкова големи, че всяка обикновена риба да може да минава без затруднения, но всичко, по-голямо от четирийсет сантиметра, да не премине. Плавателните съдове пропускахме един по един.

— Всеки ден в търсене на създаването проучвах нов езерен участък от километър и половина. В края на всеки ден, както вече казах, издърпвахме мрежата на същото разстояние напред. След двайсет дни стигнахме до южния край на езерото без резултат. И така, дами и господа, можете да приемете като факт няколкото думи, които ще кажа сега, макар и да го правя със съжаление, тъй като и аз както всеки човек си падам по криптозоологическите легенди: *Неси не съществува*.

Думите му бяха посрещнати с ръкопляскания, тук-там избухна смях.

В далечината се чу нисък звук: бръмчене, съпроводено с повтарящо се плющене. С приближаването му стана ясно, че това са винтовете на хеликоптер, чиито перки секат въздуха. След миг голяма машина с военни опознавателни знаци се появи иззад близкия хълм, по който се издигаха еднофамилни къщи от червени тухли. Вече се приближаваше бързо и се видя, че е на американския военноморски флот. Започна да се спуска и увисна точно над голямата ливада и тъмносивата подводница. Въздушната струя сплеска тревата в кръг с правилни очертания, а журналистите трябваше да си хванат шапките и бележниците, за да не ги отвее. От страничния вход на административната сграда излезе техник в работен гащеризон, отиде до скелето и закачи двете големи куки, които бяха спуснати от търбуха на хеликоптера, за ушите в горната част на корпуса на плавателния съд. След това слезе на земята, показа с вдигнат палец, че всичко е наред, и хеликоптерът започна внимателно да се издига с люлеещата се под него подводница. Изкачваше се все по-високо и щом стигна полетната си височина, пое на изток, а странният му товар висеше под него на двете дебели въжета. След шейсет секунди летателният апарат изчезна от ползрението им. Цялата операция беше отнела по-малко от пет минути.

Логан остана още известно време загледан в далечния хоризонт, след това се обърна отново към събралите се представители на медиите.

— А сега — обяви той — съм готов да отговоря колкото може по-изчерпателно на вашите въпроси.

Три часа по-късно в уютния бар от епохата на крал Едуард в най-пищния хотел на Глазгоу същите двама души — Колин Рийд и Джереми Логан, вдигнаха наздравица един за друг с уиски от ечемичен малц с лек торфен дъх, сервирано чисто.

— Отлично изпълнение — каза Рийд. — И с това нямам предвид само днешната пресконференция, а и цялата операция. Отлична работа от началото до края.

— Актьорството е нещо ново за мен — отговори Логан, — но е приятно да знам, че ако някога дойде краят на бизнеса с търсенето на духове, мога да допълвам заплатата си от Йейл с изяви на сцената.

— Бих бил щастлив да отговаря на въпросите ви *колкото мога по-изчерпателно* — изкиска се Рийд, когато си спомни. — Чудесно извъртане. — Той отпи от скоча си. — Е, мисля, че след днешната пресконференция, а и благодарение на новите правила, които въведохме за ползването на плавателни съдове в езерото, търсенето на чудовището постепенно ще отмре.

— Това е целта.

Рийд възкликна, сякаш е забравил нещо.

— О, да. — Бръкна в джоба си и извади тънък плик. — Ето стипендията ти.

— Все още ми е неловко да приемам пари от института — каза Логан, докато прибираше плика в джоба си. — Но се утешавам с мисълта, че това е компенсация за вредите, които репутацията ми би понесла, ако някога истината излезе наяве.

— Ние ти благодарим и аз съм сигурен, че Неси също ти благодари. — Президентът направи пауза. — Носиш ли... тъъ... данните?

Логан кимна.

— И все още смяташ, че най-добре е да ги унищожим?

— Това е единствената възможност. Какво ще стане, ако снимките се превърнат в обществено достояние или попаднат, да не дава господ, в Ютюб? Това ще сложи край на всичко, което постигнахме. Ще ги изгоря веднага щом се кача в стаята си.

— Разбира се, ти си прав. — Рийд се поколеба. — Мога ли... да ги видя за последен път?

— Разбира се. — Логан огледа бара, отвори дипломатическото куфарче, марка „Зиро Халибъртън“, което лежеше на тапицираната пейка до него, извади папка и я подаде на Рийд. Президентът я взе, отвори я и запрелиства страниците вътре, а очите му блестяха от жадна омая.

Папката съдържаше изображения, получени с помощта на различни технологии: акустично обратно разсейване, синтетичен апертурен импулс, активен лъчев сонар. Те показваха едно и също, но от различни ъгли и в различни пози: създаване с обемисто яйцевидно тяло, странични перки и дълга тънка шия. Рийд дълго гледа снимките. След това с дълбока въздишка на съжаление затвори папката и я върна на Логан.

Точно в момента, когато Логан се готвеше да прибере папката в куфарчето, мъж в униформата на хотела се приближи към тяхната маса.

— Доктор Логан?

— Да?

— Търсят ви по телефона. Апаратът е на рецепцията.

Логан се намръщи.

— В момента имам среща. Не може ли да почака?

Пиколото поклати глава.

— Не, сър. Човекът, който се обажда, каза, че е спешно. Много спешно.

[1] Митични същества — растения или животни, за които се предполага, че съществуват, но още няма открити доказателства за това. — Б.пр. ↑

[2] Сляп кош за ловене на риба. — Б.пр. ↑

2.

Когато идваш от запад по шосе 138 в Род Айлънд, мостът на Джеймстаун „Варазано“ предлага четири ленти в бетонна кутия от трегери с приятни, макар и тревожно извисени във въздуха форми. Беше обедно време извън сезона, движението не бе натоварено и доктор Джереми Логан натисна съвсем леко газта на своя „Лотос Елан“ от 1968 г. Спортната кола се подчини на мига и без усилия прехвърли извивката на моста. След това профуча през малък къс земя, преди да се появи вторият мост — „Клейборн Пел“. Той беше много по-дълъг и много по-висок от този, по който току-що беше минал. Логан знаеше достатъчно за съпротивлението на материалите, за да смята висящите мостове за леко обезпокоителни, затова натисна газта още малко. Колата започна да се изкачва, стигна до върха на прострялата се конструкция и пред очите му се откри гледка, която издуха всички мисли за трептения и резонансни честоти от главата му.

Пред него лежеше Нюпорт, Род Айлънд, който пръскаше искри като диамант под слънцето в ранната есен, подобен на страната Оз в края на пътя от жълти тухли. Заливчета, марини, пристанища, кейове и блестящи сгради, облицовани с камъни или с боядисани в бяло дъсчени обшивки — почти неразличими от това разстояние — се простираха по хоризонта наляво и надясно. Малко по-близо няколко едномачтови ветроходни лодки и яхти се носеха с бели, надути от вятъра платна. Това беше гледка, която никога нямаше да остарее и Логан я попиваше с цялата си душа.

Беше напълно достатъчна да заглуши гризачото го любопитство защо въобще е тук.

В края на моста зави по улица „Феървел“, след това подкара по тесните натоварени улици на стария градски център, докато не стигна до булевард „Мемориъл“. Като всички туристи зави наляво и после надясно по „Белвию“. След това обаче, вместо да се отклони на изток към алеята „Клиф Уолк“ и съвършено поддържаните фасади на „вили“ като „Марбъл Хаус“ или „Брейкърс“, Логан продължи на югозапад,

докато не стигна „Оушън Авеню“. Мина край поредица малки плажове, частен клуб и неизбежните летни къщи. След около три километра и нещо намали, преди да стигне тесен павиран път, който водеше на юг от шосето. На табелката, която стърчеше отстрани, не пишеше нищо повече от „Частна собственост“. Зави по пътя и след стотина метра стигна до потъмняла от стихииите тухлена ограда, която се простираше наляво и надясно, докъдето очи виждаха. Пред него в оградата имаше врата със старомодна къщичка с шистов покрив, която служеше за подслон на охраната и пропуск. Логан спря, за да покаже документите си. Пазачът ги огледа, кимна и му ги върна. Вратата, препречваща пътя, се отвори, той му махна и Логан продължи нататък. Тесният извиващ се път минаваше през горичка, след това по нисък хълм и отново през гора. След нов завой Логан спря, защото зърна „Лукс“^[1] за пръв път след десет години.

Оказа се по-голям, отколкото в спомените му. Беше построен по модела на английския Нюборт Хаус, но още по-голям. Постройката в пясъчен цвят се простираше сякаш без край в двете посоки, докато все пак не свършеше с Източното и Западното крило. Странна смесица от яacobински, паладински и готически стилове, с проблясващи на слънцето оловни стъкла, замъкът имаше дори по-приказен вид от първото впечатление на Логан, когато видя Нюпорт. Като се изключи бръшлянът по фасадите, странно закачуленият и бдителен вид на фронтоните и кулите и ниските зъбци, които се простираха по протежение на покрива, придавайки му леко злокобен вид. Не — това беше прекалено силна дума. Щом го видя за пръв път, Логан го беше определил като „обезпокоителен“. Сега отново се установи на това определение. Високата тухлена стена, през която беше минал, вече се виждаше, простряна далеч наляво и надясно, как следва извивките нагоре-надолу на тревистия терен. И в двете посоки свършваше в края на скалите, които се издигаха високо над Атлантика. Около фланговете на главната сграда бяха групирани поне дузина стопански постройки с различна форма и размери: електроцентрала, парник, складове и редица здания без прозорци, за които Логан знаеше, че са лаборатории. Всичко това образуваше кампус от почти сто акра.

Намали и подкара по тясната автомобилна алея към паркинга откъм близката страна на Източното крило, където беше главният вход. С четирите си масивни Соломонови колони, които подпираха

мраморен фронтон, той беше твърде величествен, за да се използва за нещо друго освен украса. Логан слезе от колата и закрачи по къс, засенчван от дървета тротоар към двойна врата. Едва тук към фасадата беше завинтена потъмняла от времето табелка, на която беше изписано името на мястото: ЛУКС.

От едната страна на вратата имаше няколко уреда: панел с бутони, интерком със звънец и друга технологична джунджурия, чието предназначение Логан не можа да отгатне. Над тях имаше разпечатан надпис: „Постоянно пребиваващи и гости — след работно време използвайте цифровата ключалка“. Логан не отговаряше на нито една от двете категории и тъй като беше обедно време, натисна звънеца.

След малко от високоговорителя се чу дрезгав женски глас:

— Да?

— Доктор Джереми Логан — обяви той, като се наведе леко към микрофона.

Кратко забавяне.

— Заповядайте.

Чу се леко бръмчене, двете врати се плъзнаха встрани и Логан влезе. Пред него се простираше дългият коридор, който още помнеше. По него отчетливо личеше двойното предназначение на огромната постройка. Докато стените и таваните бяха украсени с елегантни отливки в стил рококо, сякаш човек се намира в разкошния замък на някой барон разбойник, покритите с книги маси, поизтърканите мокети, табелите на вратите и набиващите се на очи червени табели „Изход“ наемкваха за второ, твърде различно предназначение.

Логан измина около десетина метра надолу по коридора и зави към вратата, на която имаше надпис „Приемна“. Звъняха телефони и пръсти почукваха делово по клавиатури. Въпреки това във въздуха имаше нещо странно, едно потиснато чувство, което Логан веднага долови. Нещо сякаш пронизваше като нож обичайния професионален тон в работата на този деен офис.

Зад дългото бюро на приемната седеше жена и наблюдаваше неговото влизане.

— Доктор Логан?

— Да.

— Съобщих на директора. Ще слезе веднага.

Логан кимна.

— Благодаря.

Огледа тапицираните с кожа високи кресла и дивани, които изпълваха приемната, избра си един и точно се готвеше да седне, когато познатата фигура на Грегъри Олафсон се появи в рамката на вратата на приемната. Разбира се, беше остарял, гъстата му черна коса бе побеляла напълно, а около очите му имаше бръчки, които някога се появяваха само като се смееше. Лицето му бе състарено не от годините, а от нещо друго. Той се усмихна при вида на Логан, но усмивката беше съвсем кратка и бързо изчезна.

— Джереми — каза Олафсон и се упъти с протегнатата ръка към Логан, — радвам се да те видя отново.

— Грегъри — отговори той.

— Зная, че се чудиш за какво е всичко това. Ела с мен, моля, и ще ти обясня подробно.

Той излезе от помещението и пое по главния коридор, а Логан го последва.

[1] Вероятно алюзия за „светлина“ на латински. — Б.пр. ↑

3.

Офисът на Олафсон беше останал такъв, какъвто Логан го помнеше. Тъмен, с мебели в едуардиански стил, полиран месингов обков, стенни лампи и анахронистични картини по стените, приличащи на драсканици — предпочитаният от Олафсон абстрактен експресионизъм. На едната стена имаше високи прозорци с дебело стъкло. От тях се разкриваше гледка към добре поддържания ландшафт: ливади се простираха чак до високите скали, под които се плискаше гневният океан. Долните половици на прозорците от оловно стъкло бяха леко вдигнати и Логан долавяше както далечния плисък на вълните, така и соления мирис на морето.

Директорът го покани с жест да седне на едно от креслата и се настани до него.

— Благодаря ти, че се отзова толкова бързо.

— Ти каза, че работата е спешна.

— Мисля, че е точно такава. Би ми било трудно обаче да ти обясня защо. Затова... — Олафсон се поколеба за миг. — Затова ти се обадох. Искан да си осигуря твоите услуги, преди да ти възложат някоя друга задача.

В стаята за дълго настъпи тишина, докато двамата мъже се бяха вторачили един в друг.

— Преди да продължа — наруши мълчанието Олафсон най-накрая, — трябва да зная способен ли си да се освободиш от всякакви предубеждения и зложелателство, които може да са резултат на... тъъ... минали различия.

Това предизвика второ мълчание. От креслото си Логан наблюдаваше директора на „Лукс“. Последния път, когато разговаря с Олафсон, преди цяло десетилетие, той седеше на същия стол горе-долу по същото време на годината. Освен това директорът имаше същото изражение на лицето: едновременно тревожно и нетърпеливо. Откъслечи от късото слово на Олафсон сега достигнаха до съзнанието му, филтрирани през булото на времето и паметта: *Някои от членовете*

на колегията са много обезпокоени... схващат го като липса на академична възискателност... на първо място трябва да е доброто име на най-стария и най-авторитетен национален политически институт...

Логан се размърда в креслото.

— Това няма да е проблем.

Директорът кимна.

— И мога да разчитам на твоята дискретност? Голяма част от онова, което ще ти кажа, е секретно дори за учените и служителите.

— Това е част от работата ми, така че нямаше нужда да питаш.

— Да, така е, но нали разбираш, трябваше да го направя. Благодаря ти. — Олафсон погледна за кратко към морето, преди отново да насочи, вниманието си към Логан.

— Помниш ли доктор Стречи?

Логан се замисли.

— Уилърд Стречи?

Олафсон кимна.

— Точно така. Наскоро Стречи се оказа в центъра на... много трагично събитие, което се случи тук, в „Лукс“.

Логан си спомни за атмосферата, която беше доловил по време на краткия си престой в приемната.

— Разкажи ми.

Директорът отново погледна към морето, преди да отговори.

— През последните седмица-две Стречи не беше на себе си.

— По-точно? — попита Логан.

— Беше неспокоен. Изглежда страдаше от безсъние или спеше много малко. Стана и раздражителен както си спомняш, това съвсем не беше в характера му. Освен това той... — Олафсон отново се поколеба. — ... Започна да си говори сам.

— Вярно?

— Така ми казаха. Тихо и дълго, понякога дори оживено. И накрая, само преди четири дена, изведнъж рухна психически.

— Продължавай — подкани го Логан.

— Изби го на насилие, нападна асистентката си. — Олафсон преглътна. — Както знаеш, тук имаме малобройна охрана. Не сме подготвени за справяне с... въъ... подобни сцени. Ние го обуздахме,

доколкото можяхме, и го затворихме в библиотеката за посетители на първия етаж. След това се обадохме на деветстотин и единайсет.

Логан запази мълчание и изчака директорът да продължи. Вместо това Олафсон стана, отиде до стената, дръпна декоративната завеса и откри екран за проектор. После изтегли чекмедже в същата стена, извади цифровия проектор, включи кабела в контакта и го насочи към екрана.

— Ще бъде по-лесно и за двама ни, ако видиш с очите си — каза той. След това отиде до вратата, загаси лампите и на връщане пушна проектора.

В началото екранът беше черен. След това по повърхността му прелетя поредица от числа. После се появи черно-бял образ, леко зърнест при този процент увеличение, защото беше запис от охранителна камера. В долния край на екрана непрекъснато течеше фаза с датата и часа. Логан разпозна помещението — беше, както каза Олафсон, библиотеката за посетители на „Лукс“: богато украсено пространство с натруфени стенни свещници и таван от декоративни панели. Три от стените бяха покрити със стелажи за книги от пода до тавана. Четвъртата бе заета от четири високи прозореца с тежки рамки като тези в кабинета на Олафсон. В обширното помещение бяха подредени дивани, кресла и пейки покрай стените. Това не беше действаща библиотека — истинската се намиреше на друго място в сградата и беше много по-богата. Предназначението ѝ беше да впечатлява гости и потенциални клиенти.

От птичия поглед на охранителната камера Логан можа да различи мъж, който крачеше насам-натам по скъпия мокет. Човекът очевидно беше обхванат от крайно вълнение. Той подръпваше дрехите си, скубеше коси. Логан го разпозна като остаряла с едно десетилетие версия на доктор Стречи, може би вече на шейсет-шейсет и пет години. От време на време ученият се заковаваше на място, навеждаше се и стоварваше длани върху ушите си, сякаш искаше да спре някакъв непоносим звук.

— Затворихме го там, докато дойде помощ, за да не нарани себе си или някого другиго — обясни Олафсон.

Докато Логан гледаше, Стречи отиде при вратата и я дръпна силно, като в същото време крещеше.

— Какво казва? — попита Логан.

— Не зная — вдигна рамене Олафсон. — Вероятно просто бръщолеви. Качеството на записа е ниско — само част от нашите охранителни камери са с интегриран микрофон.

В този момент вълнението на Стречи нарасна. Започна да блъска по стените, да изхвърля книги от лавиците и да ги запраща в противоположния край на библиотеката, като през това време отново и отново спираше, за да си запуши ушите, клатейки глава като куче, което тръска плъх. Приблужи се към прозореца и го заблъска с юмрук, но оловното стъкло беше твърде дебело, за да поддаде лесно. Започна да залита и да се блъска като сляп в стените, обръщайки масите по пътя си. Залитна за миг към камерата и за малко гласът му стана по-ясен. След това отново се обърна на другата страна, като дишаше тежко и се оглеждаше. И изведнъж се успокои.

С периферното си зрение Логан забеляза, че Олафсон се обърна.

— Джереми, трябва да те предупредя, че онова, което ще последва, е крайно смущаващо.

Чрез окото на камерата Логан наблюдаваше как Стречи отива към стената с прозорците. В началото крачеше бавно, после по-бързо и уверено. Когато стигна до най-близкия прозорец, се опита да го повдигне. Тежката старомодна рамка се вдигна само няколко сантиметра.

Стречи отиде при следващия прозорец и го задърпа на резки, силни тласъци. Той също се вдигна само три или четири сантиметра. Логан знаеше, че първо, старомодните метални рамки са твърде тежки и второ, от десетилетия не са почиствани или смазвани.

Сега Стречи се доближи до третия прозорец и отново задърпа. Този се повдигна по-лесно от останалите. Логан гледаше, докато Стречи вдигаше прозореца все по-нагоре, първо с двете ръце, после с рамо. Чуваше се как сумти от усилието. Най-накрая успя да вдигне прозореца до максималната му височина — почти метър и половина над перваза.

Нямаше решетка или мрежа, защото библиотеката беше на първия етаж. Зейналата прозоречна рамка лесно подари на Стречи свободата. След миг щеше да се промуши през отворения прозорец и да изчезне. Каква ли е тази трагедия, запита се Логан, която може да подлуди един учен.

Обаче Стречи не излезе през прозореца. Вместо това се наведе, протегна ръка към дясната част на рамката и започна да опипва нещо в улея ѝ. Логан осъзна, че това е веригата за вдигане на долната част на прозореца. Вторачи се омаян в ставащото. Сега Стречи държеше с една ръка веригата, а другата му ръка правеше въртеливи движения върху нещо, което беше скрито зад тялото му.

В този момент ръката се дръпна. Показа се противотежестта на прозоречната рамка — дълга двайсетина сантиметра и очевидно тежка. Стречи я откачи от веригата и я пусна на земята. Сега прозорецът не можеше да полети надолу само защото той стискаше веригата.

Внезапно ужасяваща мисъл хрумна на Логан.

Стречи коленичи пред прозореца и все още стискайки веригата с ръка, сложи врата си на перваза. Настъпи миг на вцепенение, през който Логан, замръзнал на креслото си, чу как мъжът си пое няколко пъти неравномерно дъх.

В този момент Стречи пусна веригата.

С остро скърцане, което напомняше свирка на влак, тежката метална рамка полетя надолу по улеите. Чу се ужасяващ пукот на кости, ясно доловим дори сред тракането на падащия прозорец. Тялото на Стречи подскочи, все едно беше докоснал оголен кабел. Логан отмести очи, но не преди да види как главата полетя надолу към цветните лехи около библиотеката, а след нея потока кръв, която изригна черна пред очите на безжалостното око на охранителната камера.

4.

В продължение на повече от минута двамата не помръднаха. След това директорът тихо светна лампата, прибра проектора, дръпна пердето върху екрана и се върна на мястото си.

— Мили боже! — измърмори Логан.

— Не можахме да скрием факта, че Стречи се самоуби — каза Олафсон. — По очевидни причини се опитахме да скрием колкото може от подробностите. Въпреки това се понесоха слухове. — Той погледна Логан. — Трябва да попитам — някакви първоначални догадки?

— Мили боже — повтори Логан. Беше в шок. Опита се да възстанови образа на Уилърд Стречи от времето, когато той самият беше в „Лукс“, но всичко, което си спомняше, беше тих, твърде плах човек с оредяла посивяла коса. Разменяха си усмивки и поздравя с кимане на глава, но никога не бяха разговаряли.

Той направи опит да преодолее шока и да отговори на въпроса на Олафсон.

— Мисля — започна бавно, — че да се самоубиеш по такъв начин... означава единствено, че не можеш да понесеш дори още една минута живот. Няма да е търпение да се добере до хапчета, оръжие, кола, покрива на сграда — просто е трябвало да умре. *Веднага*.

Директорът кимна и леко се наведе.

— Не се занимавам с всекидневното ръководство на „Лукс“ — оставил съм това на Пери Мейнард. Познавах Уил Стречи от трийсет години. Той беше най-стабилният, най-милият, най-рационалният човек. Освен това един от най-добрите ми приятели. Беше кум на сватбата ни. Няма начин да нападне някого. И също така никога не би се самоубил. Особено по такъв начин. Уил се ужасяваше от грозотата и скандалите. Подобна постъпка е напълно против неговата природа.

Олафсон се наведе още малко към него.

— Разбира се, властите го записаха като самоубийство и толкоз. Изглежда имат смътна представа за мозъчните тръстове и техните

обитатели. А полицейските психиатри го оформиха като, ако си спомням добре, „кратка реактивна психоза, предизвикана от дисоциативна фуга“^[1]. — Директорът се смръщи. — Обаче аз знам, че не това е причината. Освен това зная и още нещо: *човекът от видеозаписа не е онзи, когото аз познавах*. Толкова е просто и смущаващо едновременно. И това е причината да те повикаме.

— Това не е точно в моята област — отбеляза Логан. — Не съм частен детектив, а енигмолог.

— А това *не е ли* загадка? — попита Олафсон, а чувствата накараха гласа му леко да потрепери. — Нали ти казах — мъжът на записа не може да е Стречи. Той никога не би направил подобно нещо. Въпреки това не може да се отрече, че се самоуби. Сам видя, че го направи. Аз видях трупа. — Той замълча и прокара длан по челото си. — Трябва да разберем какво се е случило с него. Не заради мен, а заради „Лукс“.

— Каза, че е бил един от най-добрите ти приятели — започна Логан. — Нещо да го е тревожило в личния или професионалния му живот?

— През последните една-две години не се виждахме толкова често, колкото би ми се искало. — Олафсон махна по посока на бюрото си, сякаш искаше да каже, че причината е в многото работа. — Но съм сигурен, че не е имало нищо. Така и не се ожени, нямаше нищо против да е ерген. Беше независим и състоятелен. Нямаше здравословни проблеми — годишните здравни прегледи тук са една от социалните придобивки. Прегледът му преди две седмици е минал нормално. Лично проверих. Мисля, че беше на път да завърши работата си. Неговата асистентка Ким или доктор Мейнард могат да ти разкажат повече за това. Мога да те уверя, че перспективата да се пенсионира не го тревожеше. Уил Стречи беше редовен член на научното дружество тук, в „Лукс“. Вече има траен принос в изследването на областта, която си беше избрал. С много неща можеше да се гордее. Имаше и много неща, за които да живее. Последния път, когато обядвахме заедно, разказваше за всичко, което очакваше с нетърпение, щом се пенсионира. Да обикаля европейските катедрали — беше голям почитател на архитектурата и архитектурния дизайн и знаеше много в тази област. Да се залови отново с пианото. Знаеше ли, че е талантлив пианист с класическо обучение? Преди години

трябваше да се откаже от по-сериозните си инструментални занимания, когато работата му с базите данни започна все повече да го поглъща. Да плава по Средиземно море — беше много добър ветроходец. Беше човек, който има много неща, за които да живее. *Много неща.*

Кабинетът отново потъна в мълчание за почти цяла минута. След това най-накрая Логан кимна.

— При едно условие. Ще ми трябва неограничен достъп до кабинетите, лабораториите и документите в „Лукс“.

Директорът се поколеба само за секунда.

— Така да бъде.

— Ще имам ли нужда от нещо като препоръчително писмо? Обяснение защо съм тук и си завирам носа навсякъде и задавам въпроси? В края на краищата трябва да имаме предвид моето минало в „Лукс“.

На лицето на Олафсон се появи болезнено изражение.

— Помислил съм за това. Много от хората, които си познавал преди десет години, още са тук. Освен това от тогава насам ти се сдоби с голяма известност. Щом трябва да действаш свободно, не виждам причини за плахост и лицемерие. Тук си по молба на управителния съвет, за да проучиш обстоятелствата около смъртта доктор Стречи. Това е истината и аз няма да навлизам в подробности.

— Добре. Нещо друго, което трябва да зная, преди да започна?

— Да. — Директорът направи кратка пауза. — Мисля, че е почтено да те предупредя, че не всички ще са доволни, когато те видят. Нямам предвид само миналите истории. Откакто работеше тук, се вляха много нови сили, но въпреки това институцията си остана консервативна. Има хора, които ще поставят под въпрос твоите мотиви, други няма да ти имат доверие. Също така трябва да знаеш, че в управителния съвет гласовете бяха равни. Три „за“ и три „против“ да те поканим. Моят глас се оказва решаващ.

Логан се усмихна уморено.

— Свикнал съм с това. За съжаление, изглежда, е присъщо на мястото.

— Все още си член на преподавателското тяло в Йейл, нали?

— Точно така.

— Е, това може да е само от полза. — Олафсон стана. — Хайде, ела да те „обработим“.

[1] Вид дисоциативна амнезия, която се характеризира с целенасочено бягство от работа или къщи. — Б.пр. ↑

5.

Този следобед в четири и половина Логан стоеше в частния си кабинет на третия етаж на просторната сграда и замислен гледаше през прозореца. Той беше от същия вид с тежка метална рамка и панели от оловно стъкло, който Стречи беше използвал. Логан знаеше, че вече никога няма да гледа подобен прозорец както преди. Беше затворен, но въпреки това чуваше далечния рев на Атлантика, когато вълните му се стоварваха и се разбиваха в каменните блокове на брега.

Вдигна ръка и плъзна пръсти по улея на рамката. „Лукс“ водеше началото си от частен клуб, основан в началото на 1800 година от шестима харвардски професори като място за обсъждане на въпроси от изкуствата и философията. С течение на годините се бе разширил по обхват и амбиции, а също и мисията му, докато накрая, през 1892 г., беше реорганизиран в „Лукс“ с формален устав и впечатляващ фонд. Това го превърна в най-стария изследователски институт в страната — мозъчен тръст за обикновените хора — предхождащ института „Брукингс“ с повече от две десетилетия. През първите си години бързо надрасна своето седалище в Кеймбридж. Това доведе до преместването му първо в Бостън, после, в началото на 20-те години на XX век, се прехвърли завинаги тук, в Нюпорт, където закупи големия замък, известен като „Дарк Гейбълс“, от един ексцентричен милионер. През годините „Лукс“ продължи да процъфтява в специалните си области: икономика, политика, приложна математика, физика и отскоро — компютърни науки. Единствените области, специално забранени в неговата харта, бяха онези с военно приложение. Това го отличаваше от останалите мозъчни тръстове, които с готовност се впускаха в подобни доходоносни изследвания.

Логан се дръпна от прозореца и огледа помещението. Като останалата част от замъка и то беше претрупано, разкошно и просторно. В добавка към кабинета имаше малка всекидневна, спалня и баня. Погледът на Логан се спря, когато стигна бюрото. Вече беше сложил на него някои от работните си пособия: лаптоп, видеокамера,

цифров диктофон, детектор на електромагнитни вълни, инфрачервен термометър. И около дузина книги, подвързани с кожа, повечето от които над стогодишни.

Леко почукване на вратата прекъсна огледа му. Логан отиде до вратата и я отвори. Пред очите му се показа млад мъж в сдържан делови костюм, който се колебаеше пред вратата.

— Извинете — каза младият мъж и му подаде запечатан плик, на който пишеше „Лично и поверително“, — доктор Олафсон ме помоли да ви предам това лично.

— Благодаря — кимна Логан за благодарност. Младият мъж пое надолу по постлания с дебел мокет под. Логан затвори вратата с рамо, докато в същото време отваряше плика. Вътре имаше дивиди без никакъв надпис.

Отиде при бюрото си, седна, пусна лаптопа, изчака да се зареди операционната система и вкара дивидито. Миг по-късно на екрана започна видеото. Логан веднага го разпозна като записа от охранителната камера, който беше гледал в кабинета на Олафсон: зърнестият черно-бял образ на мъжа в елегантно обзаведената библиотека, който крачеше напред-назад и скубеше коси.

Логан натисна паузата. Не искаше да гледа записа отново. Замислено се втренчи в сега замръзналото на място изображение на Стречи. Спомни си думите на Олафсон: *Познавах Уил Стречи от трийсет години. Той беше най-стабилният, най-милият, най-рационалният човек. Имаше много неща, за които да живее. Човекът на видеото не е този, когото познавах.*

Затвори прозореца с видеоплеъра, след това пусна едно приложение, с което да свали аудиозаписа от дивидито. После отвори сваления файл в криминалогична програма за аудиоредакция и пусна целия запис. Той беше дълъг само четири минути и двамадесет секунди. След като го изслуша веднъж, Логан изтри последните трийсет секунди от него: скърцането на падаща рамка, ужасяващият пукот на костите и двете глухи тупвания, които последваха, бяха също толкова ужасни за слушане, колкото самото видео за гледане.

Логан отново изслуша записа. Първите четирийсет и пет секунди се чуваха само тежки стъпки и хрипливо дишане. Той изтри и тази част. Сега му остана аудиофайл с дължина приблизително три минути,

ниско качество на записа, пълен с бърмчене, съскане и дигитални артефакти^[1].

В основния прозорец на редакторската програма аудиозаписът беше представен като вълнообразна черта: дебела, неравна, която се простираше от ляво надясно, осеяна с подобни на игли клинове. Логан отвори по-малък прозорец и нареди на програмата да прекара аудиозаписа през спектрален анализ. Той се вторачи в появилия се прозорец и взе да проверява и настройва амплитудата и честотните стойности. След това пусна програма за откриване на засечки и премести лостчето на праговия регулатор към агресивните стойности. Коригира контраста в звуковите вълни, увеличи силата на сигнала и го прекара през параметричен еквилайзър, свързан с амплитуден филтър.

Сега записът беше по-силен и ясен, а по-голямата част от бърмченето беше изчезнала. Гласът на Стречи вече се чуваше по-ясно, но все още оставаше труден за разбиране. Отчасти заради лошия запис, отчасти защото ученият редуваше пъхтенето с мърморене. Въпреки това Логан се опита да го разшифрова колкото може по-добре, пускайки отново и отново по-трудно разбираемите места, докато слушаше напрегнато. Насили се, доколкото беше възможно, да се постави на мястото на Стречи, опитвайки се да си представи какво е изпитвал мъжът, а след това прибавяше резултатите.

— Не... Не. Не мога, не мога.

Следваше пасаж учестено дишане — почти хипервентилация.

— Моля, помогнете. Следва ме навсякъде. Навсякъде. Не мога, не мога да избягам!

Логан чу как започна да трака с топката на вратата, след това да запраца книгите от лавиците.

— Идва от... — неразбираемо. — Зная, че идва оттам.

Различни шумове от падащи предмети. Трясък от преобърнатата маса. За кратко гласът стана по-ясен:

— Гласовете — много се приближиха. Имат вкус на отрова. Трябва да се махам.

Гласът отслабна и се отдалечи, докато Стречи залиташе в обратна посока от охранителната камера.

— То е с мен. Те са с мен. В мрака. Не, господи, не...

Това беше. Изведнъж трептящото вълнение в гласа отслабна. Дишането се нормализира, стана почти спокойно. Логан спря записа

— знаеше какво предстои да се случи.

Запази копието като текстови файл, затвори лаптопа и стана, после се върна при прозореца с гледката към сивия Атлантически океан. За да разшифрова записа, се беше опитал да се постави на мястото на Стречи. Сега му се щеше да не го беше правил. Там нямаше нищо освен необяснима внезапна лудост — лудост и смърт.

Те са с мен. Те са с мен в мрака.

Слънцето грееше върху ливадата, после побягна от голямата сграда към морето. В кабинета с дъбова ламперия беше топло. Въпреки топлината Логан почувства как по гърба му полазиха студени тръпки.

[1] В цифровата фотография и видеозаписи с дигитални артефакти се назовават всички видими дефекти. — Б.пр. ↑

6.

Беше вече седем и половина, когато Логан излезе от апартамента си, спусна се по извитото централно стълбище и влезе в главната трапезария. „Дарк Гейбълс“, домът на днешния „Лукс“, беше плод на трескавото въображение на Едуар Делавау. По време на строителството му саможивият и странен милионер купил древен френски манастир, разглобил го камък по камък и докарал купените на едро части в Род Айлънд, за да ги вгради в замъка си. Трапезарията някога е била манастирската столова. Тя беше голямо готическо помещение, огромни дървени греди оформяха сводовете и декоративните арки край покритите с тъкани стени. Единствените предмети, които нарушаваха готическата илюзия, бяха двете срещуположни Соломонови колони, известни и като небетшекерени, които със своите инкрустирани пръстени се виеха от пода до тавана. Те кореспондираха с колоните край главния вход на замъка. Подобни колони бяха основните носещи конструкции на сградата и можеха да бъдат видени с различни размери, разпръснати из „Лукс“.

Логан се спря за миг, след като прекрачи прага, огледа хората, които седяха на масите и вечеряха, а келнерите в смокинги се рееха вежливо тук-там около масите. Имаше няколко смътно познати лица, но повечето му бяха чужди. Масите бяха еднакви — кръгли, с по шест места, покрити с безупречно изгладени бели ленени покривки.

Една от най-близките маси беше почти празна. На нея седяха само двама души — мъж и жена, а приборите на третото място показваха, че човекът за кратко е станал. Логан позна седящия на масата мъж. Беше Джонатан Кинг, специалист по теория на игрите. Макар че, докато работеше в „Лукс“, двамата не бяха близки, Кинг винаги се беше държал приятелски. Логан закрачи към масата. Докато вървеше, осъзна, че хората поглеждат към него втори път, щом ги подмине. Лицето му беше по кориците на много списания, така че беше свикнал с подобно внимание.

Докато Логан се приближаваше, Кинг вдигна поглед. За миг лицето му остана безизразно, но изведнъж се разля в усмивка.

— Джереми! — възкликна той, докато ставаше, за да се здрависат. — Каква изненада! И удоволствие.

— Здравсти, Джонатан — отговори Логан. — Мога ли да седна при вас?

— Разбира се. — Кинг се обърна към жената, която седеше до него. Тя беше трийсетинагодишна, с черна коса и ярки, любопитни очи.

— Това е Зои Демпстър — представи я Кинг. — Присъедини се като младши изследовател към „Лукс“ преди половин година. Тя е специалистка по граници и многовариантни изчисления.

Когато чу това, Логан си спомни, че хората в мозъчния тръст биваха представяни не само със своите имена, но и със специалността си.

— Здравейте — кимна ѝ той с усмивка.

— Здравейте — отговори тя. — Не се ли познаваме отнякъде?

— Това е Джереми Логан — обясни Кинг.

Озадачението продължи още малко. После крушката в главата ѝ светна.

— О, да. Вие сте... — Тя не довърши изречението.

— Точно така — кимна Логан. — Детективът по призраците.

Демпстър се засмя с нещо подобно на облекчение.

— Вие го казахте, не аз.

Логан зърна Олафсон. Беше седнал на маса в дъното на залата заедно със заместник-директора Пери Мейнард и още няколко души. Директорът вдигна очи, защото долови погледа му, и кимна.

— Джереми работи тук известно време — обясни Кинг тактично. — Беше... Джереми, колко време мина оттогава?

— Почти десет години.

— Десет години. Направо не е за вярване. — Кинг поклати глави. — Връщаш се отново към изследванията?

Логан забеляза как го гледаха двамата. Знаеше, че са любопитни защо е тук, и точно обмисляше какъв би бил най-добрият отговор, когато някой седна на третото заредено с прибори място. Беше мъж на петдесетина години, с късо подстригана черна, вече побеляваща коса и красиво подстригана брада, с която и Зигмунд Фройд би могъл да се

гордее. Той остави до чинията си голяма чаша с черно кафе и погледна към Логан с театрална изненада.

— Я гледай ти — каза мъжът. — Чудех се дали няма да се появиш точно в този момент.

— Здравсти, Роджър.

— Здравей и ти. — Роджър Карбън говореше със сиропиран английски акцент, който правеше всичко казано от него да звучи леко пренебрежително. Той се обърна към останалите.

— Джонатан, сигурно си спомняш Джереми Логан. Зои, ти няма как да го помниш, макар че може би си го виждала по телевизията. Случайно те гледах снощи по Си Ен Ен. „Няма Неси.“ Колко забавно.

Логан леко кимна. Роджър Карбън, специалист по еволюционна психология, беше неговата Немезида по времето му в „Лукс“, смятайки работата му върху загадките и квалифицирането на свръхестествените феномени за сензационна и под равнището на мозъчния тръст. Беше част от малката група, която се оказа причина Логан да бъде помолен да напусне.

Един от келнерите се появи откъм страната на Логан с малко печатно меню.

Логан му хвърли поглед, отбеляза избора си и го върна на мъжа, който бързо се отдалечи.

— Трябва да призная — продължи безгрижно Карбън, — че *modus operandi*, който описа, прозвуча съвсем научно. — Освен това вече имаш име за своята... ъъ... научна дисциплина, нали?

— Енигмология — отговори Логан.

— Точно така. Енигмология. Доколкото си спомням, за времето, докато беше тук, в „Лукс“, не успя да стигнеш по-далеч от името.

— Колко много може да се случи за едно десетилетие, нали? — отговори Логан, без да обръща внимание на хапливия му тон.

— Наистина. Предполагам, че вече си кодифицирал тази нова твоя дисциплина? Систематизирал си я, установил си основните й принципи? Можем ли да очакваме учебник в най-скоро време? Например „Лов на духове — 101 начина“ или „Призраци за начинаещи“?

— Роджър — предупредително каза Джонатан Кинг.

— Станал съм много добър и в областта на древните проклетия — подхвърли Логан, като внимаваше да запази безгрижния, лековат

тон. — Днес предлагам специалитет: ще омагьосам двама души по твой избор на цената на един.

Зои Демпстър се изкиска и покри уста с ръката си. Кинг се усмихна. Карбън отпи глътка кафе, пускайки забележката покрай ушите си.

— Тук си заради Стречи, нали? — продължи той, като смени темата.

— Повече или по-малко — кимна Логан.

— Тогава да чуем подробностите!

— Някой друг път. Достатъчно е да се каже, че управителният съвет ме помоли да проуча естеството на неговата смърт.

— Естеството на неговата смърт. Никой не говори много за това, но се носят слухове, че е била твърде страшна. — Карбън втренчи в него пронизващ поглед. — Вярно ли е, че главата му е открита в храст рози?

— Не бих могъл да кажа — отговори Логан многозначително.

— Е, добре, поне ни кажи как възнамеряваш да започнеш.

— Вече го направих.

Карбън обмисля известно време казаното. Беше явно, че намекът не му е особено приятен.

Първото блюдо на Логан се появи: салата от маруля с бекон и пържено яйце.

— Всъщност реших да поговоря с Пери Мейнард.

— Така ли? Когато го направиш, не забравяй да го попиташ за другите.

Логан замръзна с вилица в ръката.

— Другите?

— Другите. — Карбън си допи кафето. Попи устата си с ленената салфетка, усмихна се на Кинг, намигна на Зои Демпстър, след това стана и си тръгна, без да каже и дума повече.

7.

Кабинетът на Пери Мейнард, заместник-директора на „Лукс“, беше два пъти по-голям от този на директора. И макар също да излъчваше усещане за едурдианската епоха, успяваше да изглежда съвсем различно от този на Олафсон. Намираше се на четвъртия етаж на замъка под един от фронтоните под тежкия, надвиснал покрив. Гледаше на север и към просторния двор, а не към скалистата назъбена брегова линия. Интегрираното компютърно бюро с мултимедия, марка „Пауър Деск“, беше почти празно, стиковите за голф „Пинг“ бяха подпрени с подчертана небрежност в един ъгъл, а спортните щампи по стените придаваха на кабинета вид на бърлога на главен изпълнителен директор. Това не беше изненадващо. Специалността на Мейнард, преди да го издигнат за заместник-директор, беше макроикономика. В „Лукс“, както беше забелязал Логан, имаше два основни типа хора. Единият беше академичният тип. Този тип учени си падаха да носят бели престилки и леко омачкани блейзъри и вечно бяха потънали в изследванията, с които се занимаваха в този момент. Другият вид беше корпоративният, най-често специалисти по индустриална психология или бизнес администрация. Те носеха черни, добре ушити костюми и обикновено се разхождаха насам-натам с аурата на компетентност и дори свръхкомпетентност.

Беше точно десет на следващата сутрин, когато Логан беше съпроводен през приемната и въведен в светая светих на Мейнард.

— Джереми — каза Мейнард, докато излизаше иззад бюрото си, за да се здрависа с него, смазвайки дланта му в яката си хватка, — очаквах те. Сядай.

Посочи чифт кожени кресла, а той самият се върна на мястото си зад бюрото. Логан отбеляза, че не седна до него, както беше направил Олафсон.

— Честито повишение в заместник-директор.

Мейнард отново махна с ръка, сякаш да пропъди тази тема. Имаше тъмноруса коса и жилаво атлетично тяло, заради което

изглеждаше по-млад от своите петдесет години.

— Предпочитам да мисля за себе си като началник по управлението — обясни той. — Както знаеш, повечето изследователи тук сами са си началници. Познават своята област на изследвания, своето малко феодално владение, по-добре от всеки друг. Аз съм просто администратор.

Този опит за самоомаловажаване не успя да заблуди Логан. Мейнард може и да беше администратор, но притежаваше голяма власт, ако се наложи или реши да я упражни. Макар да беше истина, че „Лукс“ е мозъчен тръст, той бе и корпорация на частни собственици, която се грижеше за печалбата. Естествено, предоставяше щедри грантове, раздаваше всяка година стипендии и финансираше катедри в различни области на знанието. Това, разбира се, бе възможно само при постоянен приток на постъпления. Макар да не се казваше гласно, всеки изследовател в „Лукс“ знаеше, че най-резултатните изследвания са онези, които накрая могат да бъдат използвани в практиката. Логан се запита дали Мейнард е един от тримата в управителния съвет, които бяха гласували за неговото идване, или от останалите трима, които бяха против.

Мейнард се настани на стола си.

— Сигурно искаш да говорим за Уилърд Стречи.

Логан кимна.

— Ужасна работа. Ужасна. — Мейнард поклати глава.

— Грегъри ми каза, че ти можеш по-добре да ме информираш върху какво е работил Стречи напоследък.

— Ами... да. — Мейнард се облегна удобно и кръстоса ръце. — Нали помниш, че специалността на Уилърд беше УСБД?

— УСБД?

— Управленски системи за бази данни. Той постигна революционен напредък в релационния модел бази данни. Модел, който беше за пръв път разработен от Код^[1] и други. Базата данни на Стречи, „Паралакс“, беше една от приложните програми, които осъществиха пробив в началото на осемдесетте години.

— Интересно.

— Беше приложение за управление на бази данни с вграден програмен език, създаден от Стречи. Беше легендарно заради бързината, мащабируемостта^[2] и малкото място, което заемаше. Не

слон като, да речем, DB2. Беше популярно сред собствениците на минисървъри VAX, които се използваха в много студентски градчета по онова време. Разбира се, това беше преди трийсет години. — Мейнард сви рамене. — Оттогава програмните езици се промениха много.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че най-добрите години на Стречи са били вече в миналото?

— Не мисля, че той гледаше така на нещата. Беше много горд с онова, което е постигнал. Освен това беше истински учен: за него проучването беше значимо само по себе си. — Мейнард се поколеба. — Ако искаш да знаеш, „Лукс“ беше страната, която си имаше проблеми с това.

Логан се смръщи.

— Не те разбирам.

— Както вече казах, програмирането много се промени. Днес всичко се върти около обекти, наследяване на класове, езици за криптиране. Точно тези неща направиха „Паралакс“ толкова революционно, когато го пуснаха. И толкова трудно за препроектиране. Истината е, че Уилърд беше доволен от приложението такова, каквото беше. Той продължаваше да го усъвършенства. Много клиенти обаче продължаваха напред.

— И отнасяха парите си другаде.

По лицето на Мейнард се изписа болка, но той кимна, признавайки верността на догадката.

— Във всеки случай Стречи беше недосегаем в „Лукс“. Беше старши изследовател, имаше успехи, караше ни да се гордеем с него. Макар че можеше да се пенсионира с пълна пенсия, бяхме доволни да видим как продължава работата си върху синтактичната база данни. Беше взето решение обаче, че тази работа трябва да е по-скоро... странична работа.

— С други думи, хоби, а не нещо, за което ще му се плаща.

— Не, пак щеше да му се плаща. Но преди няколко месеца с Уилърд направихме онова, което правим с изследователите, които се отклоняват от основния си предмет на проучвания. Възложихме му и административни задължения — задължения, от които „Лукс“ можеше да има пряка полза.

— Като професор на постоянно място, който става декан и преподава все по-малко, но все още е от финансова полза за института.

— Нещо такова.

— Можеш ли да ми кажеш нещо повече за административните му задължения? — попита Логан.

— Всъщност това беше идея на Роджър Карбън. На Уилърд беше възложена цялата отговорност за преустройството на Западното крило, което, както знаеш, не е ремонтирано от векове. Фактически през последните няколко години достъпът до него беше забранен. Разбира се, не е опасно, но е старо и се нуждае от цялостно обновление, за да го вкараме в двайсет и първи век. Няма нужда да подчертавам, че загубата на тези квадратни метри площ ограничи нашите възможности за работа въпреки разширяването на помощните сгради. Така че „Лукс“ смяташе обновяването на крилото за много важна задача.

— А Уил Стречи също ли я смяташе за важна?

Когато чу въпроса, Мейnard погледна Логан въпросително.

— Ако таиш някакви подозрения, че Уил е бил нещастен заради задачата или я е смятал за унижителна, просто не си прав. Той знаеше как работи „Лукс“. Освен това обичаше страстно архитектурата. Тук имаше шанс да използва красиво проектирано пространство от края на деветнайсети век и да го превърне в модерно работно. Нямахше да си цапа ръцете, нито да работи с пистолет за пирони. Той проектираше функционалността, като уравниаваше практичността с естетиката. Точно като собственик на къща, който казва на своя строителен предприемач какво иска да бъде направено. Разбира се, тук пропорциите бяха съвсем различни от тези на частен строеж. Естествено, имаше архитект, който работеше с него, за да контролира проектите и нужните инженерни работи, но идеите бяха на Уил. По всичко личеше, че беше очарован от задачата. Разбира се, не се виждах с него всеки ден. За това трябва да поговориш с госпожица Миколос.

— С кого?

— Госпожица Ким Миколос, неговата асистентка.

— Нея ли е нападнал?

Кратка пауза.

— Да.

— Знаеш ли нещо повече за поведението на Стречи през последните няколко седмици?

— Да, чувах разкази от различни хора. Всъщност възнамерявах да поговоря с него. — Раменете на Мейнард се смъкнаха и той се вторачи в плота на бюрото. — А сега е твърде късно. Никога няма да разбере дали е било възможно да направя нещо, да му помогна по някакъв начин.

— Спомена, че е работил с някакъв архитект?

— Както се оказа, нейният прапрадядо е бил архитектът, построил някога „Дарк Гейбълс“. Памела Флуд. Тя е продължила работата на семейната фирма. Имахме късмет да я наемем.

Логан си отбеляза това, а Мейнард си погледна часовника.

— Джереми, много съжалявам, но трябва да участвам в една среща. По-нататък ще отговоря с удоволствие на всички твои въпроси. — След тези думи той стана от стола си.

— Още един въпрос, ако не възразяваш.

Мейнард остана на мястото си.

— Разбира се.

— Снощи, по време на вечерята, доктор Карбън ми подсказа да попитам за „другите“.

Мейнард се смръщи.

— Подсказал ти е?

— Точно така и те спомена специално като човека, когото да попитам.

Мейнард поклати леко глава.

— Никога не съм разбирал чувството за хумор на Роджър. Може би се е занасял с теб — нали знаеш, че никога не е приемал сериозно твоите проучвания.

— Знам. Но какво е имал предвид с това „другите“?

Мейнард отново погледна часовника си.

— Джереми, съжалявам, но наистина не мога да закъснявам за тази среща. Моля, дръж ни с Грегъри в течение за напредъка си. Каквото и да правиш, бъди дискретен в проучванията си. Стара и почтена институция като „Лукс“ ужасно лесно може да бъде опетнена. — И с усмивка покани с ръка Джереми да излезе преди него от кабинета.

[1] Едуард Фран Код. — Б.пр. ↑

[2] В електрониката способността на система да поддържа увеличаващ се обем работа. — Б.пр. ↑

8.

Час по-късно Логан крачеше по централния коридор на третия етаж на „Лукс“, праметнал брезентова чанта през рамо. Този коридор, известен в института като Дамската пътека, беше запазил почти изцяло вида си от времето, когато сградата е била частна резиденция. Беше богато украсен, с полиран дъбов паркет, пищна ламперия, декоративни панели по таваните, позлатени стенни свещници и огромни маслени портрети в златни рамки. Освен това беше най-дългият непрекъснат коридор в замъка: простираше се по цялата дължина на главната сграда в продължение на почти три градски преки от Източното крило до Западното. Обаче въпреки неговото великолепие посетителите почти никога не го виждаха. Дължеше се отчасти на това, че третият етаж беше даден за кабинети и апартаменти на учените от мозъчния тръст. Другата причина, помисли си Логан, може би беше в прякора на коридора. Можеха да възникнат неудобни въпроси.

Въпросната дама беше Ернестин Делаву, съпругата на първия собственик на „Дарк Гейбълс“. Според всички разкази тя е била красива, фина и изискана жена, продукт на една от най-изтънчените бостънски фамилии и най-добрите европейски пансионери за момичета. Но имала също буен нрав и слаба физика. Когато единственият син на двойката умрял от дребна шарка, шокът се оказал прекалено силен за госпожа Делаву. Последвали неконтролируем плач, липса на апетит и безсъние. Лекарите, доведени от нейния съпруг Едуар, той самият с ексцентрична природа, не могли да направят каквото и да било, освен да предписват пенкилери за онова, което те наричали неврастения. Една нощ през 1898 г. Ернестин Делаву видяла или решила, че е видяла, своя мъртъв син, застанал в същия коридор с протегнати към нея ръце. Оттогава започнала всяка нощ да броди по него и неуморно зовяла сина си по име. Но никога повече не го видяла. Най-накрая в една бурна декемврийска нощ госпожа Делаву излязла от къщата, тръгнала надолу към морето и се хвърлила в Атлантика.

Едуар Делаву никога не се възстановил от двойната загуба на син и съпруга. Прекарал остатъка от живота си в усамотение, опитвайки един след друг различни начини да се свърже със семейството си в света на мъртвите. Най-накрая през 1912 г. починал и той, без да остави завещание. „Дарк Гейбълс“ останал с пуснати щори и почти ненаселен, докато „Лукс“ не се прехвърлил от Бостън в Нюпорт и го закупил. Малко след това започнали да се носят слухове, че по време на някои бурни нощи може да се види как духът на Ернестин Делаву броди по този дълъг, разточително украсен коридор, стиснала ленена носна кърпа и викаща сина си по име.

Логан никога не я беше виждал, нито пък бе разговарял с някого, който я е видял. Въпреки това легендата все още беше жива.

Логан спря пред голяма лъскава дървена врата без прозорци, монтирана в стената от лявата му страна. На нея имаше малка табелка с имена:

328

У. СТРЕЧИ

К. МИКОЛОС

Той направи малка пауза, преди да почука. Отвътре веднага се чу женски глас, който го покани:

— Влез.

Логан влезе. Стаята, в която се озова, беше сравнително малка, очевидно приемна, ако се съди по отворената врата в другия ѝ край, през която се влизаше в много по-широко помещение. Въпреки това книжните лавици в приемната бяха натъпкани с технически списания, учебници, поставени в етикетирани кутии ръкописи. Самотното бюро беше покрито с отделни документи с математически символи и монографии. Въпреки това тясното пространство някак си успяваше да изглежда подредено, а не разхвърляно. Стаята беше без прозорци, по стените нямаше картини или снимки. Вместо това имаше няколко

стъклени кутии с пеперуди: големи и малки, някои едноцветни, други шарени като пауни.

Жена на двайсет и няколко години седеше пред настолен компютър с пръсти върху клавиатурата. Имаше къса лъскава черна коса, чип нос и макар да беше слаба, брадичката ѝ бе заоблена и с трапчинка, с което му заприлича на Бети Буп^[1]. Спомни си, че снощи, докато пресичаше трапезарията, я беше видял да говори оживено на една маса с други млади хора. Сега беше вдигнала глава и го гледаше с очакване, изписано по лицето.

— Вие ли сте Кимбърли Миколос? — попита той.

— Да — отговори тя, — но не е ли прекалено дълго? Моля, наричай ме Ким.

— Така да бъде.

Тя се усмихна.

— Боя се, че вече знам кой си.

Логан въздъхна театрално.

— В такъв случай нали нямаш нищо против да седна?

— Дори настоявам.

Логан понечи да седне, когато зърна кратък латински цитат, рамкиран в проста черна рамка и окачен на стената до бюрото. *Forsan et haec olim meminisse iuvabit*. Той замръзна.

— Какво има? — попита жената. — Имаш такъв вид, сякаш си видял призрак.

— Рисковете на професията в моя вид работа — обясни Логан. — Но не е това. — Той седна и посочи рамкирания цитат. — Вергилий, „Енеида“, Книга първа, 203-ти стих.

— Забележителна ерудиция и услужлива памет.

— Не съм мъдрец. Просто същият цитат виси над моето бюро. — И той го преведе. — *Може би един ден ще бъде удоволствие да си спомним и това*.

Миколос вдигна вежди.

— Предполагам, това означава, че ще бъдем най-добри приятели.

— Може би. Аз също харесвам пеперудите.

— Не само ги харесвам, направо съм луда по тях. Още от детските си години. Когато не работя, съм навън да ги ловя. Виж тази. — Тя посочи една сравнително малка пеперуда в близката кутия: кафява с черни „очи“ и оранжеви ивици по крилете. — Кафявопетнист

сатир. Много рядка. Хванах я, когато бях на тринайсет и още не бяха обявени за застрашени.

— Красива е — обяви Логан, който отмести поглед от пеперудата и го спря върху Миколос. — Каза, че знаеш кой съм.

— Помня, че те видях в документалния филм по Обществената телевизионна мрежа за разкопките на гробницата на много древен фараон. Ако не бъркам. Отличаваше се от другите заради професията си. — Тя сбърчи лице. — Нареккоха я със странна дума... тъъ... един...

— Енигмолог — довърши вместо нея изречението Логан. Реши, че сравнението с Бети Буп не беше честно. Брадичката ѝ повече приличаше на тази на Клодет Колбер^[2].

— Да, точно така.

— Е, радвам се, че си гледала филма. Това ще ми спести много време да се представям.

Тя го погледна с любопитство.

— Дошъл си да изследваш Дамската пътека?

— Не, за съжаление. Управителният съвет ме помоли да проуча смъртта на Уилърд Стречи.

Очите на Миколос бавно се преместиха върху нейното бюро.

— Точно от това се страхувах — каза тя със съвсем различен тон.

— Зная, че това сигурно е трудно за теб, затова ще ти задавам колкото може по-кратки въпроси. Но ти си била по-близо до доктор Стречи от всеки друг. Надявам се, разбираш, защо е необходимо да разговаряме.

Тя кимна безмълвно.

— Първо ми разкажи малко за себе си. Как дойде в „Лукс“, как започна работа за Стречи?

Миколос направи пауза, за да отпие глътка чай от чашата, която стоеше на бюрото ѝ.

— Не зная доколко си запознат с това как „Лукс“ набира персонал. Те са много придирчиви.

— Вероятно това е чисто омаловажаване.

— Сигурно британците така попълват МИ5 с бъдещи шпиони. „Лукс“ разполага със способни ловци на таланти в няколко от най-добрите университети. Когато забележат някого, който показва определени заложби, нужния характер и интелектуално любопитство — „Лукс“ е снабдил ловците с подробни профили — се свързват с

фондацията. Организира се проучване и ако резултатите са положителни и има подходящо място, се прави предложение. Преди четири години направих магистратурата си по компютърни науки в Масачузетския технологичен институт. Планирах да продължа направо с докторат. Вместо това спечелих наградата за маскиран софтуер на Обществото за съвременна компютърна обработка. Веднага след това ме посети ловецът на „Лукс“. — Тя сви рамене. — И ето ме тук.

— Каква беше специалността ти в МТИ? — попита Логан.

— Дизайн на стратегически софтуер.

— Не съм чувал за това.

— Съвсем нова дисциплина. Занимава се с това как да предпазваш програмите от пълната със заплахи днешна цифрова среда: червеи, тунели, обратно инженерство, нахлуване на враждебни корпорации или правителства. Разбира се, човек се научава да пише свои собствени алгоритми за обратно инженерство. — Тя се усмихна почти хитровато.

— И те наеха специално за асистент на доктор Стречи?

Миколос кимна.

— Предишният му асистент напусна, за да си гледа децата. — Тя направи пауза. — Странно как омъжените жени са склонни да забременяват от време на време, нали?

— Да, често съм се чудил на това. — Логан се облегна на стола. — А вписваше ли се добре в работата? Имам предвид, че Стречи беше специалист по релационни бази данни.

Миколос се поколеба.

— Нямам представа доколко си запознат с тях. Те са много мощни и разностранни, отколкото йерархичните или неструктурираните бази данни. А системата на Стречи за управление на бази данни „Паралакс“ беше революционна, когато се появи. Той беше изключителен програмист. Наистина невероятен. Езикът, на който пишеше, на първо място е много оскъден, но той успяваше да накара всеки ред да върши тройна работа. И все пак „Паралакс“ беше... ами продукт от неговото време. „Лукс“ търсеше начин да го предлага на по-голям и с по-ниски изисквания пазар.

— А това означаваше вкарване на млада кръв.

— Днес програмите, за които някога големите корпорации са плащали стотици хиляди долари за лицензи на работните места, няма

нужда да бъдат слагани в архива, когато остаряят. Предназначението им може да се промени за използване от по-малки фирми, които ще плащат по-малко за работно място, защото нуждите им са по-ограничени. В крайна сметка това означава да пуснеш програмата в широкия свят, но тя трябва да бъде защитена и с технологии срещу нерегламентиран достъп. Това е моята задача.

— Резултатът?

— Моля? — Тя го погледна.

— Ами човек като Стречи, в края на своята кариера, може да се засегне... ако реши, че млада, слаба и гладна жена променя предназначението на делото на живота му.

Настъпи пауза, по време на която Миколос бавно започна да се променя. Както беше дружелюбна, открита и дори игрива, тя видимо се смути и се отблъсна назад от бюрото. Логан почувства, че отблъсква и него.

— Мога ли да подържа ръката ти за малко?

Тя се смръщи от изненада.

— Ако не възразяваш. Това ми помага да почувствам по-добре човека, с когото разговарям. Понякога успявам да разбера нещата на по-дълбоко равнище, отколкото само на езиковото.

След миг тя протегна ръка. Той я пое дружески в своята.

— Зная — започна той след малко. — Зная, че се опитваш да се справиш по най-добрия начин с нещо ужасно. Един от начините е да се преструваш: да действаш и говориш безгрижно, да избягваш проблема. Това е ефективен защитен механизъм. Във всеки случай за известно време.

Очите на Миколос плувнаха в сълзи. Логан издърпа ръката си. Тя се извърна, бръкна в кутия със салфетки и попи сълзите си. Прекараха в мълчание около минута. Накрая си пое дълбоко дъх, потрепери и се обърна отново към него.

— Добре съм — обяви тя. — Съжалявам.

— Няма за какво. Преживяла си нещо ужасно.

— Просто... — Тя отново замълча и Логан почувства, че всеки момент ще се разплаче. Обаче успя да се стегне.

— Просто Уилърд беше толкова мил, толкова *кротък* човек. Обичаше работата си. Обичаше „Лукс“. Мен също обичаше, по свой начин. Поне така си мисля.

— Значи не е бил огорчен, не е гледал на теб като на човек, който иска да му вземе работата?

— Не, нищо подобно. В началото малко ме беше страх, че може и да мисли така — щеше да е напълно естествена реакция. — Миколос подсмръкна и попи носа си с нова кърпичка. — Обаче той наистина искаше да сменим предназначението на „Паралакс“ за по-широк пазар. Мисля, че изпитваше усещането, че... ами че е постигнал достатъчно. Беше направил няколко открития в теорията на релационните бази данни, бе създал своя много успешна система за управлението им. Това е повече от достатъчно за всяка кариера. И така, макар да продължаваше да се интересува от работата и да си оставаше посветен на идеята „Паралакс“ да бъде направен възможно най-добър, участието му стана по-малко активно.

— В какво точно се състоеше работата?

Миколос отново замълча.

— Тук започват техническите подробности. Например обфускация или маскиран софтуер.

— Спомена този термин и по-рано. Какво означава?

— Това е предмет на обратното инженерство. Да направиш софтуера труден за разкодиране и разбиране. В „Лукс“ обичат да им плащат за „Паралакс“ — не им се ще да го загубят. Но в действителност по-голямата част от работата, която вършех, беше инспекция на кода. И му помагах да документира теориите си, докато се развиваха и съзряваха.

— С други думи, си играла ролята на Бозуел за своя Джонсън^[3]?

Миколос тихичко се засмя, макар очите ѝ още да бяха зачервени.

— И двамата играехме ролята на Бозуел. Уилърд се гордееше с работата, която беше свършил. Гордееше се съвсем искрено. Затова искаше да я хроникира. Не само за себе си, но и за потомството. Или онова, което минава за потомство тук, в „Лукс“.

— Разбирам. — Логан се замисли за миг. — А другата работа, която е почнал преди няколко месеца? Да ръководи реконструкцията на Западното крило?

За миг по лицето на Миколос премина сянка.

— В началото не споменавах нищо за нея. Във всеки случай нищо отрицателно. Не беше и характерно за него — никога не би злословил за когото и да било или за каквото и да е. Но си личеше, че

никак не е доволен. По това време единственото, което искаше, беше да завърши работата си. Може би да понамали седмичното работно време, за да успява и да излиза с лодката. Но с времето тази работа започна да го интересува все повече. В нея влизаше доста архитектурно планиране и дизайн това му беше наистина приятно.

— Разбрах, че е работил в тясно сътрудничество с фирмата, построила тази сграда.

— Да, „Флуд и съдружници“.

Логан си пое дълбоко дъх. Следваше трудната част.

— Още само един въпрос. Можеш ли да ми разкажеш за събитията, които доведоха до нападението на доктор Стречи срещу теб?

Миколос не отговори.

— Не бързай. Разкажи ми всичко със свои думи.

Тя извади чиста кърпичка от кутията.

— Случи се толкова постепенно, че в началото не забелязах. Мисля, че най-напред се появи раздразнението. Обаче той никога не се беше дразнил. Никога. Беше най-милият човек, който можеш да си представиш. През тези повече от две години, докато работих с него, никога не бе повишавал тон. И после започна да се зъби на хората — секретарки, разсилните, дори на мен — веднъж. И да се държи странно.

— В какъв смисъл странно?

Махаше с ръце пред лицето си, все едно иска да прогони нещо. Взе да си тананика, както правят децата, когато някой, когато не харесват, продължава да им говори. Към това трябва да добавим и... мърморенето.

— Чух, че си е говорил сам. Долавяла ли си какво казва?

— До последните един-два дни си мърмореше под носа. Мисля, че не го съзнаваше. Каквото чувах, беше в по-голямата си част глупости.

— Опитай да си спомниш.

Миколос се замисли за момент.

— Неца като: „Спри. Спри, не го искам. Махай се. Няма да го направя и не можеш да ме накараш“.

— После? — леко я подтикна Логан.

Миколос нервно облиза устните си.

— Нещата рязко се влошиха през последните няколко дни. Затваряше вратата на кабинета си, започваше да крещи и да хвърля разни неща. Не разговаряше с мен. Виждах го да минава и рязко да стоварва длани върху ушите си. И после миналия четвъртък... изглеждаше толкова разстроен, толкова объркан, че отидох при него, сложих ръка на рамото му и попитах дали мога някак да му помогна. Изведнъж се обърна към мен... — Тя направи пауза. — О, мили боже, лицето му съвсем не приличаше на неговото — зачервено, яростно, очите широко отворени и вторачени... но не беше само ярост, а също така отчаяние и може би безпомощност... Той отблъсна ръката ми, хвана ме за раменете, бутна ме на бюрото... стисна ме за шията и започна да ме души... вдигнах клавиатурата и я запратих в лицето му...

Жената стана на крака.

— Тогава ме пусна. Минах зад бюрото си, вдигнах телефона и се обадох на рецепцията и в кабинета на доктор Олафсон. Минута покъсно трима лабораторни асистенти нахлуха тук и извлякоха Уилърд навън. Той крещеше и пицеше с пълно гърло, риташе с все сили... тогава го видях за последен път.

Тя се обърна и отново седна зад бюрото си, дишайки тежко.

— Благодаря — каза тихо Логан.

Миколос кимна. Помещението потъна за малко в мълчание.

— Моля да ми кажеш — започна Миколос. — Казват, че се е самоубил, но аз не вярвам.

Логан не отговори.

— Моля те да ми кажеш. Как го е направил?

Логан се поколеба. Знаеше, че управителният съвет не иска това да се разчува. Обаче тази жена му беше помогнала въпреки неприятното усещане, което сигурно още изпитваше.

— Не бива да се разчува.

— На никого няма да кажа.

Логан я погледна преценяващо. След това обясни:

— Използвал е един от тежките прозорци в библиотеката за посетители, за да се обезглави.

— Какво... — Миколос покри устата си с ръка. — Колко страшно! — После сви ръката си в юмрук. — Не — поклати тя глава. — Това не може да е бил Уилърд.

— Какво искаш да кажеш?

— Очевидно нещо у него не беше наред. Може да е бил болен — нямам представа. Но той *никога* не би се самоубил. Никога. Имаше твърде много неща, за които да живее. Той беше най-разумният и неприбързан човек, когото съм познавала. Освен това... достойнството беше нещо важно за него. Никога не би се самоубил, особено по такъв начин.

Тази кратка реч беше забележително подобна на казаното от Олафсон и бе произнесена със същата страст.

— Затова се върнах тук — обясни Логан. — За да се опитам да разбера какво се е случило.

Миколос кимна малко отнесено. След това го погледна.

— Какво искаш да кажеш с това „се върнах тук“?

— Преди около десет години изкарах в „Лукс“ шест месеца в изследвания.

— Наистина? Шест месеца са странен срок. Обикновено изследванията траят с години.

Логан отново я погледна. Нещо в тази млада жена го убеди, че може да ѝ има доверие и че тя би му помогнала по начин, който още нямаше как да знае.

— Помолиха ме да напусна — каза той.

— Защо?

— Знаеш, че „Лукс“ се гордее с това, че е най-старият мозъчен тръст в страната. С положението си на пръв между равни.

— Искаш да кажеш, че всички сме купчина комплексари?

— Нещо подобно. Работата ми беше оценена като неподходяща. Лъжлива наука. Не достатъчно интелектуално взискателна. Някои я смятаха за измама, за най-обикновено фокусничество. Авангард от изследователи начело с доктор Карбън ме принуди да напусна.

Миколос направи гримаса.

— Карбън. Този задник.

— Е, сега отново съм тук. Като детектив, а не като изследовател.

— Доктор Логан, искам, трябва да зная, какво се е случило. Просто ми кажи, ако мога някак да помогна.

— Благодаря. Можеш да започнеш да помагаш, като ме оставиш да поразгледам кабинета на доктор Стречи. Разбира се, стига да нямаш нещо против.

— Разбира се. Обаче вътре е голяма неразбория. Ще вляза преди теб, за да поразтребя малко, защото не искам да свършиш като Алкан.

— Кой?

— Шарл Валантен Алкан. Френски композитор. Създал е най-странната музика, която можеш да си представиш. Предполага се, че е умрял, когато върху него паднала библиотека.

— Не съм чувал за него. Ти си направо ренесансова жена.

— Предполагам, че ловците на таланти от „Лукс“ са си помислили същото. — Миколос стана иззад бюрото с усмивка.

— Ела с мен.

[1] Комиксова героиня, която започва кариерата си като карикатура на певицата Хелън Кейн. — Б.пр. ↑

[2] Американска артистка от френски произход. — Б.пр. ↑

[3] Джеймз Бозуел е биограф на Самюъл Джонсън — английски поет и лексикограф, съставител на първия речник на английския език. — Б.пр. ↑

9.

Частният апартамент на Уилърд Стречи — неговите „стаи“, както ги наричаха на Луксовия жаргон — се намираха на третия етаж на замъка само няколко врати по-нататък по Дамската пътека от мястото, където се намираще офисът му. Логан влезе с помощта на ключа, който му беше дал доктор Олафсон, затвори вратата и пушна мешката си на пода. Остана така около минута, попивайки излъчването на пространството, в което се озова. Беше малко след девет вечерта, помещенията бяха тъмни, а мебелите се очертаваха като черни сенки. След около минута Логан светна лампите.

Не знаеше какво да очаква и помещението, в което се озова — очевидно комбинация между библиотека и гостна, го изненада приятно. Мебелите бяха тапицирани с кожа с цвят на махагон, доста използвана, но добре поддържана. На едната стена имаше лавици с книги, които бяха посветени, както забеляза Логан, на различни предмети: английски романи от деветнайсети век, преводи на латинските класици, няколко детективски романа, биографии, множество книги за ветроходство, архитектура и дизайн и история на компютрите. Книгите не бяха само за показ: Логан извади няколко и откри следи от четене. В няколко имаше бележки, написани със ситния, педантичен почерк на Стречи. Елементите от едуардианската епоха, характерни за цялата сграда, тук бяха подчертани с любов и с помощта на антикварни стенни свещници, астраганени килими, маслени картини от времето на английската романтична школа. Имаше и стара механична кукла, антикварно радио с дървена кутия, поизносен секстант — очевидно Стречи беше колекционирал стари технологии. В единия ъгъл стоеше бюро с капак и няколко стари писалки в единия ъгъл. Другият ъгъл беше монополизиран от „Стейнуей“ модел В — черният му лак блестеше на меката светлина. Помещението излъчваше топлина и гостоприемство — усещането, което човек изпитва, като влезе в стар лондонски джентълменски клуб от края на по-миналия век. За да се пресъздаде тази атмосфера, са

били нужни пари. Олафсон му беше казал, че парите не са били проблем за Стречи. Обаче освен пари са били нужни и време, търпение, грижи и любов. Обстановката беше изтънчена, изящна и очарователна. Логан можеше да си представи да живее на подобно място.

Той обиколи останалата част от апартамента. Жилището не беше особено голямо — трапезария, малка, но напълно и скъпо оборудвана кухня, баня, спалня. Всяко от помещенията показваше същата грижа и внимание като гостната. Логан никъде не видя никакви следи от работата на Стречи: тя беше оставена в офиса му надолу по коридора. Тези помещения бяха посветени изцяло на почивката и разпускането с многото хобита на този човек: ветроходство, индустриален дизайн, изкуства.

Логан беше прекарал почти целия следобед в кабинета на Стречи, преглеждайки неговите доклади, бележки, ръкописи. Понякога сам, понякога с помощта на Ким Миколос. Видя онова, което беше очаквал: ясни признаци, че изследванията на Стречи вървят със забавено темпо. Но както му беше казала Миколос, човекът всъщност поставяше корона на житейските си постижения и много се наслаждаваше на този процес. Никъде в различните бележки и съчинения нямаше признаци на разочарование, а по-скоро на спокойно задоволство, че има важни достижения в своята област. Логан сега се почувства уверен, че каквото и да бе предизвикало самоубийството на Стречи, няма нищо общо със залеза на неговата кариера.

В кабинета му имаше и няколко дебели папки, свързани с преустройството на Западното крило. Тъй като се почувства затрупан с информация, Логан ги бе опаковал и изпратил в своята стая за по-късно проучване. След това беше отишъл да разговаря с лекаря на „Лукс“. Двата прекараха двайсет минути в преглед на психическата и физическата история на Стречи. Както беше посочил Олафсон, всички тестове и прегледи показваха, че Стречи е бил в отлично здраве за човек на неговата възраст, без признаци за някогашни или бъдещи заболявания.

Сега се върна в гостната. Беше таил слаба надежда, че Стречи може да си е водил дневник или лични записки, но нямаше следа от нещо такова. Бръкна в мешката, извади видеокамерата и обиколи още веднъж апартамента, заснемайки помещенията. Върна камерата на

място и извади малък бележник и правоъгълно устройство с размерите на полицейска радиостанция. В долната част имаше копче, а на горната голям аналогов циферблат. Това беше портативният му детектор на електромагнитни вълни. Обиколи още веднъж апартамента, като наблюдаваше внимателно иглата на датчика и от време на време записваше нещо в бележника. Накрая извади още един ръчен уред от мешката, който беше осеян с копчета и продълговати ключове, но вече с дигитален циферблат. Това беше броячът на йони във въздуха. Взе няколко проби, но откри, че йонизацията на въздуха не е по-различна от тази в други райони на замъка, където вече беше правил замервания.

Погледът му обиколи помещението и се спря върху антикварното радио. Беше от моделите с форма на катедрала. Несъзнателно завъртя копчето за пускане. Нищо не се случи. Изпълнен с любопитство, го вдигна, обърна го и отвори задния капак. Вътре цареше хаос от кафяви и жълти кабели и стари чаркове, обаче радиолампите бяха сменени с по-модерни части. Той сви рамене, остави го на лавицата и се отдалечи.

Прибра уредите и бележника обратно в мешката и избра креслото, което изглеждаше най-удобно, като се имат предвид стоящият наблизостатив за книги и изтритата опора за краката — очевидно това беше предпочитаното от Стречи място — седна, затвори очи и зачака.

Още твърде малък, Логан беше открил, че е емпат — човек с уникална, почти свръхестествена способност да усеща чувствата и емоциите на другите. Понякога, ако тези чувства бяха много силни, ако лицето беше живяло някъде достатъчно дълго време, Логан можеше да ги усети дори живелият там да беше напуснал.

Седеше под приглушената кехлибарена светлина и се освобождаваше от своите собствени чувства и грижи в очакване стаята да му проговори. В началото не усещаше нищо друго освен неясно чувство на безопасност и удобство. Това не беше изненадващо: нямаше улики, нито скрити скелети, нито емоционални проблеми, които можеха да накарат Стречи да...

В този момент се случи нещо странно. Докато Логан си седеше там отпуснат, със затворени очи, започна да чува музика. В началото беше тиха, толкова тиха, че едва се долавяше. Докато чакаше с

нарастващо внимание обаче, тя започна да става по-ясна: чувствена и много романтична.

Това никога не се беше случвало. Като емпат Логан беше свикнал да получава израз на емоции, силни чувства, от време на време откъслечни спомени. Но никога сензорни стимуланти като музика. Той се изправи на стола, отвори очи и се огледа, за да провери дали музиката не идва от съседните помещения.

И тя веднага спря.

Логан стана, загаси лампите и пак седна в креслото. В началото отново не се случи нищо. Усещането за удобство и музиката бяха изчезнали. Постепенно осъзна, че вместо усещането за благополучие, което беше изпитвал по-рано, сега долавя слабо, много слабо определена несигурност, обърканост и тревога.

И тогава пианото засвири отново. Тихо в началото, после по-силно. Чувствената романтична мелодия отново звучеше, но докато Логан слушаше, тя бавно се променяше. Стана странна, натрапчива, подлудяващо сложна: дълги пасажи с все по-стремителни арпеджиа в минорен лад. В музиката имаше нещо тревожно, неизказано — нещо вплетено в сложните пасажи, почти под равнището на проумяване, което се стори на Логан почти сатанинско.

В този момент покрай музиката започва да надушва нещо — миризма, която по някакъв начин беше част или в пакет със самата музика — все по-силната отвратителна воня на горяща плът.

Изведнъж го споходи спомен или може би предчувствие: стара къща, от чиито прозорци излизат буйни пламъци...

Той скочи рязко от креслото. Устата му беше пресъхнала, а сърцето блъскаше лудо в гърдите. Залитна в мрака към ключа и светна лампите, след това се облегна на стената, като си поемаше въздух с отворена уста и клатеше глава, за да прогони все по-плашещата музика.

След няколко минути дишането му се беше нормализирало. Взе мешката си, праметна я през рамо и излезе през вратата в коридора, протегна ръката си вътре, за да изгаси лампите, и след като заключи, прибра ключа в джоба. После закрачи надолу по елегантния коридор към своя апартамент, като по пътя внимаваше да държи съзнанието си колкото може по-празно.

10.

Центърът за поддържане на парка и инфраструктурата се намираше в подобно на хангар помещение източно от сградата, разположено в средата на нещо като миникампус от други постройки. Макар фасадата му очевидно да беше замислена като имитация на „Дарк Гейбълс“, големите плъзгащи се врати и плоският покрив разкриваха истинската му същност.

Джереми Логан влезе през входа за служители и се озова в подобно на пещера пространство. В далечния десен край имаше цяла дузина земекопни и градинарски машини: индустриални косачки, дробилки, трактори „Кубота“, лентови каналокопачи и още половин дузина екзотични апарати бяха подредени там и лъщяха готови за употреба. Зад тях се виждаха две сервизни отделения с голяма секция за резервни части. В сервизните отделения механици в гащеризони работеха върху разглобени машинарии. В средата на центъра за поддръжка имаше няколко дълги, масивни индустриални лавици, които се издигаха от бетонния под до тавана. Върху тях бяха подредени палети, пълни с всевъзможни неща, нужни, за да не спира работа мозъчният тръст: от електрически контакти до пластмасови тръби, от транзисторни схеми до водопроводни части и канцеларски материали — всички грижливо етикетирани и подредени. Следваше просторна работилница за металообработка. Накрая покрай лявата стена на Центъра за поддръжка се виждаха малка група кабинки, където служители чукаха по компютърни клавиатури или говореха по телефона. Логан се приближи до най-близкия работник и го попита как да стигне до кабинета на Иън Олбрайт. Мъжът му посочи метална стълба, закрепена към най-близката стена.

Кабинетът на Олбрайт беше малък, но функционален. Една от стените беше стъклена и гледаше към неговото царство по поддръжката. Самият Олбрайт беше на средна възраст, заоблен, с червен нос на пияница и очевидно весел нрав.

— Сядайте — каза той и се усмихна, докато се настаняваше на края на бюрото сред фактури, поръчки и паметни бележки.

— Доктор Олафсон се обади, че ще дойдете.

Олбрайт говореше с акцента на лондонската работническа класа, което се стори освежаващо на Логан след задушаващата академична атмосфера в замъка.

— Благодаря — отговори той и седна. — Господин Олбрайт, трябва да призная...

— Иън, ако обичаш.

— Иън, трябва да призная, че не съм съвсем сигурен какви са задълженията ти според длъжностната характеристика. Някои те наричат „управител на инфраструктурата“, а други — „управител на парка“.

Олбрайт отметна глава назад и се засмя. После махна в западна посока към главната квартира на „Лукс“ и отново се засмя.

Смехът на началника беше заразителен и Логан усети, че устните му се разтягат в усмивка. Изведнъж му се дощя да не си разваля настроението.

— Всъщност съм дошъл, за да разговаряме за един от обитателите на замъка.

— Ах, кой ли ще е това?

— Уилърд Стречи.

Усмивката веднага изчезна от лицето на Олбрайт.

— О — каза той с отчетливо по-приглушен тон. — Ужасно нещо.

— Така е.

— Той беше добър. Не като някои, които се отнасят към мен и хората ми като към слуги и не дават пет пари за нас. Доктор Стречи беше винаги учтив. Винаги имаше добра дума за нас.

— Управителният съвет ме помоли да разследвам обстоятелствата около смъртта му.

— Ясно. Ужасна работа — повтори Олбрайт, после се наведе заговорнически към Логан. — Колко знаеш?

— За какво?

— За неговата смърт.

Логан се поколеба.

— Почти всичко.

Олбрайт кимна. После прошепна:

— Аз намерих неговата... — Той замълча и посочи главата си. — По това време подрязвах тревата край пътя. Бях долу, близо до Източното крило, правех откос и хвърлях тор. — Той направи гримаса, когато си припомни преживяното. — Казаха ми да си мълча за това.

— Мисля, че това е добра идея. Духът и така е доста нисък в момента. — Логан замълча за миг. — Като изключим скорошните събития, как би описал психическото състояние на доктор Стречи?

— Моля?

— Какъв беше? Необщителен, умислен, дружелюбен, потиснат?

Олбрайт обмисля известно време въпроса.

— Чувал ли си приказката „като пет пари в кесия“?

— Разбира се.

— Ето това беше доктор Стречи. Не съм виждал човек, способен да върши работата си. Или с по-подходящ характер.

Това съвпадна толкова много с онова, което му бяха казали другите, че Логан реши повече да не задава този въпрос.

— Искам да поговорим за Западното крило, ако може.

Олбрайт го изгледа с любопитство.

— Западното крило? Какво за него?

— Можеш ли да ми разкажеш неговата история? Защо е било затворено толкова дълго време? — По време на Логановото пребиваване в „Лукс“ за Западното крило рядко ставаше дума. Все едно не съществува.

— Не мога да го направя, защото не зная със сигурност. През шейсетте и седемдесетте години, аз започнах работа тук през 1978 г., се използваше редовно. По това време изследователите бяха започнали да се оплакват.

— Защо?

— Ами защо... просто започна да запада. Кабинетите и лабораториите бяха малки и претъпкани. Да не говорим, че беше много затруднително да се придвижваш, защото нямаше централен свързващ коридор. И когато през 1976 г. завърши преустройството на Източното крило и всички видяха колко по-хубави са помещенията там, предпочетоха да се преместят. По това време служителите бяха по-малко и основната сграда и Източното крило можеха да поемат всички. Така престанаха да използват Западното крило. А през 1984 г. го затвориха напълно.

— Защо? Да не би да има опасност от срутване?

— О, не. Нищо подобно. Просто нямаше причина да бъдат оставени там на работа само няколко души. Прахосване на ресурси. Между другото, беше крайно време да се ремонтира. Затова просто го затвориха.

— Съвсем доскоро.

Олбрайт кимна.

— Предполагам, че заради новите изследователи и асистенти имат нужда от повече място.

— И са възложили на доктор Стречи да ръководи проектирането.

— Да. Заедно с госпожица Флуд.

— Архитектката. — Предната вечер Логан беше прекарал няколко часа в преглеждане на чертежи, паметни бележки, таблици за проектирането и фирмата „Флуд и съдружници“ се беше появявала отново и отново. — Твоите хора ли щяха да извършат нужните строителни работи?

— О, не. Ние щяхме да се заемем с довършителните: водопровод, боядисване, отопление, вентилация, климатизация. Това щеше да е голям проект, истинско строителство. За него са нужни професионални строители, както и специалисти.

— Специалисти?

— Каменоделство и подобни. Доктор Стречи имаше доста големи планове за мястото.

— Предполагам, че ти също си участвал?

— Основно в уреждане на сроковете за строителните работи с предприемача.

— Беше ли му приятна на Стречи тази работа?

— Странно, че задаваш този въпрос. Смятах, че ще му е неприятно да го откъсват от любимите му уравнения или каквото е там. В началото изглеждаше нерешителен за разни неща. Но от онова, което можех да видя, работата все повече го увеличаше. *Планирането* — нали разбираш. Той не беше предприемач, не го интересуваеше събарянето на стени и монтирането на гипсокартони. Обаче видът на мястото — това беше нещо различно. Нали разбираш, Западното крило е нещо подобно на стар луксозен параход. Под ръждата се крие красота. Просто трябва да знаеш как да я търсиш. А доктор Стречи знаеше как да го прави. Имаше усет за архитектурата. Наистина.

— Скоро ли щеше да започне строителството?

— Да започне? — Олбрайт се засмя. — Още не са свършили със събарянето.

— Той сам ли нае работниците?

— Да.

— Разбирам. — Логан се замисли за малко. — В момента всичко изглежда твърде тихо. Предполагам, че са спрели временно работа заради трагедията. Освен това ще трябва да намерят някого, който да заеме мястото на Стречи.

— О, да, спряха, но не заради смъртта на доктор Стречи.

Логан изгледа началника на поддръжката.

— Моля?

— Няколко дена преди да умре, доктор Стречи сам нареди да се спре работата.

— Наистина?

— Наистина. Спря я и прати работниците да си вървят.

— Каза ли защо?

— Някакви проблеми с конструктивната сигурност.

Логан се смръщи.

— Нали каза, че Западното крило е наред?

— Не съм инженер, но се басирам, че е.

Настъпи пауза.

— Дали бих могъл да поговоря с някого от тези работници?

— Съмнявам се, че ще успееш да ги намериш. Беше им платено и те се пръснаха.

— Наистина? Искаш да кажеш, че след всички усилия по събирането им са били просто уволнени?

— Да.

Странна работа.

— Възнамеряваше ли Стречи да наеме инженер-конструктор, за да оцени сигурността на крилото?

— Не мога да кажа със сигурност, но това би било логично.

Логан се замисли за документите, които бе прегледал снощи. Там нямаше нищо, което да се отнася до това неочаквано развитие.

— Този строителен предприемач, за когото стана дума — как мога да се свържа с него?

Олбрайт се замисли малко.

— Работеше в Уестърли. Как беше... А, да, Райдаут. Бил Райдаут. Той вероятно разполага с цялата работна документация.

— Ще се свържа с него. — Логан се замисли. — Господин Олбрайт, благодаря ти за времето, което ми отдели — каза той след малко. — Много ми помогна.

— Ще те изпратя. — След тези думи мъжът скочи от бюрото, отвори вратата на кабинката и го поведе надолу по металната стълба.

11.

Беше единайсет вечерта през третата му вечер в изследователския тръст, когато с навити чертежи, планове и разпечатани времеви таблици под ръка и праметната през рамото мешка, Логан крачеше по главния коридор на първия етаж. Беше делничен ден, трапезарията бе затворила преди повече от час, а в аудиторията „Делаву“ с плюшените столове и тапицирани с кадифе стени тази вечер не беше планирана лекция. В резултат асистентите и изследователите се бяха оттеглили в апартаментите си, точно както се очакваше. Като се изключат случайно минаваща камериерка или някоя от чистачките, Логан разполагаше с общите помещения на „Лукс“.

Същия ден в късния следобед беше направил подробна обиколка на Източното крило, отбелязвайки си промените, настъпили в резултат на обновлението в средата на 70-те години на миналия век. Макар да бе запазило основните черти от величието на „Дарк Гейбълс“, очевидно беше планирано да бъде по-функционално пространство. Стенните свещници бяха заменени с флуоресцентно осветление. В кабинетите и лабораториите готическите корнизи бяха до голяма степен махнати, отстъпвайки място на по-чиста и функционална, макар и не толкова интересна гледка. На външен вид и по размери беше сходно със Западното крило — три етажа и мазе, докато основната сграда беше четириетажна с едно мазе.

Според плановете, които беше прегледал, Уилърд Стречи и партньорката му имаха съвсем различни планове за преустройството на Западното крило. В завършения си вид това крило се бе оказало най-ексцентричният от строежите на Едуар Делаву. Логан беше виждал стари черно-бели снимки на Западното крило, направени през месеците преди „Лукс“ да купи замъка и малко след това, и сега можеше да ги извика в паметта си. След влизането си през парадния вход посетителят се озоваваше в голяма, овална и сравнително мрачна галерия, която се издигаше необезпокоявано три етажа чак до покрива. Акцентът в нея бяха побитите камъни — два огромни менхира в двата

края, заобиколени от кръг мегалити. Делаву беше купил реликвите на едро от тайнствено и много старо светилище на хълма Амбиън близо до Маркет Босуърт в Лестършър. Първоначалното предназначение на камъните беше неизвестно. Смяташе се, че на мястото са се извършвали праисторически погребални ритуали и покупката на Делаву и по-късното преместване наведнъж на мегалитите през 1888 г. предизвикаха голям шум в Англия. Легендата твърдеше, че това е предизвикало създаването на Националния тръст^[1]. В началото Делаву се забавлявал, като давал маскени балове в галерията, която била обзаведена с дивани, отоманки, шезлонги. По-късно, след смъртта на жена си, изглежда, бе провеждал там спиритически сеанси. Откритите галерии на втория и третия етаж обгръщаха централното пространство от четири страни.

Кръгът от побити камъни заемаше може би първата четвърт от Западното крило. Отвъд него се простираше бъркотия от помещения: три етажа галерии, работилници, художествени ателиета, музикални салони, специални библиотеки — буквално десетки свързани помещения. Всяко създадено да задоволява едно от безбройните развлечения, хобита и занимания на Делаву. Според слуховете строителството и обзавеждането на това странно крило най-накрая изчерпало средствата на някогашния милионер.

Когато от „Лукс“ поели „Дарк Гейбълс“, едва ли не първата им работа била да напълнят колкото могат втория и третия етаж, превръщайки пространствата в кабинети и лаборатории. Възможностите обаче били ограничени, защото масивните мегалити представлявали част от основите на замъка. А за подобните на лабиринт помещения отвъд мегалитите от „Лукс“ бяха избрали най-простото решение: след като изнесли нещата на Делаву, просто предали празните стаи на различни изследователи за работни места. Но това се оказало временна мярка, защото ако някой искал да отиде в друга лаборатория, трябвало да мине през кабинетите на останалите служители и изследователи — неудобство за всички.

— Много смущаващо — беше отбелязал Олбрайт. — Не е за чудене, че хората побързали да си потърсят нови помещения, щом веднъж ремонтът на Източното крило бил завършен.

Планът на Уилърд Стречи за справяне с огромната бъркотия от помещения беше да събаря стени и да пробива неконструктивни

елементи, за да създаде два успоредни коридора, простиращи се от север на юг. От двете страни на коридорите щяха да бъдат изградени модерни кабинети и лаборатории. Оригиналните декоративни елементи, прозорци, врати и дървени ламперии щяха да бъдат използвани повторно, където е възможно.

Логан осъзна, че краката му го бяха отвели чак до края на централния коридор на първия етаж. Две дървени врати препречваха пътя му напред. Пред тях имаше кадифен шнур, закачен на месингови стълбове. На него висеше табелка с надпис: СТРОЕЖ. ВХОД САМО ЗА ДЛЪЖНОСТНИ ЛИЦА.

Логан бе подписал множество документи за доктор Олафсон, които освобождаваха „Лукс“ от всякакви задължения и отговорности в случай на нараняване или смърт. В замяна бе получил правото да броди из целия комплекс и околностите му. След като погледна през рамо и видя, че коридорът зад него е празен, прекрачи кадифения шнур, извади ключ от джоба си, отключи и влезе. Беше много тъмно и въздухът миришеше на дървени стърготини и гипсова замазка. Логан затвори вратата, зарови из мешката и извади фенерче, светна и плъзна лъча наоколо. Откри панел с електрически ключове и ги натисна един по един.

Озова се в малко преддверие — вероятно нещо като приемна до входа на Западното крило. Мебелите бяха скрити под защитни найлони, а паркетът на пода бе покрит с няколко слоя брезент. Тези защитни покрития бяха причина за странно безличното излъчване на помещението. От него имаше само един изход — арка без врата в южната част. Щом завърши проучването си, Логан мина през нея.

Спря за малко, остави мешката на земята, за да прегледа работните чертежи и отчетите, които беше донесъл. Според строителните планове първата работа естествено щеше да бъде разрушаването. На група работници бе възложено разрушаването на инсталациите в подготовка на новото строителство. На друг екип беше дадена деликатната задача да събори някои неносещи стени, за да освободи място за онова, което в архитектурните спецификации бе наименувано „паралелен коридор А“ и „паралелен коридор Б“. Двете нови артерии, около които щяха да бъдат построени проектираните наново кабинети и лаборатории. Останалото щеше да бъде направено по-нататък.

След като мина под арката на приемната, Логан отново се озова на тъмно. Единствената светлина беше онази, която нахлуваше от приемната. Той се огледа, видя друга група електрически ключове и ги щракна. Обаче нищо не се случи: очевидно токът беше спрял заради разрушаването на инсталации и стени. След като отново светна фенерчето, се оказа, че се намира в помещение, което сякаш нямаше покрив. Подът и тук беше покрит с брезент, обаче на места събран и разместен от преминаването на множество крака в работни обувки, и Логан можеше да види дебелия слой прах върху паркета отдолу. От всички страни се извисяваха древни камъни: церемониалните мегалити на Делаву. Сега, заобиколени от стени, побитите камъни изглеждаха дори по-големи, отколкото бяха в действителност. Логан остави светлината от фенерчето да ги залива, насочвайки лъча му към тавана далече над главата си. Върховете им бяха грубо одялани, черни и заострени в края. На какви ли събития — хубави или грозни, са били свидетели? Дали бяха видели как умира Ричард III по време на битката, която отбелязва падането на Плантагенетите? Или още по-стари церемонии — мрачни и езически? Имаше нещо в тези безмълвни стражи, което се стори тревожно на Логан, и той внимаваше да не ги докосне, когато продължи нататък.

Отвъд побитите камъни започваше коридор, който водеше дълбоко навътре в крилото. Логан продължи по него, докато не стигна стълбище, по което се изкачи. Вторият етаж представляваше объркваща поредица от полуразрушени кабинети. Голи крушки висяха на кабели. Тук имаше по-дебел слой прах, но беше основно от гипс, посипал се без съмнение при разбиването на неносещите стени и елементи, за да се освободи място за двата успоредни коридора на Стречи. От мястото, където беше застанал, Логан успя да различи грубите очертания на новия успореден коридор А. Личеше не заради онова, което беше построено, а по-скоро заради събореното: дълга зееща дупка, пробита през кабинети, складове и коридори, простираща се в мрака право на юг.

С помощта на фенерчето и компаса Логан направи справка в строителните планове. Първо е трябвало да се извършат работите по разрушаването за коридор А, а по-късно за коридор Б.

Той тръгна бавно напред по недовършения коридор, насочвайки фенерчето вляво и вдясно. Беше наясно, че се намира в зоната на

строеж и че полуразрушените стени и скосени тавани са неустойчиви. Освен това не само нямаше каска, а проучваше място, обявено за конструктивно ненадеждно.

Продължи на юг още двајсетина метра, оглеждайки се на всички страни, преди пътят му да бъде преграден от два брезента, увиснали от тавана до пода. Единият препречваше пътя му напред, а другият надясно. Бяха заковани и върху тях беше закрепена набързо надраскана табелка: **ВНИМАНИЕ! ОПАСНА ЗОНА. ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО.**

Той се спря в напоения с прахоляк мрак и се замисли. След малко извади джобно ножче, внимателно изряза малка дупка в брезента и надникна през нея.

Очевидно това беше мястото, където работата по разрушаването беше спряна. Отвъд лежаха помещения, които, макар прашни и от дълго време изоставени, още не бяха докоснати. Какво имаше на това място, та Стречи изведнъж беше решил, че крилото е неустойчиво?

На пода пред брезента лежеше цяло съкровище от оборудване: пистолети за пирони, бойни чукове, компресори, преносими генератори. Човек можеше да си помисли, че работниците са захвърлили инструментите и са побягнали.

Той се поколеба. После се обърна и освети брезента, който препречваше пътя му надясно. Отново използва джобното си ножче и надникна през изрязания отвор. За негова изненада зад брезента нямаше отвор или коридор, а гола стена.

Това беше странно. Логан можеше да разбере защо Стречи ограничава достъпа до даден район, който може да е опасен. Но защо му е било да покрива стената?

Внимателно издърпа брезента, откъсвайки го от пироните, които го държаха от едната страна, и оголи стената. Виждаше се с просто око, че е стара, от времето на построяването на Западното крило. Строителите бяха махнали част от тапетите и мазилката, оголвайки старите летви.

По средата на стената, приблизително на височината на гърдите, в летвите като тапа в мивка се виждаше назъбена гипсова замазка, голяма колкото юмрук или главата на боен чук. Логан я провери на светлината на фенерчето, после я одраска с нокът. Гипсът беше пресен, замазката беше скорозна. Не беше по-стара от няколко дни.

С върха на ножчето той започна да чегърта замазката по краищата, докато не я освободи от летвите и тя падна на пода пред краката му. Там, където досега се белееше тя, зейна черна дупка.

Логан се наведе, светна в нея и надникна в кухината зад летвите. И моментално се вкамени.

— Мамка му! — измърмори той под нос.

Дръпна фенерчето, все едно го беше опарило. След това отстъпи назад една крачка, после още една.

Остана дълго време на място, вторачен в неравния черен кръг. После сложи фенерчето на пода, така че да осветява стената, издърпа един боен чук от купчината инструменти. Опита тежестта му няколко пъти, леко удряйки стената. След това, стискайки дръжката по-здраво, стовари чука върху летвите около дупката.

По тях се показва паяжина от пукнатини, а по земята се посипаха парчета гипсова замазка.

Логан отново и отново стоварваше чука върху стената, но го правеше внимателно, отваряйки в стария градеж само толкова голям отвор, колкото да се провере.

След десетина минути работа беше успял да разшири съществуващия отвор до пода: черна бездна, висока осемдесет и широка шейсет сантиметра. Остави чука настрана и избърса ръце в крачолите на панталоните си. Застина на място и се послуша. Беше внимавал колкото може да не вдига шум, но бойният чук не беше деликатен инструмент. Въпреки това не чу нищо, нито гласове, нито викове и писъци. Толкова далече от обитаваната част на „Лукс“ работата му беше останала незабелязана.

Вдигна фенерчето от пода и се насочи към отвора, който беше направил, сви се на две и изчезна в мрака.

[1] Национален тръст за обекти с историческа и природна стойност. — Б.пр. ↑

12.

От другата страна имаше помещение. Докато плъзгаше лъча на фенерчето наоколо, Логан видя, че някога е било лаборатория. Вътре имаше една-единствена работна маса, заобиколена от столове с прави облегалки, върху които стояха няколко стари уреда. В средата на пода стърчеше много по-голямо, високо до кръста и още по-тайнствено устройство.

Помещението не беше голямо — може би шест квадратни метра, и бе украсено със същите изискани гипсови орнаменти като останалата част от „Лукс“. В една от стените имаше елегантна камина. Тук-там по стените висяха картини в антикварни рамки, обаче те се различаваха от картините, които висяха на други места в „Лукс“. В една от рамките се виждаше оригинален тест на Роршах с мастилени петна, а в другата — картина от Гоя. В единия ъгъл на масата стоеше старомоден перколатор. В другия ъгъл върху масичка имаше антикварен фонограф с голяма бронзова усилвателна тръба в горната част. От едната му страна стърчеше манизела. На пода до него бяха струпани плочи на 78 оборота в хартиени калъфи. Отвъд работната маса стоеше операционна количка от неръждаема стомана, на която сякаш бяха подредени медицински инструменти: форцепси, кюрета.

На светлината от фенерчето Логан различи закрепен на едната стена метален лост, на който бяха окачени обемисти костюми, направени от някакъв тежък метал, може би олово, с подобни на ветрила стави на лактите, китките и коленете. В забралата на шлемовете към тях имаше вградени тънки метални мрежи. Странните униформи изглеждаха като някакви извънземни доспехи.

Над перваза до краката си забеляза старомоден електрически контакт. В резултат на моментно хрумване извади от мешката си фазомер и го пъкна в контакта. Индикаторът светна в зелено. Странно беше, че в тази стая имаше електрическо захранване, докато в помещенията, които току-що беше прекосил, нямаше. Може би

работниците на Стречи бяха изключили тока само в помещения, където активно са разрушавали или изграждали.

Като се изключат парчетата мазилка и дъски от влизането на Логан с взлом, помещението беше безупречно чисто. Нямаше прах по повърхностите — все едно беше капсула на времето, запечатана херметически.

Онова, което беше още по-странно и което Логан започна да осъзнава сега, беше, че в помещението не бяха предвидени отвори за влизане и излизане. Той плъзна внимателно лъча на фенерчето по стените, но никъде не се виждаха прекъсвания, които да сочат наличието на някакъв вид врата.

Какво беше това помещение? И за какво, по дяволите, е било използвано?

Логан пристъпи, но рязко спря. Нещо, някакво шесто чувство или инстинктът му за самосъхранение го предупредиха, че действа на свой риск, че тук вътре дебне опасност. Известно време остана напълно неподвижен. След това започна да се изтегля назад, много бавно и съвсем тихо, сякаш не иска да обезпокои онова, което дреме тук. Отвън върна брезента на мястото му колкото можа по-добре и пое безшумно обратно, а лъчът на фенерчето облизваше разрушените повърхности, откъдето минаваше.

13.

— Мили боже — каза Олафсон. Докато се оглеждаше, шок и изненада изкривиха патрицианските черти на лицето му.

На сутринта веднага след закуската Логан беше издирил директора и го бе довел тук, превеждайки го по уморителния път през отпадъците от недовършения строеж в Западното крило, надолу по успоредния коридор А, зад брезента и през грубо оформения от него вход в тайното помещение.

— Значи не си знаел, че това място съществува? — отбеляза Логан.

— Не.

— Нито за какво е било използвано? Или защо е било пазено в тайна?

Олафсон само поклати глава.

— Ако не приличаше на лаборатория, щях да предположа, че е от времето, когато „Лукс“ още не е притежавал мястото. Защото, както знаеш, първият собственик, построил сградите, е бил много ексцентричен.

Логан кимна. Колкото и да беше трудно за вярване, изглежда, учените и асистентите на „Лукс“ бяха работили и експериментирали в Западното крило дълги десетилетия, без да знаят, че през цялото време тук е имало тайно помещение.

— Божичко — възкликна Олафсон, когато светлината от фенерчето на Логан се спря върху тежките, подобни на доспехи метални костюми, които висяха на железния лост в ъгъла. — Какво ли е ставало тук?

— Ти си директорът — отговори Логан. — Доколкото се вижда, вече нищо не става. Обаче част от това, което виждаш, не ти ли подсказва някакъв проект, върху който се е работило през първите години на „Лукс“ в „Дарк Гейбълс“?

Олафсон се замисли, после поклати глава.

— Не. — Той се поколеба. — Не виждам врата. Как точно успя да намериш това помещение?

— Брезентът беше грижливо закован върху оголените дъски заедно с това. — Логан се протегна навън и вдигна табелката с надрасканото предупреждение: **ВНИМАНИЕ! ОПАСНА ЗОНА. ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО!** — Забелязах в дъските отвор с размерите на юмрук, наскоро запущен с гипс. Това събуди любопитството ми, затова се заех да проверя какво има зад стената.

— Каза, че Стречи просто е отпратил работниците? — измърмори Олафсон, докато се оглеждаше. — Как мислиш, дали той е направил дупката и е открил помещението?

— Да, той е логичният избор. Обаче защо я запущва и отправя работниците под някакъв претекст? — Логан посочи табелката. — Прилича ли на неговия почерк?

— Не мога да кажа, защото е написано с главни букви.

— Искаш ли да чуеш още нещо интересно? Опитах да се свържа със строителния предприемач Уилям Райдаут, чийто офис е в Уестърли. Успях да се добера само до телефонен секретар. Изглежда господин Райдаут внезапно се е пенсионирал и в момента пътешества. Точното му местонахождение не е известно.

Олафсон постоя за кратко в мълчание, докато схване чутото. После отвори уста, за да каже нещо, но само поклати глава и се отказа.

Логан пусна табелката отново на пода.

— Кой от хората тук може да ми разкаже повече за Западното крило?

— Каква ирония — Стречи щеше да е подходящият избор. През последната половин година той живееше с това място. — Олафсон замълча, сякаш обмисляше нещо. — Виж, по-добре да не казваме на никого за това помещение. Или поне докато не разберем за какво е било използвано и защо е било зазидано.

— А аз ще се заема с изучаването на оригиналните чертежи в кабинета на Стречи. Искам да видя как това помещение се свързва с околните. И дали няма още някакви тайни в Западното крило, за които не знаем. — Логан погледна директора. — Има още нещо. Онези вечер, по време на вечерята, Роджър Карбън ми каза да „попитам за другите“.

— За другите — бавно повтори Олафсон.

— Споменах го на Пери Мейнард, но той избегна отговора.

Олафсон се смръщи.

— Карбън е блестящ психолог, но има доста разрушително влияние. — Той се поколеба. — Преди смъртта на Стречи имаше... въз... имаше няколко доклада за... твърде странни произшествия с други обитатели на „Лукс“.

— Доколко странни?

— Нищо особено тревожно. Със сигурност нито едно от тях не може да се сравнява с онова, което се случи на Уил. Чуване на гласове, виждане на неща, които не са били там.

Нищо особено тревожно.

— Кога точно се е случило това?

Олафсон се замисли.

— Може би преди месец. Най-много шест седмици.

— Колко време продължи?

— Седмица-две.

— Колко хора са били засегнати?

— Петима-шестима. Не мислим, че има връзка, затова не искахме да започнеш с погрешна следа.

— Можеш ли да ми дадеш списък с имената на пострадалите?

Олафсон се смръщи.

— Джереми, наистина не мисля...

— Не мога да си позволя да пренебрегвам следи. А това определено ми звучи като следа.

— Но... съмнявам се, че засегнатите ще искат другите да научат за това.

— Карбън знае.

Олафсон отново се поколеба.

— Аз съм сигурен, че няма да са склонни да говорят за това. То е... мисля, че ще се чувстват неловко.

— Имам голям опит в работата с неловки преживявания. Ще ги уверя, че могат да разчитат на моята дискретност.

Когато Олафсон не отговори, Логан продължи:

— Виж, Грегъри, ти ме повика тук. Не може да искаш да започна разследване, а после да ми връзваш ръцете.

Олафсон въздъхна.

— Добре. Обаче трябва да си крайно тактичен. Името на „Лукс“ като консервативна, сериозна институция е нашата най-голяма ценност.

— Знам.

— Чудесно. Ще се погрижа да получиш списъка. — Олафсон се огледа още веднъж на светлината от фенерчето, а по лицето му отново се изписа неверие. След това се обърна и без повече разговори позволи на Логан да го изведе от потъналата в сенки стая обратно в населените части на института.

14.

По-късно същия ден, когато повечето от дейностите за вечерта приключиха, Логан се върна в стаята, след като изчака „Лукс“ отново да утихне. Разбира се, вероятността да срещне някого в Западното крило беше малка, но въпреки това не искаше да рискува.

Освободи брезента от пироните и го заметна настрана, след това се приведе и мина през отвора, както вече беше правил. В едната ръка държеше фенерче, а в другата — прожектор с волфрамова лампа като тези, които се използват в киното. Беше го взел назаем от озадачения Иън Олбрайт. Постави го в ъгъла на сгъваемата му стойка, след това разви кабела до контакта под работната маса. Върна се при прожектора и го включи. Изведнъж пространството беше залято от бляскава светлина. Искаше или по-скоро имаше нужда от тази ярка светлина за подробното проучване, което възнамеряваше да предприеме.

Опасността, която усети още щом прекоси прага на забравената стая, не беше изчезнала. Обаче под 800-те вата бяла светлина, която сценичният прожектор осигуряваше, тя се държеше на разстояние.

Под едната мишница Логан стискаше дълга ролка хартия. Свали мешката от рамото си, сложи я на работната маса заедно с фенерчето и ролката и започна с ръка да заглажда листовите. Това бяха оригиналните чертежи на „Лукс“, които същия следобед беше взел от кабинета на Стречи. Запрелиства ги, докато не намери плановете на Западното крило. В малък рамкиран правоъгълник в долния край пишеше: „Резиденция на Делаву. Архитект М. Флуд. 1886“.

Големият син лист беше покрит с гъсти линии, мерки, ситно изписани технически бележки, но малко по-малко той успя да го разчете. Наум сравняваше оригиналното състояние на крилото с концепцията, която Стречи и неговите работници бяха осъществявали. Ставаше ясно, че стаята, която беше открил, я няма в чертежите. Всъщност мястото, където сега се намираще, беше проектирано, поне частично, да бъде стълбищна шахта. Това означаваше две неща: или че помещението е било вградено в крилото след първоначалното

изграждане на къщата... или че плановете са били преработени с цел да се скрие съществуването на стаята.

Той нави плановете и ги остави настрана. Под безмилостната яркост на прожектора сега започнаха да се виждат неща, които не беше забелязал по-рано. В тавана беше вграден кръгъл диск, украсен с богати гравюри — без съмнение той скриваше отвора от някога монтиран полилей. Може би това помещение е било част от по-голямо и елегантно пространство? Между петте картини, висящи на стените, имаше празни места, където някога са висели други — издаваше ги лекото потъмняване на боята там, където са били. Докато предния път му се беше сторило, че помещението е безупречно чисто, сега забеляза, че на решетката в камината има пепел.

Пристъпи в средата на стаята и насочи вниманието си към големия уред в центъра. Обиколи го няколко пъти бавно, проучвайки го с любопитство. Формите му бяха неравни, дълъг като ковчег, но два пъти по-висок, придайки с неизвестно предназначение стърчаха отстрани и отгоре. Всеки придаък беше скрит под извити, внимателно монтирани за защита плочки от палисандрово дърво, заключени неподвижно като капаците на старите шевни машини. Така че представляваше еднаква монолитна полирана дървена повърхност с характерни шарки.

Единият край на уреда беше по-широк от другия и отчасти покрит с метална плоча, закрепена с винтове за дървото. Логан забеляза, че половин метър по-нататък в пода бяха издълбани римските цифри от I до VI. По-тесният край беше покрит с друго монолитно парче дърво, чиито краища бяха обковани с метал и закрепени с два винта за основния корпус. Логан прокара пръсти по една от ключалките. Докато го правеше, забеляза малка месингова плочка, завинтена за дървото точно под заключената част от корпуса. Тя беше замърсена и потъмняла от времето, но той успя да различи две думи в двата ѝ края: ЛЪЧ и ПОЛЕ. Нямахше представа за какво може да става дума.

Продължи огледа и намери още две плочки, завинтени близо до долния край на уреда. На едната пишеше: „Машиностроителна компания «Роузуел»“, а на втората, закрепена за друг участък, на немски: „Електрофабрики «Келе»“ АД. Логан извади електронен диктофон от джоба си и записа прочетеното.

След като прибра диктофона, анализира помещението с детектора за трите вида електромагнитни полета и с брояча на йоните във въздуха. Записа показанията им в малък бележник с кожена подвързия за сравнение по-късно с данните от измерванията, които беше провел в помещенията на Стречи и на други места из „Лукс“.

След това отиде до прожектора и го изключи. В резултат се озова в пълна тъмнина. Върна се при тайнствената машина, седна по турски на пода с гръб към нея, затвори очи и зачака да види няма ли стаята да му каже нещо. Изпитваше любопитство и малко тревога дали ще има повторение на странната и заплашителна музика, която беше чул в апартамента на Стречи.

В началото нямаше нищо, като изключим същото слабо съзнание за спотайваща се опасност. След това усещането за безпокойство и тревога, които беше изпитал в апартамента на Стречи, се върна заедно с чувство на смущение. В този момент, съвсем неочаквано, ето го пак — този влудяващ музикален пасаж, натрапчив, суров и злобен, го заля с вълни от мрачни арпеджиа в минорен лад. Всяко усещане за спокойна, романтична красота сега се изпари напълно.

Логан скочи на крака и се втурна към светлината, като едва не обърна стойката на прожектора в бързането си, за да го включи отново. После застана на място, дишайки тежко, а безтелесната музика продължаваше да ечи в главата му.

Това беше странно. Наистина много странно.

Започна да обикаля стаята бавно, без да търси нещо специално, докато сърцето му не престана да блъска и дишането му се нормализира. Най-накрая, когато отново се почувства добре, продължи с проучването.

Над работната маса имаше няколко лавици за книги, които сега бяха празни. До тях стоеше кантонерка. Логан започна да отваря чекмеджетата, за да установи, че също са празни.

Нима тази лаборатория е била планирана и построена, но след това изоставена, преди да е започнала работа? Ако е така, защо тогава е цялата тази тайнственост? От друга страна, ако тук бяха провеждани някакви изследвания и после спрени, защо този странен прибор не бе махнат и унищожен заедно с всички книги и документи?

След като прибра инструментите в мешката, извади нещо друго: малък гумен чук с формата на триъгълник — от онези, които лекарите

използват за проверка на рефлексите. С ухо, притиснато в стената, той бавно описа кръг из помещението, почуквайки от време на време с гумения чук по стените, като се ослушваше за издайническото ехо, което щеше да разкрие всяка скрита врата или кухня. Знаеше, че трябва да има вход. Който беше построил това помещение и бе работил тук, не е влизал така, както той го направи. Но нищо не излезе. С въздишка остави чукчето настрана. Дали не са влизали в помещението през пода или тавана? Не, това щеше да е нелепо.

Изглежда щеше да се наложи да почака за отговора.

След като нагласи ъгъла на светлината от прожектора, се зае да изучава пепелта, която беше забелязал върху скарата на камината. Оказа се, че не е, както беше предположил в началото, дървесна пепел. По-скоро ставаше дума за останките на грижливо изгорена хартия. Протегна ръка и загреба шепя пепел, оставяйки малките извити късчета да се изсипят през разтворените му пръсти. След това поднесе ръката към носа си. Миризмата на изгоряло още се усещаше, но това не означаваше нищо. Хартиите можеше да са изгорени вчера или преди десетилетия.

В дъното на камината намери няколко парчета, които не бяха толкова грижливо унищожени. Там лежаха пет-шест късчета хартия, върху които още се различаваха по няколко букви. На повечето обаче те бяха твърде малко, за да са от полза — бяха само фрагменти. След като седна обаче, Логан внимателно ги отдели настрана. По-интересни бяха останките от стара снимка — може би беше една от свалените от стените. Макар по-голямата част да беше изгоряла, долният край още се виждаше. Той различи част от писалище — вероятно беше работната маса, която стоеше тук в стаята. Върху нея се виждаха няколко листа хартия и различни списания и вестници, но всичко беше прекалено размазано, за да може да се прочете.

Зад писалището стояха трима души в бели престилки. Виждаха се само техните торсове — всичко, хванато от обектива над тази височина, беше изгоряло. Логан отдели и парчето снимка настрана.

Последното късче хартия, което можеше да се спаси, изглежда, беше част от паметна бележка. Беше написана на ръчна пишеща машина, очевидно преди много десетилетия. Макар много изгоряла и избледняла, когато седна на работната маса и се вгледа по-внимателно, Логан успя да разчете един фрагмент: Проект „Грях“.

Проект „Грях“. Десният край на страницата беше изгорял и втората дума очевидно не беше цяла.

Или бъркаше?

Точно в този момент Логан замръзна. Инстинктите му, на които беше свикнал да се доверява, дадоха най-висока степен на тревога и започнаха да помпат адреналин в кръвоносната му система. Какво беше това?

Ето отново: нещо, което звучеше като прокрадващи се стъпки, след това леко скърцане на паркетна плочка. Изглежда идваше отвъд стената — откъм *противоположната* стена на онази, през която беше влязъл в помещението.

Логан бързо се изправи — оказа се прекалено бързо, защото столът, на който седеше, падна назад, стоварвайки се на пода.

Остана напълно неподвижен, напрегнато заслушан. Дълго време цареше пълна тишина. После се чу онова, което Логан сметна за леко потропване на крачки, които бързо се отдалечават.

Той грабна фенерчето, излезе приведен през отвора и се забърза по коридора, като се придвижваше колкото може по-бързо през разрушените и недостроени кабинети, зарязаните инструменти и машини, пресичащите се коридори, опитвайки се да стигне до другата страна на крилото. След пет минути безплодно търсене се спря, дишайки тежко. Загаси фенерчето и се ослуша в мрака. Не се чуваше звук, не се виждаше светлина — нищо, което би могло да издаде чуждо присъствие. Западното крило изглеждаше напълно пусто.

Светна фенерчето отново и тръгна обратно към забравената стая, но вече много по-бавно.

15.

С лек шепот вратите на асансьора се отвориха в лошо осветения коридор на мазето. Джереми Логан знаеше, че заедно с няколко други района подземният комплекс на „Лукс“ беше напълно забранен за посетители, гостуващи за кратко изследователи и дори за някои от работещите на четири часа служители. В резултат на това нямаше нужда да се поддържа елегантността на стила рококо, както в достъпните за външни хора райони. Например коридорът, в който се беше озовал, имаше стени, облицовани с камък и извити тавани, които леко напомняха римските катакомби. Въздухът беше чист и студен, без миризма на влага и мухъл.

Погледна часовника си: един и петнайсет след обяд.

Откриването на забравената стая и съкрушителната ѝ тайнственост и странност му се бяха отразили много по-силно, отколкото предполагаше в началото. Тази сутрин се бе събудил с необичайна апатия, все едно не знаеше каква ще бъде следващата му стъпка или накъде да поеме. Обаче Нюпорт притежаваше забележително богата общинска библиотека и едно посещение в нея след закуска, по-специално на сбирката ѝ от микрофилми и видеоматериали, прогони всички негови съмнения. Макар да не знаеше каква точно трябва да е следващата му стъпка, поне носеше зачатъка на една идея.

Някога, по време на работата си в „Лукс“, никога не беше слизал в мазето. Долу нямаше табели, които да сочат накъде да върви, така че в резултат на моментен каприз пое наляво, покрай основата на централното стълбище на замъка. Тук, долу, в подземните недра, тя беше лишена от полираната си мраморна кожа. След трийсетина метра коридорът го отведе до врата от блестяща стомана — забележителен анахронизъм в това пространство на Едгар Алън По. На нея имаше един-единствен прозорец от оцветен плексиглас, осеян с малки дупчици през няколко милиметра, пробити в иначе безличната повърхност. На вратата имаше табелка с надпис: НАУЧНИ

ЛАБОРАТОРИИ. ВХОД САМО С РАЗРЕШЕНИЕ. Когато погледна през надупчения плексиглас, Логан видя дълъг коридор с изключително модерен и високотехнологичен дизайн, осветен от вградени в тавана панели с луминесцентни тръби. От двете страни на коридора имаше затворени врати с аерографиран надпис, които продължаваха в далечината. Приличаше на лабораторния комплекс на някоя университетска клиника, като изключим това, че изглеждаше напълно безлюден.

До вратата имаше панел с бутони и четец за карти, но нямаше телефон или звънец, за да ти отворят. Стори му се, че да почука някак си не е подходящо. Знаеше, че „Лукс“ държи най-модерните си лаборатории тук долу, в мазето. Това разделение не само запазваше античното излъчване на останалите етажи, но статутът на сградата като историческа постройка правеше това неизбежно. Със свиване на раменете се отвърна от лъскавата врата и реши да опита късмета си в обратната посока.

Това решение даде по-добри резултати. След като мина отново край асансьора, следвайки коридора зад завоя, стигна до отворена врата, на която имаше табелка: АРХИВ. Зад вратата стените и таваните изчезваха в далечината и откриваха впечатляващо пространство, залято в ярка, но приятно мека светлина. От вратата до задната част се простираха в болезнено педантично подравнени редици кантонерки. Обаче разстоянието между тях беше достатъчно голямо, за да предотврати всяка клаустрофобия. В далечния край на помещението Логан успя да различи още една, по-малка врата, до която имаше нещо, което приличаше на контролен пост. Той влезе. Декоративни дървени колони с гравирани върху тях виещи се лози с грозде се редяха в гъсти редици покрай стените на помещението. На тавана имаше картина, оптическа илюзия, на която Бакхус се беше излегнал на поляна с мях за вино в скута, а създания, които приличаха на вакханки, милваха косите и крайниците му.

Малко след вратата на бюро, което приличаше на служебно, седеше възрастна жена. Встрани от нея върху плота му имаше табелка с името ѝ: Дж. Рамануджан. Тя огледа Логан от горе до долу със стиснати устни и изражение, за което той не беше сигурен дали е одобрително, или напротив.

— Мога ли да ви помогна?

— Тук съм да прегледам ранните архиви на „Лукс“.

— Пропускът, моля.

Логан зарови из джобовете на якето си и извади картата, която му дадоха след пристигането му в „Лукс“.

Жената я погледна.

— Това е временен пропуск — обяви тя. — Много съжалявам, но служителите на временен договор нямат достъп до архивите.

— Знам — отговори Логан почти извинително. — Затова получих и това. — Сега измъкна писмото на бланка на „Лукс“. Беше написано от Олафсон и с него той отменяше временния статут на Логан и му разрешаваше неограничен достъп.

Госпожа Рамануджан изчете писмото до края, след което му го върна.

— С какво да ви помогна?

Логан прибра писмото в джоба на якето си.

— И аз не зная с какво.

Жената се смръщи объркана.

— Учените и изследователите, които използват архива, винаги търсят нещо определено. — След това обърна към него кутия, пълна с празни бланки за поръчка на архивни единици. — Преди да мога да помогна, трябва да зная върху какъв проект работите или задачата, която искате да разрешите.

— Страхувам се, че предметът на моето изследване е твърде... аморфен. За съжаление не мога да бъда по-конкретен, докато не прегледам документите.

Това очевидно беше извън представите на архивистката.

— Щом не можете да ми назовете името на проекта или проучването, може би можете да посочите някаква времева рамка? Например месец, през който е извършено изследването?

Логан кимна.

— Така може да се получи. Можем да започнем с трийсетте.

— Трийсетте години? — повтори госпожа Рамануджан.

— Да, хиляда деветстотин и трийсета и нататък.

Лицето на жената стана някак странно безизразно. Вдигна пропуска, който беше оставила на бюрото, погледна го, после отново го остави върху полирания плот. След малка пауза вдигна очи към него.

— Доктор Логан — започна тя, — тук имаме документи, отразяващи повече от единайсет хиляди научни изследвания. Общият брой документи, отнасящи се към тези проекти, надхвърля два и половина милиона единици. Нима очаквате да извадя всички тези папки, за да можете да ги прегледате?

— Не, разбира се, не — бързо отговори Логан.

— Тогава какво предлагате?

— Ако мога сам да поровя из документите, това ще ми даде по-добра представа какво точно търся, а и така работата ще се ускори значително.

Настъпи мълчание.

— Обикновено изследователите не се допускат сами до папките — отбеляза жената. — Особено временни служители. Това е много необичайно.

Вместо да отговори, Логан понечи отново да извади писмото от джоба на якето си.

Архивистката въздъхна.

— Добре. Ако има нужда, може да използвате масата ей там. Обаче не вадете повече от пет папки наведнъж от чекмеджетата. И моля, внимавайте, като ги връщате, да не объркате реда.

— Разбира се, не се притеснявайте — увери я Логан. — Благодаря.

През следващите три часа той се движеше напред-назад между кантонерките и масата под внимателния поглед на архивистката, пренасяйки всеки път по няколко дебели папки. Отваряше папките и бързо преглеждаше съдържанието им, като си водеше бележки в малко тефтерче със златен молив. В началото проучванията му го отвеждаха навсякъде из голямото помещение. По-късно обаче съсредоточи работата си върху много по-малък район. Сега проучването на папките стана по-подробно, вече не четеше набързо страниците. Най-накрая прибра последния комплект папки и вместо да се заеме с допълнително четене, започна да се прехвърля от кантонерка на кантонерка, надничайки в различни чекмеджета, като през цялото време си отбелязваше нещо в бележника, все едно сверяваше. Най-накрая прибра тефтерчето и отиде при архивистката.

— Благодаря — каза той.

Госпожа Рамануджан наклони глава, когато му връщаше картата.

— Имам въпрос. Колкото и да са подробни тези документи, тук няма нищо по-ново от 2000 година.

— Тук се съхранява само документацията на завършили или спрени проучвания.

— Къде се съхраняват по-новите документи?

— Разбира се, една част съхраняват самите учени, които провеждат изследването. Останалата част е във втория архив зад онази врата.

— Разбирам. Благодаря. — Логан се обърна и забърза в указаната посока.

— Чакайте... — Обаче енигмологът вече се носеше бързо към задната част на помещението, а стъпките му ехтяха върху мраморния под.

Както вече беше забелязал на влизане, в задния край на огромното помещение имаше врата и контролен пост, който препречваше достъпа до нея. Един мъж в униформа на охраната на „Лукс“ седеше зад бюро в него. Той се изправи, когато Логан го наближи.

— С какво мога да ви помогна? — попита пазачът.

— Искам да разгледам новите архиви — отговори Логан и кимна към вратата.

— Моля, покажете си пропуска.

За да спести време Логан извади не само картата, но и писмото от Олафсон.

Пазачът ги провери, после му върна и двете.

— Съжалявам, но нямате право да ползвате Архив 2.

— Писмото от директор Олафсон...

— Съжалявам, сър — повтори пазачът с по-твърд тон, — но само хора с равнище на достъп А или по-висок могат да прекречат тази врата.

Равнище на достъп А? Логан никога не беше чувал за подобно нещо. По време на някогашния си престой в „Лукс“ въобще не беше чувал за никакви равнища на достъп.

— Но... — Той неволно направи крачка напред. Тогава пазачът пристъпи, за да прегради пътя му. При това му действие енигмологът видя на тежкия му служебен колан палка и флакон с лютив спрей.

— Разбирам — провлече Логан, кимна, обърна се и мина между редиците кантонерки, после през вратата и се озова отново в коридора на мазето.

16.

Беше седем без четвърт, когато Логан почука на вратата на Олафсоновия кабинет, след като прекоси приемната.

— Влез — чу се отвътре.

Когато Логан влезе, завари Олафсон пред малко огледало да си оправя вратовръзката.

— Секретарката ти вече си е отишла — обясни енигмологът, — затова почуках направо. Извинявай, може би се готвиш за вечеря?

— Това може да почака — успокои го Олафсон, докато си слагаше сакото, а после се настани зад бюрото си.

— Откри ли нещо?

— Да, открих нещо. Но имам нужда от помощта ти.

Олафсон простря ръце настрани с дланите нагоре, сякаш искаше да каже: *Цял съм на твоё разположение.*

Логан остави мешката си на единия от столовете пред бюрото и се отпусна на другия. Отвори мешката и извади нещо отвътре: силно обгоряло парче хартия в плик за писма. Подаде го на Олафсон, който започна внимателно да го разглежда.

— Намерих го сред купчина пепел от изгорени документи в камината на забравената стая — обясни Логан.

Олафсон продължи да го гледа.

— Трима мъже в бели престилки, застанали зад някаква работна маса.

— Не *някаква*, а работната маса, която още е в стаята. Може да се потвърди по дълбоката драскотина близо до левия ъгъл.

— Дори да е така, невъзможно е да се установи самоличността на хората. Горната част на снимката е изгоряла до гърдите.

— Това е така — съгласи се Логан. — Въпреки това снимката може да ни каже нещо. — Той отново зарови в мешката и извади парче хартия, сгънато на две, и вдигна долната половина така, че директорът да може да я види. Беше ярко изображение като в комикс на един преувеличено закръглен мъж, застанал на корабна палуба при силно

вълнение, облечен в синьо яхтсменско сако, бели шорти и моряшка шапка. Мъжът гледаше вторачено надолу към очевидно болна от морска болест жена, която лежеше завита с одеяло на шезлонг.

Олафсон се вторачи в снимката.

— Какво за нея?

Сега Логан откри горната половина и Олафсон можа да види целия лист. Логото на списание „Ню Йоркър“ заемаше горната част от листа заедно с дата: 16 юли 1932.

— Библиотеката в Нюпорт притежава чудесна сбирка от периодични издания — обясни енигмологът. — Не ми позволиха да донеса оригинала, но ми направиха цветно копие на корицата.

— Не разбирам — оплака се Олафсон.

— Разгледай по-внимателно изгорялата снимка. Виждаш ли тези листа и периодични издания на бюрото? Твърде са замъглени, за да може да се различат, като се изключи корицата на списанието, на която се вижда дебелак в странна яхтсменска униформа. Вгледай се внимателно. Едва се различава, но въпреки това си личи, че не е корица на лъскаво списание като „Колиърс“, „Лайф“ или „Сатърди Ивнинг Поуст“. На мен ми заприлича на типична корица на „Ню Йоркър“. — Той прибра листа обратно в мешката. — Сега разполагаме с *terminus post quem*, или граница, до която се е работило в това помещение. Значи е било използвано най-малко до лятото на 1932 г.

— Разбирам.

— Същевременно слага край и на въпросителните кой е използвал помещението. „Лукс“ са използвали помещението съвместно или вместо първия собственик на замъка. Като стана дума за собственика: проверих оригиналните чертежи в кабинета на Стречи. Те не включват забравената стая. — Логан взе обгорялата част от снимката, сложи я в плика и я прибра в мешката. — Чувал ли си за нещо, наречено Проект „Грях“?

Олафсон направи гримаса.

— Проект „Грях“? Не, не съм.

— Моля, опитай се да си спомниш. „Грях“ може и да е само началото на дума. Не се ли сещаш за проект на „Лукс“ с подобно наименование?

Когато Олафсон поклати глава, Логан извади друг плик за писмо. В него лежеше късчето изгоряла паметна бележка, която също беше

извадил от пепелта, и той го подаде на Олафсон.

Директорът го гледа известно време, после поклати глава.

— Не събужда никакви спомени у мен.

— Не можах да намеря също така нищо за подобен проект във вашите архиви, макар че проверката ми беше колкото може поизчерпателна. Обаче все пак попаднах на нещо. Нещо много интересно.

Олафсон си наля чаша вода от декантера на бюрото си.

— Разказвай.

Енигмологът се наклони.

— Мисля, че открих дупка в архива ви.

— Каква дупка?

— Когато днес следобед проучвах архива на „Лукс“, открих документи за различни проекти, по които е работено в края на 20-те и началото на 30-те години на ХХ век. Интересни, но нямащи нищо общо проекти върху предмети като екзотичните свойства на електромагнитното лъчение, класификацията на химикалите в мозъка и опити за анализ и изолиране на ектенична енергия.

— Ектенична енергия? — попита Олафсон.

— Да. Нали е много интересно? Ектенична енергия. Известна и като ектоплазма. Това е веществото, което са смятали, че медиумите излъчват по време на спиритически сеанси с цел телекинеза или разговори с мъртвите. В края на деветнайсети век този предмет се изследва много, но по-късно интересът избледнява. — Той направи пауза. — Защо учени от „Лукс“ са съживили подобни изследвания?

— Нямам представа. Вероятно си намерил отговора в архива на изследването.

— Точно в това е проблемът. Макар в папките да се намират доказателства, че изследванията са набирали скорост в течение на няколко години, конкретните данни — например имената на участващите учени, подробности за тяхната работа, данни от опитите, тестовите или наблюденията — са странно оскъдни. А други папки в архивите, отнасящи се до други проучвания, са пълни с всякакви сведения.

Логан се облегна на стола си.

— Въпросните папки имат още една обща особеност — по едно и също време, около началото на 30-те години, проучванията изведнъж

спират.

Олафсон потърка брадичката си.

— Имаш ли теория?

— Само зачатъци на теория. Ще се върна на нея след минутка. Нека сега се върнем на дупката във вашия архив. Направих сравнителен анализ на количеството данни в архива на „Лукс“ между 1920 и 1940 г. Беше бърз и не много точен анализ, но ми стана ясно, че за годините между 1930 и 1935 г. има по-малко архивни материали, отколкото за останалите. Понякога малко по-малко, но понякога много по-малко.

Олафсон го гледаше безмълвно.

— И така, ето моята хипотеза: в края на 20-те години в „Лукс“ се работи по няколко отделни проекта, а около 1930 г. те били обединени в общ. Този проект продължава до 1935, когато по някаква причина е изоставен внезапно.

— И ти смяташ, че това е така нареченият Проект „Грях“?

— Потвърждава го неговото отсъствие — отговори енигмологът. — Защото през 1935 г. архивите на „Лукс“ възвръщат обичайния си обем. Смятам, че човекът, който е махнал тези документи, е запечатал и забравената стая.

— Предполагам, че там според теб са се провеждали тези изследвания?

— Какво друго предположение да направя?

За миг върху лицето на Олафсон се изписа странно изражение. Логан веднага го дешифрира: изражението на човек, който току-що е поставил парченце от пъзела на мястото му.

— Какво има? — попита той бързо.

Олафсон не отговори веднага. После се върна в действителността.

— Какво каза?

— Ти се сети нещо. За какво става дума?

Директорът се поколеба.

— О, за нищо. Просто се опитвам да смея тези твои дедукции. Това е всичко. Да ги подредя в главата си.

— Така ли? Добре, обаче искам да те помоля за услуга. Можеш ли да ми дадеш списък на всички учени, които са работили тук, да речем, от 1930 до 1935 година?

— Списък — повтори Олафсон.

— Както ти казах, имената на всички учени са премахнати от документите. Ако мога да разбера кои са работили тук, може би ще успея да възстановя по обратен път какъв е бил този проект.

— Боя се, че това е направо невъзможно. Нямаме подобен списък и никога не сме имали. Някои хора имат причини да не афишират работата си и престоя си в „Лукс“. Ако някой е готов да включи в трудовата си биография престоя и работата в „Лукс“ — свободен е да го направи.

Логан го изгледа невярващо, но това продължи само миг. През целия разговор директорът се беше държал особено неуслужливо.

— Във всеки случай не мога да видя как нещо от това може да има някаква връзка със смъртта на Стречи — продължи Олафсон. — А това е причината да те повикам тук.

Енигмологът предприе нов опит.

— Не ме пуснаха в Архив 2 — оплака се той. — Казаха ми, че нямам равнище на достъп А. Каква е тази работа? Смятах, че имам неограничен достъп до документацията на „Лукс“?

На директора му трябваше известно време, за да схване тази смяна на темата. След това лицето му доби леко огорчен израз.

— Съжалявам. Имаш достъп до деветдесет и пет процента. Обаче има няколко скорошни проекта, които още се изпълняват и работата по тях е много чувствителна.

— Толкова чувствителна, че има нужда от постови? — удиви се Логан. Струва ми се, каза... как беше... че имате „малобройна охрана“.

Олафсон се засмя малко неловко.

— Джереми, това, че не искаме да работим за военните, не означава, че в „Лукс“ не движим и проекти, които имат секретна страна. Това е нещо, с което по твоето време не си се сблъсквал, така че няма нужда тепърва да го правиш. Голямата част от работата в „Лукс“, макар да подлежи на защита на авторските права, не попада в графата „секретно“. Учените, които работят по подобни проекти, имат възможността да държат своята документация в Архив 2. Уил Стречи не се възползва от тази възможност. Както си видял, той беше най-откритият човек и държеше по-голямата част от архива си в кабинета. Подобно на повечето учени, и той като теб имаше равнище на достъп

Б. Равнище на достъп А е запазено за малцината, които участват в секретни проекти.

Когато Логан не отговори, Олафсон продължи:

— Виж, Джереми, няма връзка между секретните изследвания, които се провеждат в „Лукс“, и смъртта на Уил. Никаква. А и как би могло да има.

В продължение на цяла минута Логан не каза нищо. Накрая кимна с глава.

Директорът опря длани на бюрото си.

— Чудесно. Нещо друго?

— Да. Готов ли е списъкът, за който помолих? На... въъ... засегнатите служители?

— Да. — Олафсон отключи едно чекмедже на бюрото, бръкна и извади запечатан плик за писма, който подаде на Логан.

— Само още нещо. Провеждани ли са в „Лукс“ в началото на века проучвания в областта на радиото?

Олафсон се замисли.

— Не мисля. Никога не съм чувал за такива. Защо?

— Защото намерих антикварно радио в апартамента на Стречи. Е, поне отвън приличаше на радио. Както и да е. Сметнах, че е попаднал на него заради някой изоставен проект.

Олафсон се изкиска.

— Уил винаги е колекционирал странни екземпляри на антикварни технологии и любопитни механизми. Сигурно си ги забелязал в неговия апартамент. Обичаше да обикаля битпазарите, за да ги търси. — Той поклати глава. — Наистина е странно, защото колкото беше блестящ в софтуера, толкова не го биваше за нищо механично или електрическо. От завиването на електрическа крушка и карането на любимата му платноходка по-далеч не отиваше. — Той стана. — Въпреки всичко огладнях. Да вървим да вечеряме.

— Защо не. — След като взе мешката си, Логан позволи на Олафсон да го поведе.

17.

Памела Флуд се беше навела над чертожната дъска в своя кабинет. Двата ѝ лакътя почиваха върху струпаните безразборно планове и схеми, напълно беше потънала в извисяването в западна посока на сградата, която скицираше. Подобно на всички модерни архитекти, тя използваше софтуер за окончателните чертежи — беше избрала програмата „АутоКАД архитектура“, но обичаше да прави първоначалните скици за проектите си на ръка, като оставяше потока от идеи свободно да насочва върха на молива. А този проект беше много специален — преустройство от основите до покрива на стара консервна фабрика на брега на Темза и превръщането ѝ в жилищна сграда. Винаги беше искала да работи върху по-комерсиални проекти, а този можеше да доведе до цяла поредица...

Внезапно осъзна, че заради вглъбяването си в работата и музиката, която се носеше от уредбата като фон, не беше чула звънеца на входната врата. Изправи се, излезе от кабинета, тръгна по коридора и през приемната на разхвърляната стара къща се озова във фойето. Отвори вратата и погледна в сивите очи на висок мъж със светлокестенява коса. Съдейки по лицето му, можеше да се приеме, че е на около четирийсет години. Хубаво лице, помисли си тя, интелигентно, с изваяни скули, едва забележима трапчинка на брадичката, а кожата му блестяща и гладка под късното утринно слънце. То ѝ се стори някак познато.

— Госпожица Флуд?

Мъжът ѝ подаде визитка.

— Казвам се Джереми Логан.

Памела погледна визитката. На нея пишеше *д-р Джереми Логан, Исторически факултет, Йейлски университет*. Мъжът съвсем не приличаше на професор по история. Имаше прекалено силен слънчев тен, слабо, но атлетично тяло и носеше костюм, шит по поръчка, а не вечните сака от космат туид. Възможно ли бе да е потенциален клиент? В този момент осъзна, че още го държи пред вратата.

— О, много се извинявам. Заповядайте, влезте. — Тя го поведе към приемната.

— Много хубава къща — отбеляза той, след като седнаха. — Прадядо ви ли я проектира?

— Да.

— Тези викториански линии ѝ придават свежест сред многото колониална и италианска архитектура тук, в Нюпорт.

— Да не би да следвате архитектура, доктор Логан?

— Нека цитирам реплика от един стар филм: „Не знам много за много неща, но зная по нещичко за почти всичко“.

И Логан се усмихна.

— Във всеки случай трябва да знаете много за историята.

— Госпожице Флуд, проблемът с историята е, че се случва независимо дали искаме, или не. Само изследователите на Шекспир може да са сигурни, че докато работят, няма отнякъде да изскочи нова пиеса.

Памела се засмя. Този мъж беше очарователен, но тя имаше да планира жилищна сграда. Първоначалните проекти трябваше да се предадат след само две седмици.

— Доктор Логан, как мога да ви помогна?

Мъжът кръстоса крак върху крак.

— Излиза, че съм тук заради прадядо ви. Казва се Морис Флуд, нали? Архитект като вас самата.

— Точно така.

— Между големите му проекти е и замъкът на Делаву в средата на 80-те години на XIX век. Замъкът, който по-късно става известен като „Дарк Гейбълс“.

Като чу това, Памела почувства тревога, но не отговори.

— Сега е седалището на „Лукс“.

— Там ли работите, доктор Логан? — попита Памела предпазливо.

— Временно.

— И какво точно искате?

Логан прочисти гърлото си.

— След като прадядо ви е бил архитект на замъка и след като тази къща е била негов дом и офис, а мисля, че сега е ваша, съм любопитен дали оригиналните планове не са запазени?

Това било значи. Тя го изгледа подозрително.

— И какво точно ви интересува в плановете?

— Бих искал да ги прегледам.

— Защо?

— Не мога да навлизам в подробности, но ви уверявам, че...

Памела скочи на крака толкова рязко, че той спря насред дума.

— Съжалявам, но плановете не са на разположение.

— Има ли начин да бъдат осигурени? Готов съм да почакам.

— Не, няма. А сега ви моля да си вървите.

Логан я гледаше с любопитство, докато бавно се изправяше.

— Госпожице Флуд, зная, че сте участвали...

— Доктор Логан, имам много работа. Моля, вървете си. *Моля.*

Той продължи още известно време да я гледа изпитателно, после кимна в знак на благодарност, закрачи през фойето и излезе през входната врата, без да каже нещо.

18.

Беше малко след четири следобед, когато Логан закрачи по дългия коридор на четвъртия етаж на замъка „Лукс“. Когато стигна до средата, се обърна към двукрилата стъклена врата, която се отваряше към богато наредена приемна. Той влезе и се огледа. На застлана с ленена покривка маса беше подреден богато украсен чаен сервиз: редица порцеланови чаши, табла с пълнозърнести бисквити и голяма термोकана с помпа за чая. Чаят винаги беше „Дарджилинг“ и приемната винаги беше празна по това време на деня, защото всички пребиваващи в замъка бяха заети със своите научни проекти или най-малкото се преструваха, че са прекалено заети да правят почивка за чаша чай. Въпреки това се сервираше, ден след ден, година след година, толкова се беше вкоренила тази традиция, че вече не можеше да бъде променена.

Логан измъкна няколко сгънати листа от джоба си — списъка, който Олафсон му беше дал, и ги прегледа набързо.

В момента в „Лукс“ живееха и работеха осемдесет и двама учени и седемдесет асистенти, които да им помагат. Администрацията беше от четирийсет и четири човека. Към тях трябваше да се добави обслужващият персонал от трийсет готвачи, пазачи, градинари, общи работници и разни майстори, които поддържаха инфраструктурата. От цялото това гъмжило от грубо двеста и четирийсет човека в Олафсоновия списък бяха попаднали петима.

Логан препрочете досието на третия човек в списъка: доктор Терънс Макарти. После върна листа в джоба си и огледа помещението. Стената срещу двойната входна врата беше покрита с богато бродирани завеси. Той ги доближи, след това пое покрай тях към далечния край на помещението. В стената имаше врата, малка и незабележима, скрита под последната завеса. Щом отвори вратата, пред него се откри тесен, тъмен пасаж. Логан закрачи по него, докато не стигна до втора врата, която също отвори.

Тя откри пред него истинско откровение: просторна покривна тераса, която завършваше с балюстрада от избелял мрамор. Отвъд нея се виждаха великолепни изгледи към ливадите и градините на замъка, а зад тях към непрестанно гневния океан, който неуморно се хвърляше срещу скалистия бряг. Замъкът свършваше в тези две посоки, но продължаваше на изток и запад с Източното и Западното крило, които сочеха към брега.

По избелелия тухлен под бяха подредени стъклени маси и столове от ковано желязо. Само един от столовете беше зает: мъж в кафяв костюм, с рошава черна коса и пронизващи сини очи, който го гледаше втренчено с бдително изражение на лицето.

Логан отдели още малко време, за да се наслади на гледката. После тръгна към масата и се настани срещу мъжа.

— Вие ли сте доктор Макарти?

— Наричайте ме Терънс.

— Нямах представа, че има такава тераса.

— Никой не знае за нея, затова я предложих за срещата. — Мъжът се смръщи. — Доктор Логан, аз зная кой сте. Както можете да си представите, тази среща не ми е приятна. Но Грегъри ме накара да се съглася. Каза, че е за доброто на „Лукс“. Можех ли да възразя, след като постави въпроса по този начин? — Той сви рамене.

— Позволете да ви успокоя — отговори Логан. — Аз проучвам обстоятелствата около смъртта на Уил Стречи. Преди да се случи, неколцина от живеещите в „Лукс“ са докладвали, нека го наречем, необичайни явления. Няма да ви кажа кои са те, нито какво са преживели, както не бих казал на тях за вас. Онова, което ще ми доверите, ще бъде пазено в дълбока тайна. Няма да бъде публикувано, нито повторено. Ако знаете, както казахте, кой съм, знаете и че работата ми изисква голяма доза дискретност. Подробностите за онова, което ще ми разкажете, няма да напуснат тези прекрасни околности.

Докато енигмологът говореше, мъжът го наблюдаваше внимателно, но постепенно бдителното му изражение взе да избледнява. Когато Логан свърши и замълча, мъжът кимна:

— Добре, задайте въпросите си.

— Първо, искам да знам малко повече за предмета на вашите занимания тук, в „Лукс“.

— Аз съм лингвист.

— Чувал съм, че това е интересна професия.

Макарти не отговори и Логан попита:

— Може ли малко по-определено?

— Какво общо има моята работа с нашия разговор?

— Може да е от полза.

Мъжът се размърда на стола.

— Казахте, че ще бъдете дискретен.

— Напълно.

— Защото чух ужасяващи истории за подкупени чистачки, които събират отпадъците от кабинетите и лабораториите и ги изнасят извън кампуса. Не тук, в „Лукс“, но в други мозъчни тръстове и институти. Нали разбирате — има голяма конкуренция. Много изследователи, твърде малко идеи.

— Разбирам.

Макарти въздъхна.

— В общи черти проучвам кодираното говорене — дали използването на малко известни езици и диалекти за предаване на секретна информация може да е полезно в цифровата криптография.

Логан кимна.

— По-точно сравнявам по-познати езици като навахо и филипинския диалект маранао с наистина неизвестни езици като акуруио и тускарора — всеки от тях се говори само от шепа хора. Опитвам се да определя дали граматиката, синтактичните свойства и други фактори в подобни езици могат ефикасно да бъдат превърнати в система за кодиране, която не разчита на основни числа, замени или другите цифрови схеми, които днес се използват в криптографията.

— Звучи много интересно. Обаче се учудвам, че от „Лукс“ не са възразили.

— Защо?

— Защото ми се струва, че ако изследванията се увенчат с успех, резултатите могат да бъдат интересни за военните. Подобна система за кодиране може да бъде използвана за военни цели.

Макарти леко се усмихна.

— Доктор Логан, всичко може да се използва за военни цели. Би било наивно да се мисли другояче. Истината е, че ако работата излезе успешна, алгоритмите ще се окажат в основата на патентовани микрочипове — патентовани от мен и „Лукс“, за да се използват в

такива неща като рутери и клетъчни телефони. Забравете военните, забравете конвенционалните войни. Интернет е истинската опасност. Той е прословут със своята поръозност. Крадат се самоличности, източват се банкови сметки, кредитни карти се опразват докрай — и това е само онази част, която се отнася до частните лица. Енергийните компании и маршрутизаторите от същинското ниво, т.е. така нареченият гръбнак на мрежата, ръководството на въздушното движение, да не говорим за засекретената правителствена информация, която осигурява безопасността на нацията — нито една от тези области не е толкова обезопасена, колкото би трябвало да бъде. За мен това е голям проблем. Управителният съвет на „Лукс“ е на същото мнение.

Логан отново кимна. Това наистина звучеше като много интересна работа. *Патентовани от мен и „Лукс“*. Смайващо и може би много доходно.

Макарти махна с ръка.

— Стига толкова за мен. Хайде вече по същество.

— Добре. Защо не ми разкажете за... въъ... събитието?

Макарти потъна в мълчание. Това продължи толкова дълго, че Логан се уплаши да не си е променил мнението. В този момент той се изправи на стола си и посочи към брега.

— Виждате ли групата скали отгатък японската градина?

Логан погледна в указаната посока. Видя голям черен каменен блок със загладен връх, заобиколен от по-малки, които стърчаха от тучната яркозелена трева. Сега, в късния следобед, Западното крило хвърляше сянка върху тях.

— През топлите дни, след обяда, имах навик да седя там и да мисля. Беше тихо и спокойно. Гледах морето и обмислях какво съм постигнал сутринта и какво не, събирах си мислите за предстоящата следобед работа.

Логан кимна. Не беше извадил цифровия диктофон, нито бележника с кожената подвързия.

— Доктор Логан, работата е важна за мен. През деня съм напълно погълнат от нея. Не съм фантазьор, нито обичам да се мотая. Но един ден се улових, че зяпам морето. Просто се бях вторачил. Не мога да кажа колко точно продължи. След това изведнъж започнах да фантазирам. Нещо, което никога не съм правил. Но не обърнах

внимание. На следващия ден обаче се случи точно същото, на последващия отново. Но този път го осъзнавах. Просто не можех да откъсна очи от океана. Около мен сякаш всичко ставаше неясно и тихо. Може би продължи десетина минути.

— Кога точно се случи?

— Преди около шест седмици. Беше вторник. Приписах го на недостатъчен сън, на претоварване с работа. По това време правех едни особено трудни анализи. Както и да е. В продължение на няколко дни не се върнах отново на скалите. Обаче в края на седмицата го направих. — Макарти отново замълча, загледан към скалите. — Беше петък. Скалите ми липсваха. Този път... този път... — Той преглътна. — Струва ми се, че се случи отново. Но сега беше по-зле. Много по-зле. Не само исках да гледам океана, но и да слеза при него. Да слеза долу при водата, да вляза в нея и да продължа да вървя... Станах. Беше ужасно чувство. Знаех какво правя, не исках да го правя, но не можех да спра. Някакъв странен подтик. — Капчици пот се бяха появили по челото на Макарти и той ги избърса с обратната страна на ръката си. — Имаше и глас. Глас в главата ми, който не беше моят.

— Какво казваше?

— Казваше: „Да, точно така. Отивай. Тръгни *сега!*“.

Макарти си пое въздух треперещ.

— Направих крачка към морето. После още една. И тогава... не зная как успях, но се справих. Не напълно, но достатъчно. Обърнах се и стоварих ръката си няколко пъти върху скалата. — Той я вдигна и показа превързаните си кокалчета. — Болката помогна. След това... се разкрещях. Разкрещях се, за да накарам гласа да стои настрана от главата ми, да го накарам да се махне.

Той отново потъна за няколко минути в мълчание, преди да продължи:

— После го нямаше. Изчезна просто така. Шепнещият глас. Ужасната нужда да се удавя. Усещането, че изведнъж желязната воля, обсебила съзнанието ми и тялото ми, беше прогонена. Никога не съм преживявал подобно нещо. Беше ужасно. Поех си дълбоко дъх и вдигнах очи. Тогава забелязах двама души в японската градина, които ме зяпаха.

Логан кимна. Така произшествието се беше разчуло: бяха видели Макарти да удря скалата с юмрук и да вика колкото му глас държи. В

този момент му хрумна неприятна мисъл. В „Лукс“ били докладвани пет „произшествия“. Досега беше говорил с трима души, включително Макарти. Само единият от тях се беше обърнал към лекаря на „Лукс“ заради случилото се. Останалите бяха видени от свидетели. Колко ли други, запита се той, бяха преживели нещо странно, но не са били видени или са избрали да не съобщават за станалото?

— Това ли беше?

— Да, това е всичко.

— Не е имало по-нататъшни проявления? Никакви гласове, никакви натрапчиви подтици? Никакво усещане, че сте обсебен против волята си?

— Не. Нищо, но никога повече не съм стъпвал *там*. — Макарти кимна към скалите. — И никога няма да го направя.

— Има достатъчно прекрасни места в „Лукс“ за следобедна медитация.

— Така е — кимна Макарти, обърна се към Логан и втренчи поглед в него. — Трябва да знаете и още нещо. Аз съм дипломиран лекар. Фактически практикувах медицина почти десетина години, преди да се върна за докторат по лингвистика. Завърших в Медицинското училище „Джон Хопкинс“ с най-високите оценки в курса. Бях лекар-резидент в една от най-натоварените болници на Източното крайбрежие, бях хирург. Да наречеш това преживяване брутално е твърде омаловажаващо. От петнайсетте лекари-резиденти, с които започнахме заедно, шестима отпаднаха още първата година. Други четирима смениха болницата. Един се самоуби. Друг заспа зад волана от изтощение и скочи от мост с колата си. Само трима оцеляхме до края. И знаете ли какво? Единственото място при престоя ми в тази болница, когато пулсът ми се ускоряваше над шейсет, беше на бягащата пътека в спортната зала. Доктор Логан, аз съм кораво и упорито копеле, което не се стресира, а се съсредоточава. И не се плаша лесно. Не забравяйте да прикачите и тази подробност към историята, която ви разказах преди малко.

— Няма.

— Свършихме ли?

— Да. Имате ли нещо против да поостана и да се порадвам на гледката?

— Стига да не говорите.

— И да разваля такъв прекрасен изглед? — Логан се разположи удобно на градинския стол. — Не би ми минало през ум.

19.

Още щом влезе в „Блу Лобстър“, барът му се понрави. Беше приятно сумрачно, миришеше на бира, нямаше никакви претенции. За разлика от предвзетите модни ресторанти в града, неговото меню, написано с тебешир на черната дъска на стената, съдържаше четири гозби: риба с картофки, чийзбургер, сандвич с ролца от омари и мидена чорба. Заведението се намираше на втория етаж на Рибарския кооператив в Нюпорт. Беше малко след шест и през прозорците, обърнати на запад, можеше да се видят рибарските корабчета, които пърпореха към кейовете, за да разтоварят дневния си улов.

Когато очите му свикнаха с полумрака, Логан видя човека, заради когото беше тук: стройна жена в началото на трийсетте с дълга кестенява коса, черни очи и сърцевидно лице. Тя седеше на една от силно издрасканите дървени маси, която гледаше към стената, заета от прозорци. Изправи се, когато я наближи, усмихвайки се малко плахо или може би, помисли си енигмологът, с леко огорчение.

Памела Флуд. Беше му позвънила преди по-малко от час, възползвайки се от номера на мобилния му телефон, отпечатан на визитката, която ѝ даде. Извини се за своята рязкост тази сутрин и попита дали би могла да го почерпи едно питие.

Двамата си стиснаха ръцете и седнаха. Дойде барманката, жена с обветрено лице и такива мускули на ръцете, че сигурно беше прекарала не едно или две десетилетия на палубата.

— Какво да бъде?

Логан погледна към госпожица Флуд, за да види какво пие.

— И за мен една наливна бира.

— Веднага. — Жената се отдалечи в сумрака.

— Благодаря, че приехте поканата ми. — Усмивката не беше слязла от лицето ѝ.

— А аз благодаря за поканата, госпожице Флуд.

— Наричай ме Пам. Искам отново да се извиня, че сутринта на практика те изгоних от къщи.

— Няма нищо. Изхвърляли са ме от къде по-важни места. —
Двамата се разсмяха едновременно.

Жената донесе неговата бира и той вдигна чашата, но преди да
отпие, отбеляза:

— Значи архитектурата е семейно занятие.

— Моят праядо и дядо ми бяха архитекти. Баща ми обаче беше
адвокат.

— Черната овца в семейството, а?

— Нещо подобно. — Тя отново се засмя. — Започнах да строя
къщи от „Лего“ на две години. Прекарах цялото си детство сред
чертежи, скици и строителни площадки. Никога не ми хрумна, че мога
да правя нещо друго. — Тя отпи глътка бира. — Виж, почти веднага,
след като си тръгна, се почувствах пълен идиот. Малко по-късно се
сетих къде съм виждала лицето ти — на корицата на списание
„Пийпъл“, и се почувствах още по-зле. Тогава си помислих, че най-
малкото, което бих могла да сторя, е да те почерпя питие, за да ти
обясня защо се държах така и да разбера за какво беше дошъл.

Логан също отпи от бирата.

— Цял съм в слух.

— Проблемът е... — тя се поколеба, — че ти не си първият,
който идва да види чертежите.

— Така ли? — наостри уши енигмологът. — Разкажи ми за това.

— Беше преди около половин година. Някой позвъни на вратата
и аз отворих. Отвън стоеше мъж. Веднага разбрах, че не е възможен
клиент.

— Как?

— Ако си работил по толкова строителни обекти, колкото аз,
развиваш инстинкт. Както и да е. Започна да ме разпитва за
оригиналните планове на „Лукс“. Каза, че е готов да плати значителна
сума, за да ги види. Нещо в излъчването му не ми хареса. Отговорих,
че плановите вече не са на разположение. Обаче той не искаше да си
тръгне, не прие моето „не“ за отговор. Стоеше на прага и настояваше
да научи къде са, на кого трябва да плати, за да ги разгледа. За миг си
помислих, че ще влезе насила и ще претърси къщата. Накрая затворих
вратата под носа му.

— Каза ли кого представлява? — попита Логан.

— Даде ми визитка от фирма, която никога не бях чувала. „Айрън Фист“ или нещо подобно. Мисля, че веднага я хвърлих на боклука.

— Как изглеждаше този човек?

Тя се замисли.

— Не мога да ти го опиша подробно. Беше краят на зимата и той носеше слънчеви очила и мека шапка, а яката на палтото му така и си остана вдигната. Висок горе-долу колкото теб, но малко по-пълен. — Тя направи пауза, за да отпие глътка бира. — Обаче не от външния вид, а от поведението му ме побиха тръпки. Нещо не беше наред с него. Само дето не заплашваше, но малко оставаше. Помислих да повикам ченгетата, но с какви доказателства разполагах? Освен това няколко седмици след случилото се имах странното усещане, че ме следят. Нищо, в което можех да бъда сигурна — просто изпитвах такава усещане.

— Значи затова ме изгони най-откровено? Не мога да те виня.

— Но вече от месеци всичко е наред. А той повече не се появи. Нямахте защо да се държа така.

Стъклото на близката витрина завибрира от изригването на корабна сирена.

— Ще ми кажеш ли защо искаш да видиш архитектурните планове на „Дарк Гейбълс“? — попита тя. — Искам да кажа, че от „Лукс“ имат копия на плановете. Нали ремонтират Западното крило?

Логан си играеше с чашата, за да спечели малко допълнително време.

— Да няма нещо общо със смъртта на Уил Стречи?

Той я погледна изпитателно.

— Трябва да знаеш, че аз работех с него по плановете за преустройството на Западното крило.

— Знам.

— Истинска трагедия. Той беше толкова мил.

— Как се работеше с него?

— Прекрасно. Като се изключи това, че се превърна в един вид ентузиаст. Искаше да разбере всички архитектурни детайли до последния.

— Как ти се струваше през последните няколко седмици?

— Не мога да кажа. От три месеца не съм го виждала.

— Това не е ли необичайно? Нали работехте по преустройството на крилото?

Тя вдигна рамене.

— Щом веднъж едрите работи по преустройството бяха свършени, той нае бригадир, който да се грижи за ежедневните задачи.

— Бригадир?

Тя кимна.

— Спомняш ли си името му?

— Съжалявам, но не. Не беше от тук. Но какво общо има това със смъртта на бедния Уилърд?

— Не мога да говоря за това. Единственото, което мога да кажа, е, че моят интерес към плановете е само косвен. — Той замълча. Разбира се, можеше да съчини нещо. Но макар да познаваше Памела Флуд съвсем отскоро, инстинктът му подсказваше, че истината или някаква част от нея ще постигне по-добри резултати.

— Въпросът е много чувствителен — започна той. — От „Лукс“ внимават да не се афишират.

— О, аз умея да си държа езика зад зъбите. Нямах представа какви неща искат хората да им се построят в къщите.

— По случайност искам да открия точно това — една тайна. Трябва да знаеш, че попаднахме на много необикновен архитектурен детайл в замъка.

Сега беше неин ред да го изгледа въпросително.

— Детайл?

— И то такъв, който с години е останал скрит. Няма го на нито един от чертежите в „Лукс“. Това е причината да проявя любопитство дали прадядо ти — който вероятно е запазил пълен комплект планове, може да хвърли повече светлина върху нещата.

— Детайл — повтори тя. — Колко загадъчно. — Памела допи бирата си. — Ето какво ще ти кажа. Аз наистина притежавам архива на прадядо ми, включително оригиналните планове и спецификации. Ако можеш да минеш през офиса ми някой ден — да речем вдругиден, заедно ще ги прегледаме. Какво ще кажеш?

И Логан допи бирата си.

— Само кажи в колко.

20.

— Да, видях го — отговори Роджър Карбън. — Това не е тайна.

— Кога точно? — попита Логан.

Двамата мъже седяха на масата в просторната лаборатория, която доктор Карбън делеше с още един учен.

— Доколкото мога да определя, може би десет минути преди да умре. В коридора на първия етаж, недалече от главното стълбище. Мисля, че беше под охрана.

— Водели са го към библиотеката за посетители — уточни Логан повече за себе си, отколкото за Карбън. Вече беше говорил с мъжете, които го бяха отвели. Не знаеха нищо важно. Той погледна еволюционния психолог и попита:

— Той каза ли нещо?

— Беше твърде зает да пуска пяна от устата.

Това беше проява на твърде лош вкус, но Логан нямаше да се хване. Беше стигнал близо до края на списъка със служители на „Лукс“ и учени, работещи там, които планираше да разпита за Стречи. Тъй като знаеше, че няма да е приятно, беше оставил Карбън за накрая.

— Излиза, че си един от последните, които са го видели жив.

— Предполагам.

— Роджър, ти си психолог. Питам се дали имаш теория за онова, което може да се е случило с доктор Стречи?

— Аз съм еволюционен психолог, а не диагностик.

— Значи отказваш дори да направиш предположение за възможната причина?

Карбън въздъхна престорено.

— Така да бъде. Казано най-простичко, Уилърд беше откачил.

Логан се смръщи.

— Простичко казано?

— Трябва да знаеш, че това се случва. Може би по-често на блестящи учени, отколкото на обикновени хора. Дори на блестящи учени, които — как се казваше — са прехвърлили своя зенит.

— Като стана дума за това, Пери Мейнард ми каза, че ти си бил човекът, който е предложил да се възложи на доктор Стречи отговорността за преустройството на Западното крило.

Карбън не отговори, а просто се зае да глади брадата си а ла Фройд.

— Изглежда ти доставя удоволствие да се бъркаш в живота на учените, живеещи тук.

— Ако намекваш за усилията ми да те изхвърля оттук — нямаше нищо лично. Работата ти беше псевдонаучна, дим и фокуси, под стандартите на „Лукс“. Що се отнася до Уилърд, видях къс бавно вегетиращ човешки материал, който можеше да се използва по-добре.

— Защо Западното крило?

— А защо не? Беше работа, която трябваше да се свърши. Разбира се, ако знаех, че ще мръдне, нямаше да го предлага. — Той поклати глава. — Всички тези приказки за „гласове в мрака“.

Логан вдигна поглед.

— Кога беше това?

— Естествено, когато мина покрай мен.

— Нали заяви, че нищо не е казал?

— Не каза нищо лично на мен. Просто несвързани приказки.

Логан го изгледа замислено.

— Да не мислиш, че по някакъв начин аз съм виновен? Да не мислиш, че Уилърд е обвинявал мен за това, че му възложиха Западното крило... и ядът го е тласнал в лудостта? Това е нелепо.

— Не казах това — възрази енигмологът.

— Ако търсиш кого да скалпираш, върви да говориш с онази гъркиня — неговата асистентка. Още от първия си ден тук хвърли око на катедрата му.

— Вече го направих. — Логан стана. — Приятен ден, Роджър.

— Затвори вратата на излизане — отговори Карбън, който също стана, обърна му гръб и закрачи към своето бюро. — И внимавай да не се хлъзнеш на някое парче ектоплазма.

Докато Логан излизаше, на прага на другата лаборатория се появи жена.

— Доктор Логан? Имате ли минутка?

— Разбира се. — Логан влезе в съседната лаборатория, където на голямо бюро стояха не по-малко от три компютъра и четири плоски

дисплея. В една ракла наблизо имаше най-малко половин дузина блейдсървъри^[1].

— Боже мили! Работите ли с тях, или ги ремонтирате?

Жената се усмихна. След това затвори вратата и с жест го покани да седне.

— Работя с тях. Аз съм електроинженер със специалност квантова обработка на данни^[2].

Логан кимна. Жената, която беше виждал един-два пъти на вечеря, бе млада, много слаба, с поразителна блестяща черна коса и дълбоко разположени очи. Движенията ѝ бяха бързи и отсечени като на птица. Макар да продължаваше мило да се усмихва, изглеждаше обгърната от невидим воал от меланхолия.

Тя седна на близкия стол.

— Извинявайте, че не се представих. Казвам се Лора Бенедикт. Помолих ви да дойдете, защото нямаше как да не чуя разговора ви с Роджър. Искях да се извиня заради неговото държане.

— Благодаря, но това не е нужно.

— Роджър е изключителен учен, но същевременно се държи като училищния грубиян, който не е пораснал. Още обича да къса крилето на мухите.

— Изглежда не се е разбирал с Уилърд Стречи.

— Със сигурност не бяха добри приятели, но Роджър се държи зле с много хора. — Тя го погледна с пронизващите си очи. — Никой нищо не е казал, но мога да предположа защо сте тук. Проучвате смъртта на Уилърд, нали?

— Да — кимна Логан и направи пауза. — Казвате се Лора Бенедикт, така ли?

Жената кимна.

— По случайност Роджър и вие сте последните в списъка ми с хора, с които трябва да разговарям.

Лора го погледна въпросително.

— Извинявайте, но трябва да задам няколко въпроса. Следобеда след смъртта на Уилърд Стречи са ви видели да седите на пейка над океана, обгърнала торса си с две ръце, и да се клатите напред-назад. Човекът, който ви е забелязал, казва, че в един момент сте станали и сте тръгнали към края на скалите, извисяващи се над океана. Изглеждали сте толкова... разстроена, че се готвел да извика охраната.

Обаче след това сте се върнали на пейката и... — Докато Логан говореше, очите на жената се напълниха със сълзи. Започна да хлипа, първо тихо, после по-високо. Нямаше нужда човек да е чувствителен колкото Логан, за да разбере, че жената е потънала в скръб. Изпитвайки неловкост, че той е причината за тази реакция, той замълча.

След минута-две жената успя да се овладее.

— Съжалявам — каза тя, докато си бършеше очите с хартиена кърпичка. — Мислех, че съм преодоляла най-страшното.

— Аз съм виновен — каза Логан. — Ако знаех, не бих...

— Не — възрази жената и подсмръкна. — Трябва да се науча да се справям с това. — Извади нова кърпичка и си издуха носа с треперещи ръце. — Няма нищо тайно. Не бях на себе си от скръб. Уил беше... Когато дойдох в „Лукс“, той ме взе под крилото си. Това място може да е много плашещо. Мозъчната мощ тук е накалена до бяло. — Тя се усмихна през сълзи. — Уил беше толкова търпелив и услужлив. Беше мой ментор. Не, много повече от това. Беше ми като баща. — Ръцете ѝ отново се разтрепериха и тя се протегна за друга кърпичка.

— При моето кратко пребиваване в „Лукс“ преди десет години лично не го познавах добре, но винаги ми е правил впечатление на мил и любезен човек. — Логан направи пауза. — Имате ли някаква идея какво може да го е променило толкова?

Лора Бенедикт поклати глава и отново се зае да си бърше очите.

— През последните няколко седмици не го виждах много често. Готвя доклад, който ще изнеса на следващата среща на Обществото по квантова обработка на данните, и той ми отнема цялото време. Уил обаче винаги намираще време за мен — трябваше и аз да намеря за него. Продължавам да си мисля, че ако бяха говорила с него, ако го бях изслушала, той може би... може би...

— Говорите така, защото изпитвате вината на оцелелия. Не бива да мислите по този начин. — Логан не искаше повече да рови в скръбта на тази жена. Очевидно все още беше твърде прясна.

— Последен въпрос. Надявам се, няма да се сърдите, че го задавам. Когато тръгнахте към края на скалите, готвехте ли се... — Щом откри, че не е способен да каже думите, той замълча.

— Дали мислех да се хвърля? Не. Не съм такава. Освен това нали не сте забравили, че имам да изнасям доклад? — Нова усмивка, но

бледа както предишната.

— Доктор Бенедикт, благодаря, че бяхте откровена в трудно за вас време. — Логан стана. — Благодаря и за извинението вместо Карбън.

Лора Бенедикт също стана. Очите ѝ бяха зачервени и подути, но сега поне бяха сухи.

— Ако ви причинява неприятности, само ми кажете. По някаква причина около мен е като котенце.

Щом се озова в апартамента си, Логан въведе няколко бележки в кодиран файл в компютъра си — едно изречение за Лора Бенедикт и няколко за Роджър Карбън. След като вече беше разговарял с всички от първоначалния си списък, се зае отново да прочете кратките им досиета. После създаде една електронна таблица, също защитена с парола, в която въведе всички имена с кратка бележка защо са избрани за разпит. След това сортира имената по различни групи. Едната група се състоеше от хора като Иън Олбрайт и Ким Миколос, които бяха работили със Стречи. Друга група, в която влизаше Роджър Карбън, се състоеше от хора, които бяха станали свидетели на странното поведение на Стречи в дните преди неговото самоубийство. Имаше и една последна група: онези като Терънс Макарти, лингвиста, на които Карбън беше лепнал етикета „другите“. В последната група имаше пет имена. Едно от тях беше на Лора Бенедикт. Енигмологът го отбеляза с чавка — поведението ѝ беше резултат на обикновена скръб.

Останалите четирима бяха интересни. Трима от тях бяха учени, които живееха тук, а единият — служител в администрацията. Никой от тях не гореше от желание да говори за преживяното. Някои повече, други по-малко. Двама бяха докладвали, че са видели или подушили неща, които или изобщо не са били там, или много са се различавали от действителността. Трима от тях бяха разказали, че изведнъж почувствали натрапчивата нужда да направят необикновени или необичайни за тях неща. И четиримата бяха чули музика или гласове или съчетание от двете.

Логан знаеше, че паракусията, или с други думи, звуковите халюцинации може да са резултат от много неща: разстройство на съня, психози, епилепсия, енцефалит. Обаче вероятността четирима

души сред толкова малка група хора да страдат от едни и същи психически заболявания беше пренебрежимо малка. Между другото, хората със звукови халюцинации винаги чуват мелодии, които знаят, но тук случаят не беше такъв. Логан си беше направил труда да попита. Нито пък гласовете бяха от стандартния вид: спорещи, разказващи нещо или пък силните шумове, характерни за синдрома на взривяващата се глава. Вместо това гласовете, чути от четиримата, *шепнели*.

„Злобни“ и „странни натрапчиви импулси“ бяха термините, които се чуваха най-често. Всички произшествия бяха започнали шест до осем седмици по-рано. И в четирите случая хората осъзнавали, че отклонението в поведението им е ненормално. И в четирите случая феноменът спрял внезапно няколко седмици преди смъртта на Стречи и оттогава не се беше проявявал отново.

Имаше още нещо общо, което беше много интересно. Проверявайки бележките си за четиримата, откри повтарящ се модел. И четиримата засегнати живееха или работеха в съседство със Западното крило.

Западното крило. Логан усещаше, че то е неразривно свързано с обстоятелствата около смъртта на Стречи. Вече смяташе, че е започнал да разбира защо.

[1] Сървъри, изработени по специална технология, за да заемат по-малко място и използват по-малко ресурси. — Б.пр. ↑

[2] Квантовите компютри обработват данни, като използват квантовите свойства на атомите и елементарните частици — т.нар. суперпозиция — възможността атомите и елементарните частици да пребивават в две различни състояния едновременно. — Б.пр. ↑

21.

Същия ден, но по-късно следобед, Логан зави със своето купе „Лотос Елан“ от „Карол Авеню“ в „Оушън“, като внимателно мина на по-ниска предавка, докато взимаше завоя. Денят, който беше започнал с мъгла и ръмящ дъждец, се превърна поне временно в ясен и топъл и Логан свали прозорците на купето с метален покрив. Бризът, който идваше от Хазард Бийч, изпълни колата с възхитителния мирис на солена вода.

„Лукс“ можеше да осигури всичко в областта на яденето — храната, която им поднасяха, беше първокласна, освен това имаше и малко кафене, което работеше от 10 сутринта до 8 вечерта, ако случайно някой огладнее извън часовете за хранене. Но не сервираха чай, марка „Пий Джий Типс“ — навик, който беше развил, докато караше специализацията си в Англия, и така и не можа да се отърве от него. Беше слязъл в града, за да си купи кутия от него и тоалетни принадлежности от деликатесния магазин на улица „Пелъм“.

Сега, докато караше обратно към „Лукс“, мислите му отново се върнаха на онова, което Карбън беше казал за Ким Миколос. *Ако търсиш кого да скалпираш, върви да говориш с онази гъркиня — неговата асистентка. Още от първия си ден тук хвърли око на катедрата му.* Думите му бяха в пълно противоречие с онова, което Ким сама му беше казала за отношенията си със Стречи. Странно...

Беше принуден да натисне аварийно спирачката, когато един черен джип излезе от странична улица на „Оушън Авеню“ точно пред него. Смръщи се, но потисна подтика да сподери джипа с рева на клаксона си. Шофьорът несъмнено беше турист, ако се съди по скоростта на ледник, с която се движеше. Пътниците вътре или се бяха изгубили, или се любуваха на гледките. А те бяха наистина удивителни: тук шосето минаваше близо до океана и се изкачваше до най-високата точка на „Оушън Авеню“, която се извисяваше почти трийсет метра над брега.

След като остави купето на втора предавка, Логан се замисли отново за Карбън. Инстинктите му подсказваха, че Ким е искрено разстроена и потресена от смъртта на Стречи. Не се държеше като човек, който се е прицелил в нечие място. Освен това беше намекнала, че помежду им не е имало напрежение.

Джипът продължаваше да се движи пред него. Може би хората в него не се любуваха на изгледа, а колата имаше някакви технически проблеми. Тя намаляваше, после рязко ускоряваше само за да намали отново. Заради джипа, вместо да се върне в „Лукс“ за минута, щяха да са му нужни десет. Логан се показва малко в лентата за насрещно движение, за да провери дали не идва нещо, но пред него пътят зави надясно и той нямаше достатъчна видимост. Върна се на мястото си зад голямата кола, за да изчака.

Карбън може и да е първокласен мръсник — помисли си той, — но защо му е да лъже за нещо подобно? Нима се опитваше да отклони вниманието ми? И ако е така, защо го прави? От друга страна, Стречи нападнал Миколос точно преди да се самоубие. Това придаваше известна тежест на Карбъновите обвинения... Не, реши Логан. Това просто не му се струваше правилно.

В този момент джипът се изтегли встрани и спря под такъв ъгъл, че отчасти да препречи лентата. Когато Логан също спря зад него, прозорецът на шофьора се плъзна надолу и една ръка в ръкавица му махна да минава. След като махна в отговор, за да благодари, Логан излезе в лентата за насрещното, готов да натисне съединителя и да превключи на втора...

В това време джипът, чийто двигател работеше на празен ход, изведнъж се събуди с рев и се стрелна право към него. Сърцето на енигмолога заблъска и той мина на по-ниска предавка, натисна спирачката, за да заеме отново място зад джипа. Но черната масивна кола продължаваше да се движи тежко насреща му, само че вече по-бързо, все едно педалът на газта е заял. Още малко и щеше да блъсне малката му спортна кола и да я избута от пътя.

В отчаянието си Логан свърна към тесния ляв банкет. Лотосът поднесе на пясъчната повърхност, а гумите забуксуваха настрани. Извън контрол, колата се понесе към края на скалите и пред Логан се откри дълбоката пропаст с разхвърляните долу скали, в които се разбиваха вълните. Гледка, от която стомахът му се сви. С блъскащо

сърце завъртя волана в противоположната на завоя посока. Почувства как колата леко се наклони, когато лявата задна гума изгуби опора и увисна във въздуха. Той превключи на още по ниска предавка и като внимаваше да не докосне по погрешка спирачката, натисна газта до края. В последния момент задните гуми успяха да си осигурят сцепление и лотосът наполовина изпълзя, наполовина скочи обратно на банкета. Логан загаси двигателя и остана седнал там, дишайки тежко. Около него се слягаше облакът прах и пясък, който беше вдигнал.

Червената пелена, която се беше спуснала върху очите му, бавно се разнесе. Логан отново погледна наляво към зашеметяващата трийсетметрова пропаст до океана на сантиметри от края на банкета. После с все още блъскащо в гърлото сърце се взря надолу по пътя. Тромавият джип едва се виждаше на един от плавните завои по пътя. В миг зави по една от страничните улици и изчезна от погледа му.

22.

Когато Логан стана от бюрото в апартамента си на третия етаж в „Лукс“ и отиде до най-близкия прозорец, вече беше девет часът. Лошото време най-сетне беше победило хубавото и над Нюпорт се вихреше буря. Подпухнали облаци се носеха бързо пред луната, а шибаният от вятъра дъжд плющеше по повърхността на оловното стъкло на прозорците.

Потънал в мисли, в продължение на няколко минути той гледа втрещено разбеснелия се от бурята океан, който яростно се хвърляше върху скалите. После се обърна отново към бюрото, покрито с бележки, които си беше водил след различните интервюта, заедно с кратки досиета на различни учени и служители от администрацията на мозъчния тръст: Роджър Карбън, Терънс Макарти, Пери Мейнард, Лора Бенедикт, специалистката по квантова обработка на данните. Както научи, животът напоследък не е бил твърде благосклонен към нея. Освен че беше изгубила своя ментор, бе двойно и тройно опечалена: няколко години преди това починал от рак нейният дядо, а не след дълго и съпругът ѝ. Мъжът ѝ, любител на летенето, беше загинал във въздушна катастрофа, блъскайки се в друг малък самолет по време на буря. Може би буря, не по-различна от тази в момента.

Около минута прелиства страниците на бюрото си, после бутна папката настрана. Под нея лежеше друга, посветена на Ким Миколос. Тази вечер се беше погрижил да седне на масата ѝ по време на вечеря и установи, че когато разговорът не засяга Стречи — очевидно все още болезнена тема, тя беше духовита и очарователна, отличен събеседник. Каза му още, че Стречи наистина е бил като баща за Лора Бенедикт. Логановият емпатичен инстинкт вече бе потвърдил онова, което установи чрез дедукция: дали заради погрешно тълкуване, или просто от злоба, Карбън бъркаше за Ким — тя не се бе прицелила в работата на Стречи.

Той се обърна към компютъра и отвори защитената с парола папка за „другите“ и прегледа файла още веднъж, за да се увери, че не

бърка. Да, в дедукцията му нямаше грешка.

Направи пауза и остана загледан няколко минути в екрана. След това изключи машината. Време беше.

Взе телефонния указател на „Лукс“ и запрелиства страниците, докато не откри номера, който търсеше: домашния телефон на Олафсон. Вдигна слушалката и го набра.

Директорът отговори на третото позвъняване.

— Олафсон.

— Грегъри, Джереми Логан се обажда.

— Джереми, току-що си отбелязах на календара за утре да ти се обадя, за да обсъдим напредъка ти.

— Точно за това ти се обаждам. Чудех си дали не мога да се отбия при теб за няколко минути?

Настъпи мълчание.

— Сега?

— Разбира се, стига да не си зает.

От другата страна се чу шумолене на хартия.

— Добре, очаквам те.

— Благодаря. — Енигмологът остави слушалката на място и без да си прави труда да вземе своята мешка, забързано излезе от помещението.

23.

Олафсон живееше в голям апартамент в източния край на Дамската пътека. Той отвори вратата, но сега не носеше обичайния черен костюм, а кашмирен пуловер и камуфлажни панталони. В едната си ръка държеше ниска чаша, пълна с чисто уиски.

— А, Джери — каза той, докато си стискаха ръцете, — влизай.

— Извинявай, че ти се натрапвам, но реших, че това няма защо да чака.

Олафсон го поведе надолу по коридора и го въведе във всекидневната. Обзавеждането се различаваше напълно от едуардианския стил, който цареше в другите помещения на замъка. Апартаментът на директора беше изцяло в стил Баухаус, както може би подсказваха картините с абстрактен експресионизъм в кабинета му. Хромови кожени кресла с гладко извити крака от никелирани тръби и странни лавици за книги с формата на зикурати^[1], сякаш излезли направо от школата на Марсел Брюер^[2]. Големите прозорци в южната и западната стена на сградата откриваха драматични изгледи към бурята.

— Скоч? — попита Олафсон, отправяйки се към мокрия бар.

— Благодаря, няколко пръста, без лед.

Олафсон взе чаша за уиски, наля малко „Лагавулин“ в нея, занесе я на Логан и му посочи едно кресло. После отпи от своята, чакайки го да започне.

— Първият етап от работата ми е завършен — обясни му Логан. — Прегледах всички доклади и досиета, изгледах записите от охранителните камери, основно проучих миналото на Стречи, прегледах неговата работа, разговарях с всички, които са имали някакъв контакт с него през последните седемдесет и два часа от живота му. Направих всичко, проследих всяка стандартна следа, както би постъпило всяко обикновено следствие.

— И?

— Съгласен съм с онова, което ми каза, когато пристигнах преди пет дни. Уилърд Стречи е бил човек, който има всички причини да живее. Направил е много удовлетворителна кариера и е чакал с нетърпение също толкова задоволително пенсиониране. Това не е човек, който би се самоубил. Освен това, както каза ти, той е човек, чийто темперамент би бил изцяло против подобно действие. — Той отпи от малцовото уиски. — Нещо се е случило с него през последните дни от живота му. Нещо, което напълно го е променило и принудило да се самоубие, и то веднага. Стигнах до убеждението, че е нещо, свързано с работата му в Западното крило.

— Западното крило? — повтори Олафсон.

— Особено с тайното помещение. Има връзка — сигурен съм, че е така. Трябва да науча каква е тя, ако искам да разбера какво се е случило със Стречи... Трябва да разбера предназначението на тази стая.

Изведнъж изтрещя гръмотевица. Миг по-късно помещението блесна от живото сияние на светкавицата.

Олафсон се смръщи.

— Виж, Джереми, не знам. Това ми се струва малко прекалено. Какво общо би могла да има неговата работа по преустройството на крилото със самоубийството му?

— Стречи е разполагал с ключовете за крилото. В продължение на месеци е работил по неговото преустройство и реставрация. Познавал го е по-добре от всеки друг. Нали помниш малкия отвор с размерите на чук в стената на помещението? Беше замазан с гипс. Ти сам го каза: *това означава, че може сам да го е открил.*

Олафсон бавно остави чашата си на близката маса.

— Вярно е, точно това казах.

— Казах ти, че направих всичко, което едно стандартно разследване щеше да извърши.

— И какви са резултатите?

— Че трябва да се разгадае загадката на забравената стая.

— Загадка. Интересна дума.

— Че тази стая *не е* нищо друго освен загадка. Какво е било нейното предназначение? Защо я няма в архитектурните планове? И защо изобщо е тайна? Защо по-късно е зазидана и скрита? И защо

Стречи се е самоубил, когато е научил или е щял да научи за нейното съществуване?

Олафсон не отговори.

— Има и още нещо. „Другите“, които спомена Карбън — това са живеещите в „Лукс“, които са били видени през последните седмици да се държат по нехарактерен или необичаен начин. Те ми разказаха, че са видели, чули и помирисали неща, които всъщност ги е нямало. Говорят за странни натрапчиви импулси — в единия от случаите суициден импулс. Но най-интересният факт е, че четиримата или са живели, или са работили в близост със Западното крило.

— Сигурен ли си? — попита Олафсон.

— Два пъти проверих бележките си. Сигурен съм.

Олафсон протегна ръка за чашата си.

— Ако искам да реша тази загадка, имам нужда от твоето позволение да сменя посоката на издирванията си и да се съсредоточа върху Западното крило и особено върху забравената стая.

Олафсон отпи бавно. След това въздъхна и накрая кимна с глава.

— Също така ще ми трябва асистент.

Директорът се смръщи.

— Какво?

— Аз съм историк, енигмолог. Не съм инженер. Ако искам да реша тази загадка, имам нужда от човек с умения, които не притежавам.

— Нали се разбрахме да пазим съществуването на тази стая в тайна?

— Така е, обаче колкото повече мисля за това, толкова по-ясно ми става, че не мога да разреша загадката сам.

Последва кратко мълчание.

— Не знам, Джереми — най-накрая заговори Олафсон. — Смъртта на Стречи беше достатъчен ужас, а сега и тази стая... Сигурно има защо да е била зазидана. Не можем да си позволим и най-малкото петно върху доброто име на „Лукс“.

— Това вече съм го чувал. Освен това знам много добре колко деликатно е положението. Но това е единственият начин да разбереш какво се е случило на Стречи.

Логан наблюдаваше директора, който потъна в мълчание, за да обмисли чутото.

— Трябва да е човек, на чиято дискретност можем да разчитаме напълно.

— Гарантирам за нейната дискретност.

— Нейната? — изненада се Олафсон. — Значи вече имаш някого предвид?

— Ким Миколос. Асистентката на Стречи.

— Защо Миколос? Искам да кажа, че тя дори не е член на изследователското тяло.

— Тя е най-добрият вариант. Познава по-добре от всички работата на Стречи и след като работниците са се разпръснали във всички възможни посоки, това важи и за работата му по Западното крило. Тя е в час с хората и положението в „Лукс“ и беше достатъчно почтена да ми отговаря честно. И най-важното — една от нейните специалности е обратно инженерство. А аз имам нужда от някого, който може да ми помогне да възстановя начина на създаване на това помещение. — *Освен това така ще мога да я държа под око*, помисли си Логан.

— Джереми, не съм сигурен, че мога да одобря това — каза Олафсон. — Съмнявам се, че управителният съвет би го одобрил.

— Управителният съвет знае ли за забравената стая?

— Не, разбира се, че не знае.

— Тогава няма нужда да знае и за това.

— Ние сме толкова уединена и изолирана организация... включването на Миколос ще бъде в разрез с нашите принципи за раздробяване и секретност.

— А самоубийството не е ли в разрез с принципите на „Лукс“?

Олафсон не отговори.

— Както вече казах, това е единственият начин да получиш отговорите, които търсиш. И недей да забравяш: тук съм, защото не знаеш какво се е случило със Стречи и защо. Също така не забравяй другите четирима и онова, което се е случило с тях. Можеш ли да си позволиш просто да заградиш Западното крило и да му обърнеш гръб? Кой знае какво още може да се случи? Ще обърнеш гръб на готова да избухне бомба.

Олафсон въздъхна.

— След като поставяш нещата така, нямам друг избор, освен да се съглася.

— Грегъри, много ти благодаря.

Директорът огледа всекидневната си, за да спечели време, преди да спре погледа си върху Логан.

— Кога планираш да почнеш?

— Още утре сутринта — отговори енигмологът и допи чашата си.

[1] Древни шумерски храмове. — Б.пр. ↑

[2] Унгарски архитект модернист, който работи в „Баухаус“ — Висшето училище по строителство и художествено конструиране в Десау. — Б.пр. ↑

24.

Докато Логан се прибираше в своя апартамент на третия етаж, друг обитател на „Лукс“ крачеше неспокойно в своето по-малко жилище далеч в края на втория етаж. Лампите бяха угасени и единствената светлина идваше от проблясващите езици на светкавиците зад стъклата, разделени от вертикални колони.

След няколко минути неспокойното обикаляне бе прекратено. Лицето очевидно беше взело някакво решение, защото отиде до телефона и набра номер с код 401.

От другата страна някой вдигна още при първото позвъняване на телефона.

— Операции. Ейбрамс.

— Нали знаеш кой се обажда?

— Да — отговори мъжът, наречен Ейбрамс.

— Ти си виновен за онова, което се случи днес, нали? Този почти сблъсък с Логан на пътя.

— Как разбра за това?

— Чух го да разказва за станалото по време на вечеря. Впрочем на място като „Лукс“ е трудно да запазиш нещо в тайна. Но това няма отношение към темата. Да не си мръднал, че правиш подобно нещо?

— Но той знае за стаята. Ти го каза. Ако започне да рови из нея, може да съсипе всичко.

— Онова, което ще съсипе всичко, е убийството му тук в града. Не сме се разбирали така. Той е твърде известен. Така само ще събудиш подозрения. И дори може да навредиш на прикритието ми.

— Логан е неизвестното в това уравнение. Не можем да го оставим да стои в „Лукс“.

— Нищо няма да научи. Погрижих се внимателно за това.

— Не можем да поемем подобен риск — настоя мъжът на име Ейбрамс. — Залозите станаха твърде големи. Ако беше изчакал само още няколко дни, преди да...

— Е, ама не изчака. Трябва да изиграем картите, които са ни се паднали. Виж, повече никакви действия зад гърба ми. Иначе... иначе ще се оттегля. Ще отнеса предмета някъде другаде.

— Няма да направиш подобна глупост. Прекалено вътре си.

— Тогава ме послушай. Ще го направим по моя начин. Мисля, че Логан смята станалото за нещастен случай. За теб това е много изгодно. Ако започне да подозира нещо, ще стане десет пъти по-опасен, отколкото е сега.

— И какъв е по-точно твоят начин?

— Логан е мой проблем. Остави ме да се оправям с него. Знам какво да направя.

— Ще го...? — Гласът в другия край на линията остави думите си недовършени.

— Точно така.

— Не отлагай твърде дълго. Часовникът тиктака и нямаме много време.

— Затова ще действам бързо. — И с рязко изпукване връзката беше прекъсната.

25.

— Това е странно — каза Ким Миколос. — Много странно. — Стоеше в средата на забравената стая и се оглеждаше със зинала уста.

Логан я въведе в тайната, разбира се, след като я накара да обещае безусловна дискретност. Първата реакция на младата жена беше пълно неверие, след това шок и накрая всепоглъщащо любопитство. Облегнат на работната маса, Логан я наблюдаваше как пристъпва насам-натам, наднича тук-там, протяга ръка да докосне нещо и бързо я дърпа назад, сякаш се страхува да не се опари.

Прожекторът стоеше в голия ъгъл и осигуряваше силно осветление, но и блискаше дълбоки, назъбени сенки по стените. Логан се обърна към работната маса и отвори мешката, от която извади видеокамерата и преносим музикален плеър. Постави го до непознатите уреди и го пусна. Спокойно синкопираните ритми на „Джаз самба“^[1] тихо се разнесоха из помещението.

— Каза, че каквито и изследвания да са провеждани тук, са прекратени рязко през 30-те години? — попита Ким.

Логан кимна.

— Тогава помещението е било запечатано и до ден-днешен е останало забравено?

— Така изглежда. И всички документи за това какво е ставало тук, очевидно са изчезнали от архива на „Лукс“.

— А доктор Стречи? Дали е открил това помещение, преди да... — Гласът ѝ заглъхна.

— Не знам със сигурност, но е твърде възможно.

Миколос преустанови огледа и погледна Логан.

— Защо точно аз? Как бих могла да помогна?

— Ти му беше асистентка. Имаш опит в областта на компютърната логика и обратното инженерство. Имам нужда от ум като твоя, ако искам да реша проблема.

— Да го решиш?

— Да. Убеден съм, че само ако разрешим загадката, ще научим защо е умрял Стречи. Освен това от чисто практическа гледна точка имам нужда от асистент. — Той вдигна видеокамерата. — Искам да документиращ всичко, което правим тук.

Миколос кимна.

— Откъде ще започнем?

— Тази нощ обмислих този въпрос. Мисля, че най-важното е да разберем предназначението на *това*. — Той посочи големия уред от полирано дърво с формата на ковчег, сложен в центъра на помещението.

— Точно се чудех какво е. Прилича на тайнствена машина, взимала стероиди.

— Каква машина?

— Тайнствена машина. Един от моделите стари игрални автомати. Голяма кутия от дърво или метал, цялата във въпросителни, но без очевидни характеристики: няма дръжки, лостове или копчета. Пускаш монетата и след това можеш да я риташ, блъскаш, хвърляш, докато се опитваш да разбереш как да я накараш да направи онова, което прави.

— Ясно. Моля те, не я ритай.

Миколос кимна към големите метални костюми, които висяха върху железния лост на далечната стена.

— Какво мислиш за тях?

— Мога само да предположа, че са за предпазване.

Тя отиде до най-близкия, хвана внимателно едната китка и започна да мърда ръката нагоре-надолу, докато гледаше как лакътната става се разтваря като ветрило, за да поеме движението.

— Защита от какво?

— Тук сме, за да открием точно това. — Той я накара да дойде при централния уред и ѝ подаде видеокамерата. — Виждаш ли месинговите плочки ето там и там, завинтени на дървото? Това са наименованията на производителите.

Миколос пусна камерата и насочи обектива към двата обекта, за да ги заснеме.

— Потърсих фирмите на тези плочки. Електрофабрики „Келе“ е германска електрофирма, основана през 1911 г. в Дрезден. Оттогава се е сляла с толкова много компании, че първоначалното ѝ

предназначение е станало вече неясно. Каквото и да е било, фирменият архив е унищожен от фосфорните бомби през 1945 година. Машиностроителна компания „Роузуел“ е била един от първите производители на озвучително и радиооборудване. Преставя да съществува през 50-те години. Не можах да науча нищо повече от това, че са произвеждали специализирано индустриално оборудване.

Миколос плъзна бавно видеокамерата по протежение на уреда. После замислено опипа придатъците, които стърчаха тук-там. Плочки от палисандрово дърво с нежни извивки, грижливо напасвани и заключени за централния корпус. Самите те напълно потънали в дървото. Тя отиде до удебеления край на уреда и погледна римските цифри, изсечени в пода под него. След това заобиколи тесния край и засне тежката дървена кутия, която беше заключена за него. Приблужи камерата и насочи обектива към двете думи — ЛЪЧ и ПОЛЕ, гравирани на друга медна плочка точно под кожуха. Докато го правеше, погледна към Логан и повдигна вежди.

— За начало мястото е не по-лошо от всяко друго — подхвърли Логан. Приблужи се и започна да оглежда дървената ключалка, вградена в корпуса точно над плочката. Измъкна фенерчето от мешката си, за да я огледа по-добре. След това извади комплект шперцове, сложи го върху корпуса и започна да работи по ключалката.

— Странно умение за един професор по история — забеляза Миколос, която продължаваше да записва случващото се.

— Не бива да забравяш, че съм също така енигмолог.

В помещението настъпи тишина, която се нарушаваше само от тихите звуци на самбата.

— Каква е целта ти със Стан Гец?

— Ще ти кажа, ако обещаеш да не се смееш.

— Обещавам.

— Аз съм екстрасенс. Емпат. Притежавам уменията, може и така да го наречеш, да чувам или усещам онова, което хората чувстват или преживяват. Независимо дали в настоящето или в миналото. Това помещение е... неприятно. Чувах музика в главата си. Стан Гец ми помага да я изключа.

— Каква музика?

— Диво арпеджио, огромни сблъскващи се гроздове от ноти, вълни от звуци. Тревожни мелодии, почти нагло виртуозни.

— Сякаш описваш Алкан.

Логан замълча. После попита:

— И преди го спомена. Това не е ли любимият композитор на Стречи?

— Шарл Валантен Алкан. Може би най-странният композитор, който някога се е раждал. Да, Уилърд му беше горещ почитател. Всъщност Алкан беше единственият друг композитор освен Бах, достатъчно сложен тематично и хармонично, за да го заинтересува. Мисля, че причина за това беше математическата наклонност на съзнанието му.

Логан отново се зае с ключалката и секунда по-късно се чу щракане, когато последният щифт потъна в отвора. Той се изправи, постави двете си ръце върху кожуха от палисандрово дърво и внимателно го повдигна. Отдолу се видя редица бутони с два ключа — единия над етикета с ЛЪЧ, другият над етикета с ПОЛЕ, а към тях стари индикатори за силата на звука и комплект прекъсвачи. Макар да са били затворени под дървения капак, всички изглеждаха забележително чисти.

— Какво мислиш, че означава това? — попита Миколос, остави камерата и разтърси лъскавата си черна коса.

— Ти ми кажи. Нали си техничарят между нас.

Известно време наблюдава в мълчание контролните уреди.

— Виждаш ли нещо, което да прилича на копче за включване и изключване?

— Не. Но и не бих търсила до този контролен пулт, а отстрани, близо до онова, което захранва тази машина.

Логан се зае да търси около основата на дървения корпус и накрая откри един много по-малък защитен кожух, закрепен за долния край. Отново пусна в действие шперцете си и след десет секунди работа върху щифтовете на ключалката успя да го свали. Под него се показаха два ключа: под единия пишеше: ЕЛ. ЗАХРАНВАНЕ, а под другия: ЗАРЕЖДАНЕ.

— В десетката — отбеляза Миколос, която надничаше иззад рамото му. Видеокамерата отново беше в ръцете ѝ и записваше случващото се, а очите ѝ бяха широко отворени от вълнение.

Логан протегна ръка, за да завърти ключа на захранването, но се поколеба.

— Трябва ли да го правим?

— Доникъде няма да стигнем, ако не го направим.

Предпазливо хвана ключа, след това го щракна в позиция ВКЛЮЧЕНО. В първия момент не се случи нищо. После се чу ниско бръмчене, толкова ниско, че беше почти извън диапазона на човешкия слух. Той сложи ръка на основния корпус — сега вибрираше леко.

— Става ли нещо? — попита Миколос, която продължаваше да снима.

Логан кимна.

— Какво е това? — попита тя и посочи ключа с надписа ЗАРЕЖДАНЕ.

— Вероятно е свързано със зареждане от източник на волтаж.

— С други думи, като включване първа скорост на автомобила.

— В общи линии.

Те се спогледаха, после се вторачиха в ключа. Този път Логан действаше още по-предпазливо. Протегна ръка и сложи върховете на пръстите си върху ключа.

— Не смяташ ли, че първо трябва да си сложим тези предпазни костюми? — попита Миколос, шегувайки се само наполовина.

Логан не отговори, после решително щракна ключа на етикета ЗАРЕЖДАНЕ.

Нищо не се случи.

— Машината е развалена.

— Не непременно. Не знаем предназначението на всички тези ключове и измервателни уреди по контролния панел. Вероятно те вършат същинската работа. Но нека първо се опитам да сваля останалите кожуси от корпуса.

Преди да се заеме с това, Логан щракна обратно първо ключа на захранването, после на зареждането. Едва доловимото бръмчене и вибрацията спряха. След това той се зае с двата дървени кожуха, закрепени за страните на уреда, и накрая с металната плоча, която покриваше далечния край. След като свали двата кожуха, отдолу се показаха приспособления от метал и гума. Едното му заприлича на обемиста футуристична антена, а другото на радиатор с лабиринт от два реда хоризонтални тръби.

Той поклати глава. Сякаш целият напредък, който постигаха с това странно устройство, водеше до все нови и нови загадки.

Двамата се наведоха над уреда, приличащ на антена.

— Какво, смяташ, е това? — попита Логан. — Не ти ли напомня на нещо?

— Виж този етикет — възкликна Миколос и посочи парчето хартия по уреда, на което пишеше с малки букви: ЕФГ 112-А. Патент 4 215 662. Електрическа компания „Уерхем“, Бостън. Толеранси 1–20 мГ. 1–15 мГ.

— Ем Ге — прочете на глас енигмологът. — Мислиш ли, че става въпрос за милиГаус?

— Да и смятам, че другото съкращение е за микроТесла.

— Значи това е... — започна той и замълча.

— Примитивен генератор на електромагнитно поле. А това — тя посочи към долната половина на устройството — вероятно е въртящата се бобина.

Логан отстъпи назад от машината.

— Какво има? — попита Миколос.

Енигмологът не отговори.

— Какво има? — повтори тя и се смръщи.

— Една от функциите на подобен генератор — заговори най-накрая Логан — е да открива промените в електромагнитните полета.

— Да, помня го от моя курс по електроинженерство. Е, и?

— В моята работа те се използват за откриване на специфични електромагнитни промени. Изкривявания, причинени от паранормални явления.

По лицето на Миколос се смениха изненада и неверие.

— Да не искаш да кажеш, че машината е била построена за откриване на... на призраци?

— Напълно възможно. През 30-те години интересът към спиритуализма и мистицизма е бил много силен и...

— Чакай малко. Полазват ме тръпки от тези приказки. — Сега Миколос отстъпи назад от машината. — Смяташ, че това е създадено, за да открива призраци... и са го изоставили, защото не е работило?

— Възможно е — съгласи се Логан. — А може би защото е работило твърде добре.

[1] Първият голям боса нова албум в САЩ (1962 г.) от Стан Гец и Чарли Бърд. — Б.пр. ↑

26.

Офисът на Памела Флуд заемаше голямо пространство в задната част на старата къща на улица „Пери“. За работно помещение се оказа изненадващо елегантен. Старите чертожни маси, избелелите фасади на сгради в рамки, томове техническа литература в ретро библиотеките свидетелстваха за предходните поколения архитекти. Памела беше освежила и направила помещението по-ярко с типично женско умение.

— Моля, седни — покани го тя, посочвайки металния стол до една от чертожните дъски. — Съжалявам, но няма по-удобен стол.

— И този ще свърши работа — любезно я успокои Логан и през това време забеляза на масата архитектурни скици, направени с молив.

— Значи работиш по стария начин?

— Само първоначалните планове. Човек трябва да е в крак с времето си. Затова използвам софтуер за компютърен дизайн, за да не се чудят клиентите, освен това изучавам СИМ.

— СИМ?

— Строителни информационни модели. — Тя отиде до втората чертожна маса, на която лежах стегнато навити няколко стари чертежа. — Тази сутрин ги извадих от архива в мазето. Това е личният комплект на дядо ми с плановете на „Дарк Гейбълс“.

— Може ли да прегледаме чертежите за втория етаж на Западното крило?

— Разбира се. — Памела започна да прелиства крайчетата на чертежите, извади един и го занесе на масата до Логан, където го разви.

— Трябва да ти призная, че ми костваше доста усилия да не надникна, преди да дойдеш.

— Без мен нямаше да знаеш какво да търсиш.

— Сигурен ли си? — попита тя и се усмихна. Логан забеляза, че това е една искрена и твърде покоряваща усмивка.

Той насочи вниманието си към чертежа. Листът беше покрит със същото гъмжило от линии с мерки и бележки като в комплекта,

притежание на Стречи. Но докато се опитваше да привикне отново към лабиринта от помещения и коридори, с изненада откри, че помещението, което беше открил, се намираше там, в средата на етаж. Покрай западната му стена минаваше коридор, северната му стена граничеше с пространството за техническите елементи като тръби и канали. Помещенията, наименувани „галерия“ и „ателие“, бяха разположени източно и южно от стаята. Самата тя не беше наименувана.

— Странно — подхвърли Памела след няколко секунди и постави пръста си върху стаята, която Логан разглеждаше. — Това помещение няма врата и определено предназначение. Не може да е стълбищна шахта — ето ги тук и тук, друга просто би била излишна. Не е свързано нито с механическите, нито със строителните нужди на сградата. — Тя направи пауза. — Може би това е недовършен план... Но, не, ето го подписа на дядо ми в информационната табличка. Много странно.

По време на пътуването си от „Лукс“ до къщата на Флуд Логан беше зает с вътрешен спор. Сега, след като видя бързината, с която тя забеляза тайната стая, по-лесно взе решение.

— Няма да те карам да се кълнеш, че ще пазиш тайна — започна той, — но трябва да ми обещаеш, че това ще си остане между нас.

Памела кимна.

— Само между нас. Никакви клюки с приятели и в семейството?

— Нямам семейство и зная как да пазя тайна.

— Добре. — Логан постави пръста си внимателно върху нейния. — *Това е* необичайният архитектурен детайл, за който ти споменах в „Блу Лобстър“.

— Така ли? — Очите на Памела се уголемиха. — И какво представлява?

— Нали ще ме разбереш, ако не изпадам в подробности. Достатъчно е да кажа, че това е забравена стая, неизползвана и фактически неизвестна в продължение на повече от петдесет години. Открих я по време на проучване на Западното крило, когато се опитвах да разбера защо Стречи е прекратил работата толкова внезапно.

Знаеше, че Олафсон енергично ще се възпротиви на въвличането на Памела Флуд, дори да е съвсем незначително. Също така знаеше обаче, че съществува голяма вероятност, като се има предвид нейната

архитектурна подготовка, връзката на семейството ѝ с първоначалния план на замъка и тясното ѝ сътрудничество със Стречи, да може да му окаже голяма помощ.

Памела поклати глава.

— Нима искаш да кажеш, че помещението е било нарочно скрито? Какво е било неговото предназначение? И защо не е предвиден начин за достъп и излаз?

— Още не зная всички отговори, но те едва ли са подходящи за този разговор. Исках да видя чертежите ти, защото се надявах, че може да хвърлят малко светлина върху тази мистерия.

Памела гледа плана известно време, преди да отговори:

— Е, може да се каже, че не оправдаха очакванията ти. Само ни казват, че плановете, с които аз работих в „Лукс“, са били изменени в сравнение с оригиналите на моя праядо.

— Освен това ни казват, че помещението е съществувало по време на първия собственик. Вероятно Делаву сам е поискал то да бъде построено. Изглежда, меко казано, е бил много ексцентричен тип. Обаче не ни казват защо чертежите са били изменени. Самата сграда е останала непроменена — помещението, начертано на този план, е там до ден-днешен. Трябва да предположа, че плановете са били преднамерено променени, за да се скрие съществуването на стаята.

— От кого и защо?

— Надявам се, че твоят праядо има и други документи в архива си, които биха могли да ни кажат защо.

— Ще започна да търся още сега. — В този момент изражението на лицето ѝ се промени. — Чакай малко. Смяташ ли, че мъжът, за когото ти разказах, онзи зловец тип, който ми досади миналата зима, докато искаше да види оригиналните плановете на „Лукс“... смяташ ли, че е знаел за тази стая?

— Това не е много вероятно — отговори Логан, макар да си помисли, че е напълно възможно, но не виждаше причина да плаши архитектката. — Имаш ли нещо против да разгледаме и останалите плановете? За да се уверим, че няма други... тъъ... изненади.

— Разбира се. — И Памела се обърна към купчината развити чертежи.

Двайсет минути внимателен преглед на плановете откри и някои други ексцентрични пространства в оригиналния замък — клетка за

лъвовете, гимназион по модела на истинска римска баня, закрито пространство за стрелба по панички, но нищо по-озадачаващо от тайната стая.

— Как мислиш, колко време ще ти отнеме да прегледаш документите на прадыдо си? — попита Логан, когато Памела започна да прибира чертежите.

— Не дълго. Най-много един ден.

— Тогава сигурно можем да поговорим за резултата утре вечер, докато вечеряме?

Друга, още по-топла усмивка изгря на лицето на Памела.

— С удоволствие.

Тя тръгна пред него от просторната ниша на офиса си към гостната, където се бяха срещнали за пръв път преди няколко дни.

— Особено ме интересува защо е била построена стаята и още повече, какъв достъп е бил предвиден до нея — обясни Логан.

— Ще бъде изпълнено.

Логан отвори вратата и излезе в спускащия се вечерен мрак.

— Ще се видим утре — каза Памела.

Той кимна.

— Очаквам го с нетърпение.

Докато караше обратно към „Лукс“ малко по-предпазливо от обикновено, като се има предвид какво се беше случило последния път, докато следваше този маршрут, Логан обмисляше онова, което бе научил. Беше почти напълно сигурен, че един хубав ден в началото на ХХ век в мозъчния тръст са открили тайната стая и са осъзнали, че е отлично място за работа, която, макар и с официално одобрение, е била най-малкото толкова необикновена, че е трябвало да бъде крита от останалите. Устройство за откриване на призраци със сигурност попадеше в тази категория.

Устройство за откриване на призраци. Мислите му се върнаха към странния уред и неговата мощност в милигауси и микротесли. Беше казал на Ким Миколос, че генераторите на магнитно поле, подобни на това устройство, могат да бъдат използвани само за това. Онова, което не й каза, беше неговото друго подозрение — подобният на радиатор уред, който бяха намерили върху машината, може би беше

записващо устройство за феномена електронни гласове (ФЕГ). Подобни уреди се използваха за наблюдение на този феномен. Невярващите смятаха, че подобни електронни шумове са чисто и просто радиошумове или обикновени радиопредавания. Но изследователите на свръхестественото смятаха за възможно ФЕГ-записващите устройства да улавят гласовете на починалите. Нещо повече: пускани на запис, подобни гласове могат да предизвикат, меко казано, паранормални дейности.

Ако това бе вярно, машината можеше да е построена не само за да открива духове, но и да ги призовава.

Дали случаят беше такъв? Дали свръхестествени създания са били преднамерено или неволно пуснати в „Лукс“? Това ли е причината за странното поведение не много отдавна, злокобната атмосфера... и смъртта на Стречи?

Зави към охранявания вход и в далечината видя огромната маса на замъка да се извисява на фона на залязващото слънце — нито привлекателен, нито враждебен, а просто чакащ.

... В същия момент устройството в забравената стая заработи. Гърленият му баритон оживя и няколко минути по-късно една призрачна фигура започна тихо да се отдалечава, а малкото запалени лампи в Западното крило бяха угасени.

27.

Докато потискаше прозявката си, Тейлър Петифорд влезе в елегантната трапезария на „Лукс“ и се огледа с леко мътен поглед. Помещението беше подредено по стандартния начин за закуска: покрай стената бяха наредени дълги маси, които служеха за бюфет, докато останалата част на трапезарията беше заета от обичайните кръгли маси, застлани със снежнобели ленени покривки.

Петифорд се нареди на опашката пред бюфета, като пътъом взе табла и чиния, които зареди с любимата си закуска: прясно изцеден портокалов сок, черно кафе, омлет с грюер и френски подправки от келнера за яйчени ястия, три кренвирша от вдигаща пара тава за топла витрина, пет тънки резена бекон от друга и един кроасан от препълнения кош с хлебни изделия. Докато внимателно балансираше с опасно претоварената табла, той огледа помещението за място. И в един ъгъл забеляза своя приятел и състрадаец Ед Крендли. Петифорд се придвижи до масата и се стовари на стола до Крендли.

— Още един ден в солните мини — каза той.

Крендли измърмори нещо в отговор с уста, пълна с кроасан с шоколад. Петифорд отпи глътка кафе, после портокалов сок и замръзна. Там, в другия край на помещението, беше Роджър Карбън — причината да бъде толкова уморен тази сутрин. Карбън седеше с тънката птицеподобна Лора Бенедикт, квантовата инженерка, която му беше съседка по лаборатория. Петифорд смяташе, че Бенедикт недолюбва Карбън, и предположи, че е седнала на една маса с него само защото има твърде добро сърце да го остави да закусва сам.

Роджър Карбън. Както всички знаеха, „Лукс“ беше най-престижният мозъчен тръст в страната. Когато с току-що получена диплома по психология от Пенсилванския университет спечели едногодишно място за асистент в „Лукс“, Петифорд се почувства така, сякаш е спечелил от лотарията.

Колко малко е знаел тогава.

Всъщност, докато поглъщаше първия резен бекон, си помисли, че това не е съвсем справедливо. Имаше причина за доброто име на „Лукс“, множество отлични учени бяха минали през замъка, вършейки висококачествена работа. Много от асистентите и стажантите също бяха натрупали положителен опит. Например Ед Крендли имаше чудесна задача — работеше за един добронамерен и с добро име статистик.

Неговият лош късмет беше причината Роджър Карбън да му се падне за началник.

При пристигането си в „Лукс“ Петифорд се оказа неподготвен за човек като Карбън: не беше готов за неговия попарващ сарказъм, нетърпението и яростните му избухвания, бързането му да намери виновен и слепотата за добре свършената работа. Вместо да възлага на Петифорд интересни задачи или да му се довери да помага в грубите изследвания, Карбън се отнасяше с него така, както би се отнасял с най-незначителния си асистент някой професор от Бръшляновата лига, който се смята за маркиз. Снощи Петифорд стоя до два през нощта, за да проверява библиографските бележки в последната монография на Карбън.

Да, винаги може да ти се случи нещо кофти. Петифорд излапа второто парче бекон, а настроението му леко се подобри, когато насочи мислите си към плановете за идващите почивни дни. Половината асистенти щяха да се събрат в известен ергенски бар с изглед към нюпортската марина. Подобен купон беше рядкост заради многото работа и мръщенето на „Лукс“ по повод събирането с хората от града. Затова на Петифорд му беше отнело доста време, за да го организира — примамвайки с ласкателства и обещания, че той ще плати първите две пътиета на всички.

— Нали ще дойдеш в събота вечер? — попита той Крендли с похотлива усмивка и смушкване.

— О, да.

— Знаеш ли, че не съм напускал замъка от шест седмици! Мисля, че развивам клаустрофобия.

— Това е, защото не дойде с кола.

— Брошуриите за запознаване с тръста съветваха да не го правим. Освен това...

В далечния край на трапезарията настана суматоха — повишен тон, водопад от оживени думи, и Петифорд погледна натам. Беше историографът доктор Уилкокс. Беше станал и се извисяваше снажен, близо метър и деветдесет, разперил ръце, а сътрапезниците му го гледаха.

Петифорд вдигна рамене. На място като „Лукс“, което се взимаше толкова на сериозно, Уилкокс беше аномалия: не му пукаше и имаше вкус към мелодрамите, а от време на време дори ги разиграваше любителски. Нямаше съмнение, че забавлява сътрапезниците си с някоя история от неизчерпаемия запас от случки и тъпи вицове, с който разполагаше. Петифорд набоде един кренвирш и се обърна към Крендли.

— Това е заговор — продължи той мисълта си отпреди малко. — Първо разполагат това място толкова далече от града, че не можеш да стигнеш до там пеша. След това ти внушават много настойчиво да не идваш със собствен транспорт. Не ни плащат достатъчно за честта да бъдем тук и така нататък, така че нямаме нужните пари за редовно возене с таксита. Схващаш ли картинката? С нас се отнасят като с чираци.

— Тази параноя е нещо ново — отбеляза Крендли. — Може би трябва да поговориш като пациент с твоя началник доктор Карбън, който е седнал ей там.

— Бъзикаш ли се? Карбън — това ще прелее чашата. — Петифорд потрепери от пародиен ужас.

Изведнъж в далечния край на помещението отново настана суматоха, но вече много по-голяма. Петифорд стрелна поглед натам. Пак беше Уилкокс. Той крещеше нещо и Петифорд разбра на мига, че това не е шега, нито някой забавен анекдот: очите на историографа бяха толкова ококорени, че се виждаше само бялото, а пяната, която пръскаше от устата му, се лепеше по библейската му брада. В трапезарията се чуха ахкания, хората наскочаха от масите, а дваматрима се втурнаха към изхода.

Въпреки изненадата си Петифорд започна да различава онова, което крещеше Уилкокс.

— Извадете ги! — реवेशе той. — Извадете ги от главата ми!

Сътрапезниците на Уилкокс се трупаха около него, говореха му успокояващо, караха го да седне отново. Няколко души от съседните

маси — приятели, познати — Уилкокс беше популярен човек — също се приближиха. Уилкокс замълча и позволи да бъде отведен обратно до мястото си. Седна и поклати глава като кон, който се опитва да прогони досадна муха. Настъпи миг на стазис. После той рязко скочи на крака, надавайки рев, а столът му падна на земята.

— Извадете ги! — закрещя отново той. — Твърде остри са! Причиняват ми болка! *Извадете ги!*

Отново около него се струпва малка тълпа и хората се опитваха да го успокоят. Едрият мъж лесно се освободи от тях и се завъртя, крещейки и виейки, очевидно от болка. Сега започна отчаяно да дере ушите си и дори от такова разстояние Петифорд можа да види за свой ужас, че под ноктите на историографа остава част от плътта му, а от дългите и дълбоки рани блика кръв.

Изведнъж Уилкокс побягна от масата, докато продължаваше да удря ушите си и се оглеждаше насам-натам. За миг погледът му срещна този на Петифорд и асистентът почувства как го пронизва страх. След това Уилкокс се втурна към дългите маси, на които беше сервирана закуската. Втурна се към бюфета с викове „Вън от главата ми“, „Моля, не искам повече гласове в главата си!“. Келнерите, които стояха на място зад масите, се дръпнаха нервно назад, докато той се приближаваше.

Уилкокс се втурна толкова бързо към масите, като същевременно продължаваше да блъска с юмруци ушите си, че едва не събори застаналия най-близо от тях. Като се изключи замръзналият на мястото си Петифорд, вече всички в трапезарията бяха на крака. Някои бързаха към Уилкокс, други тичаха в противоположната посока. С ъгъла на очите си Петифорд видя, че някой трескаво говори по вътрешния телефон.

Докато изригваше все по-неразбираеми викове, Уилкокс огледа масата в едната и другата посока с ококорени и въртящи се в орбитите очи. След това се хвърли напред, отблъсквайки добронамерените ръце на приятели, които се опитваха да го задържат, и сграбчи тавата от топлатата витрина, в която лежеше беконът, от който Петифорд си беше взел пред по-малко от пет минути. Блъсна с ръка тавата така, че беконът се разлетя във всички посоки, след това грабна двата малки спиртника, пълни с желиран спирт, които горяха под тавата. Вдигна с две ръце спиртниците, като продължаваше да вие.

Докато гледаше, Петифорд изведнъж бе пронизан от ужасяващо и смразяващо предчувствие какво ще се случи.

Помещението се изпълни с тревожни викове и удивени писъци. Изведнъж самият Уилкокс замълча и след това напълно преднамерено заби единия спиртник в ухото си, после и другия. Едва сега виковете от мъка се смениха с писъци от болка.

В шок всички се дръпнаха назад, не вярвайки на очите си. Дори пазачите, които бяха дошли на бегом в трапезарията, се поколебаха и изгубиха дар слово от онова, което се беше случило. Уилкокс се щураше напред-назад, желираният спирт пламтеше от ушните му канали, бакенбардите и брадата му пламнаха, защото желето се стичаше надолу към брадичката му. Писъците му ставаха все по-силни и той се хвърляше ту в една, ту в друга посока, блъскайки чинии, табли с ръчен хляб, буркани с конфитюр и мармалад на пода.

В един момент Уилкокс отново спря. Не престана да вие, но спря да се движи. На Петифорд, за когото ставащото беше изгубило всякаква връзка с действителността и се превръщаше все повече в кошмар, се стори, че нещо е привлякло вниманието на историографа. Уилкокс се втурна напред, докато ушите и брадата му продължаваха да горят, спря се пред ресторантския тостер за четири филийки. Виейки колкото му глас държи, пъкна пръстите си в четирите отвора и натисна лоста за включване надолу. След това със свободната си ръка грабна стоящата наблизо кана с горещо кафе и плисна течността в тостера.

Пламъци, синята арка на волтова дъга се издигна над бюфета. Всеобщ вик от шок и ужас в помещението, заглушен от единичен болезнен вой. После гърчещата се фигура на Уилкокс беше обгърната от облак дим.

Изведнъж до Петифорд нещо изтрополя, заглушавайки всички останали шумове. Крендли беше припаднал.

28.

Докато следобедът бавно преминаваше в привечер, Логан остана в апартамента си на третия етаж, за да прелиства книги, съдържащи тайни познания. Разкази за срещи със свръхестественото, съчинения на известни окултисти и мистици: Елена Блаватска, Едгар Кейси, Алистър Кроули. Беше опитал да изтрие от паметта си, макар и с твърде умерен успех, страховитите събития, на които стана свидетел тази сутрин. Също така се беше отказал да слиза за обяд, който заради случилото се бе сервиран в няколко конферентни зали. Като се има предвид, че произшествието се бе разиграло пред много хора, сигурно разговорите щяха да се въртят единствено около него. Уилкокс беше живял в апартамента до неговия. Бяха разговаряли само няколко пъти, но се беше сторил на енигмолога пряк, весел и много уравновесен човек.

От главата ми — беше крещял Уилкокс. — Моля, не искам повече гласове в главата си. Логан си припомни думите на Стречи, свалени от записа на охранителната камера: *Следва ме навсякъде. С мен е. В мрака.* Различни думи, но въпреки това по смразяващ начин еднакви.

Логан остави книгата, която четеше, и се запита дали да не спре, за да види Уилкокс. По-добре не — историографът беше в сериозно, но стабилно положение в Нюпортската болница. Страдаше от тежки химически и електрически изгаряния, бълнуваше и не отговаряше на въпросите на лекарите или психиатрите. По-добре да продължи разследването, както досега, и то колкото може по-бързо. Ако можеше да открие какво се крие зад срива на Стречи и какво се беше случило с Уилкокс и с още неколцина души в „Лукс“, разбира се в много по-малка степен, може би щеше да се приближи до разгадаване на мистерията.

Той взе отново книгата: беше „Хроники на възкръсналите отвъд“ от 1914 г.

Петнайсет минути по-късно попадна на откъс, който го накара да застине на място. Прочете го отново, след това още веднъж:

Призракът, който беше призван с помощта на сложна поредица ритуали, които няма да описвам тук, без съмнение беше зле разположен. Присъстващите (аз не бях сред тях) разказват за зловонната смрад, която е атакувала носовете им, странното сгъстяване на атмосферата, все едно били в барокамера, и най-вече усещането за злотворно присъствие — враждебна същност, разгневена от безпокойството и искаща единствено да си го върне на нарушителите. Един от членовете на групата рухнал веднага, друг започнал да крещи несвързано и трябвало да бъде обуздан. Обаче най-интересното е, че веднъж събудена, същността не изчезнала, а останала в помещението, където се появила за пръв път. Дори днес, близо трийсет години след това събитие, присъствието ѝ се потвърждава от всички влизали често в тази стая (не са много онези, които го направиха доброволно). В тази малка група съм аз и пиша това, за да потвърдя, че същността по някаква причина остава в помещението, където за пръв път беше призвана.

Логан отново остави книгата настрана. От собствен опит знаеше, че определени места — къщи, гробища, изоставени манастири, може да са свърталища на зли присъствия: сенки на хора, обитавали някога тези места. Колкото по-зъл е бил човекът, толкова по-дълго аурата му е склонна да пребивава след смъртта му. Някои могат да сметнат такива места за обитавани от духове. Логан не обичаше този термин, но не можеше да отрече тревожното, дори заплашително присъствие, което усети на влизане в забравената стая. Усещане, което оттогава продължаваше в една или друга степен. Всъщност и сега, макар да беше далече от Западното крило, се чувстваше необичайно нервен и раздражителен.

Беше казал на Ким Миколос, че генераторът на електромагнитно поле, вграден в странния уред, може да е бил механизъм за откриване

на свръхестествени явления — призраци. Силно редактираните изречения, които беше открил в архива на „Лукс“, му помогнаха да стигне до това заключение. Щом уредът, подобен на радиатор, вграден в другата страна на машината, изглежда, беше устройство за записване на феномена електронни гласове, възможно ли беше учените в „Лукс“ през 30-те години на ХХ век да са се опитвали да призват дух от света на мъртвите и да са успели?

Логан стана от бюрото си и бавно закрочи из помещението. „Хроники от възкръсналите отвъд“ и дузина други подобни книги разказваха за подобни същности, призовани против волята им, които след това остават в района гневни, зле разположени, неискащи или неможещи да се върнат в празното пространство, откъдето бяха дошли.

Такъв ли беше случаят с Проект „Грях“?

Ако подобно нещо се беше случило, ако учените са успели и са получили повече, отколкото са искали — това би обяснило много неща. Рязкото прекратяване на работата, запечатването на стаята, внимателното прочистване на архива на „Лукс“.

Тогава какъв е случаят със Стречи? Ако едно зложелателно присъствие е останало през цялото това време в помещението, влизането му там е било като стъпване в стършелово гнездо. Възможно ли е това да е била причината, предизвикала...

В този момент му хрумна друга мисъл. Беше открил помещението разпечатано, в него вече е било прониквано. Не беше сигурно кога точно, но гипсът беше пресен. Другите в „Лукс“ бяха *виждали и вършили* странни неща преди онази трагична сутрин. Възможно ли бе забравената стая да е била затвор и сега, след като беше отворен, онова, което е било вътре, да е избягало на свобода в замъка?

Мина край големия натруфен прозорец на кабинета си, задълбочен в размисли по въпроса. Докато го правеше, спря и замръзна наред крачка. Загледа се през оловното стъкло в рамката и устата му зина.

Там, далеч под него, на ливадата стоеше фигурата на жена му. Носеше жълта лятна рокля и шапка с широка периферия, а вместо лента, привързана шарена кърпа, какъвто беше нейният стил. Беше присвила очи срещу слънцето, повдигнала хълбок с ръка на него — тази характерна поза, която помнеше толкова добре, а с другата му

махаше. Океанският бриз си играеше с роклята ѝ — караше ръкавите да трепкат и я усукваше около краката.

— Кит — прошепна Логан.

Устата му пресъхна. Сърцето му започна да блъска в гърдите. Той примигна, отмести очи, след това отново погледна през прозореца.

Жена му, Керън Дейвис Логан, още беше там. Още се усмихваше и го викаше с ръка, силуетът ѝ беше рамкиран от яростните вълни, дългата ѝ сянка избутана назад от следобедното слънце върху злачнозелената ливада. Тя направи с длани фуния около устата си, за да извика, и той чу или си помисли, че чува гласа ѝ: *Джеремии... Джеремии...*

Отново отклони очи. Преброи до шейсет. След това бавно погледна отново през прозореца.

Фигурата я нямаше. Не беше за чудене, защото Кит беше мъртва от пет години.

Логан остана дълго загледан през прозореца. След това несигурно се върна и седна зад бюрото. Разкопча горното копче на ризата си, извади амулета, който винаги беше на врата му, и несъзнателно започна да го гали. Нещо ставаше с него, нещо, което не искаше да проучва или да признае, че се случва. Беше нещо повече от опънати нерви. Започна да чува далечна, тиха тревожна музика — музиката от всекидневната на Стречи, от забравената стая, дори когато изобщо не се намираше близо до Западното крило. Вчера се бе събудил през нощта, уверен, че някой му беше прошепнал нещо, но не можа да си спомни казаното. Откакто се събуди на сутринта, се чувстваше зле. А сега това...

Остана седнал зад бюрото си още пет минути, дишайки бавно, за да възстанови нормалния ритъм на сърцето си. Тогава стана и излезе от апартамента. Вероятно една живителна разходка из кампуса щеше да му се отрази добре. Можеше само да се надява.

29.

Ким Миколос беше толкова заета с детайлното проучване на онова, което бяха започнали да наричат Машината, че не чу Джереми Логан да влиза в забравената стая. Когато той лекичко се прокашля, тя се завъртя рязко с къс пронизителен писък и едва не изпусна видеокамерата.

— Мили боже! — възкликна. — Уплаши ме до смърт.

— Извинявай — отговори той, оставяйки неотлъчната мешка на близката работна маса.

Миколос го огледа по-внимателно. Очите му изглеждаха малко подпухнали и зачервени, сякаш не се е наспал добре, а движенията му не бяха толкова бързи и отмерени, каквито вече беше свикнала да очаква от него. Изглеждаше разсеян и дори тревожен — също нехарактерно. Може би беше разстроен от случилото се сутринта в трапезарията. Тя не беше присъствала там, за да види доктор Уилкокс, но беше чула за произшествието. Ако това бе причината, беше напълно разбираемо. Обаче през късото си познанство с Логан не беше забелязала да е от хората, които лесно се вълнуват. Напротив, и това беше хубаво, като се има предвид каква му е работата.

— Значи получи съобщението ми? — попита тя.

Той кимна.

— Какво си открила?

Тя се обърна отново към Машината. След като бяха започнали да я анализират, Логан бе успял да махне няколко предпазни капака и сега се виждаха близо дузина уреди, големи и малки, повечето метални, от време на време с корпус от гума или бакелитово копче. Всичко беше забележително добре запазено в почти херметичната атмосфера на помещението. Процесът ѝ напомни беленето на лук слой по слой — свалянето на всеки следващ откриваше нещо ново. Не бяха пускали уреда от първия оглед насам.

Миколос изключи камерата и отиде до онова, което смяташе за край на уреда — тясната част, която беше най-близо до закачените

метални костюми. Тя посочи двата етикета ЛЪЧ и ПОЛЕ и съпътстваща ги група копчета, циферблати и ключове над всеки от тях.

— Нещо в тези два термина ЛЪЧ и ПОЛЕ ме гложди още от началото — каза тя. — Сякаш по някакъв начин са ми познати. И едва снощи ми светна.

— Какво се сети? — попита Логан и се приближи.

— Осъзнах, че може да има аналог в компютърната наука.

Очите на Логан се плъзнаха по многото инструменти.

— Разкажи.

Тя се замисли как по-добре да обясни.

— В предметно ориентирани програмни езици като Джава или Си Шарп разполагаш най-просто казано с два вида променливи — локални и глобални.

Логан ѝ кимна да продължи.

— Локалните променливи имат ограничен до индивидуална функция обхват, включен в една по-голяма програма. Когато се повика тази функция, локалната променлива се създава в движение. Щом функцията свърши, променливата престава да съществува. От друга страна, глобалната променлива може да бъде видяна във всички функции на програмата.

Тя направи пауза.

— Чакам най-същественото — подхвърли Логан след малко.

— Е, не съм електроинженер, но помисли малко. ЛЪЧ и ПОЛЕ. Локална и глобална.

— Значи искаш да кажеш... — Енигмологът се смръщи, обмисляйки чутото. — Искаш да кажеш, че Машината има два режима на работа?

— Точно така. Локален режим, много специфичен и пряко насочен: лъч. И по-широк, глобален режим — поле. И смятам, че достатъчно проучих тези контролни инструменти, за да проверя моята теория.

Логан не отговори. Той местеше поглед от инструментите към нея и обратно.

Миколос протегна ръка надолу, където беше ключът за хранването. Тя го пусна, изчака пет секунди, след това щракна копчето за зареждане. Изправи се и се върна при основната група контролни инструменти.

— Ще започна с лъчевия режим — обясни, — тъй като изглежда по-ограничен от двата. — Чувстваше как голямата машина леко потрепва под дланите ѝ. Наведе се над контролните инструменти за лъча, щракна един ключ, отбелязан като МОТИВАТОР, след това другия, етикетиран ВЪЗБУЖДАНЕ. После премести ръката си на кръгла шайба с числа от 0 до 10. В момента тя стоеше на нулата. Бавно я завъртя по часовниковата стрелка до позиция 1.

Трептенето на машината леко се увеличи.

Тя завъртя циферблата на 2.

Индикаторът за силата на звука оживя, стрелката му се стрелна няколко отметки надясно като куче, което чака да му свалят каишката.

Тя завъртя шайбата на 3. От вътрешността на машината започна да се носи дълбоко гърлено бръмчене.

Изведнъж се случиха две много странни неща. На Ким се стори, че помещението рязко стана по-светло. Не от някакъв определен източник на светлина, а сякаш Бог внезапно е светнал слънцето. В главата ѝ зазвуча любопитен звук — наполовина бръмченето на насекомо, наполовина монотонна хорова песен... в този момент Логан грубо я бутна настрана. С бързо движение на китката завъртя шайбата на нула. След това щракна обратно ключовете на нула, наведе се към страната на Машината и изключи първото ниво на възбуждане и след това електрическото захранване. После скочи на крака и я погледна. В очите му имаше странен блясък, който едва не я уплаши. *Какво знае*, беше първата несъзнателна мисъл, която ѝ мина.

— Защо... защо го направи? — попита тя, докато успокояваше дишането си.

— Не зная какво точно е предназначението на този уред — отговори енигмологът, — но в едно съм сигурен — той е опасен. Не можем просто така да си играем с бутоните и да щракаме ключове, без да научим повече.

— Ти ме доведе да анализирам и експериментирам, как иначе бих могла...

— Това беше, преди да осъзная определени неща — прекъсна я той. — Виж, Ким, трябва да установя две основни правила.

Тя чакаше.

— Първо, никакви експерименти, преди да си го обсъдила с мен.

— Това се разбира от само себе си. Защо, мислиш, те повиках тук?

— Разбирам и го оценявам. Второто правило е, когато си в тази стая или *близо* до нея, трябва да носиш това. — Зарови из мешката си, извади нещо и го подаде на Миколос.

Тя го пое с любопитство. Беше нещо като амулет: обръч от тънък метал, ако можеше да се съди по външния му вид — от мед, в който беше изплетена фина мрежа. В мрежата бяха втъкани няколко конци с цветни мъниста, мъничък фетиш, очевидно от кост, а в центъра половината от черупката на малък наutilus, срязана по дължина, за да се вижда спиралата от смаляващи се извивки.

— Какво е това? — попита тя, докато го въртеше из ръцете си.

— Мое изобретение. Представлява синтез от няколко религии и вярвания: лековитите мъниста, използвани в спиритуалната сантерия^[1], няколко африкански защитни магии, ловец на сънища на племето лакота. — Той хвана двете кожени връзки от двете страни на обръча и го сложи на врата ѝ.

— Нека позная — обади се тя. — Ловец на духове.

— Не бих го определил точно така — каза Логан с обичайния си глас. Нещо — може би докосването до амулета, го беше успокоило. — Аз го приемам като свръхестествената разновидност на бронезилетка. Обаче може да бъде наречен и ловец на духове.

Ким стегна връзките и скри амулета под плата на блузата си. Той беше неудобен и я драскаше и тя погледна Логан право в очите, без да се опитва да крие недоверието си.

— Нали осъзнаваш, че това е твърде странно?

— Възможно е. Но е резултат от дълги години проучвания на някои твърде тайни изкуства. Винаги ме е опазвал жив и здравомислещ. Е, повече или по-малко. — Той разхлаби вратовръзката и разкопча яката на ризата си, за да ѝ покаже, че също носи такъв амулет. — Каж ми, доставя ли ти удоволствие да работиш върху тази наша малка мистерия?

— Знаеш, че е така.

— В такъв случай смятай амулета за цената, на която участваш. — Огледа се. — Чувствам се малко уморен. Може ли да продължим утре?

Миколос сви рамене.

— Разбира се.

— Благодаря. Благодаря и за *това*. — С показалеца си Логан посочи към сега невидимия амулет. След това се усмихна леко, обърна се и тихо излезе от помещението.

[1] Афроамериканска религия, възникнала от смесицата на католицизъм и традиционните вявания на африканското племе йоруба. — Б.пр. ↑

30.

Логан наближи със значителни съмнения сградата само на няколко стъпки от улица „Гемза“. Беше малка, почти погълната от околните постройки и на всичко отгоре боядисана в мръснозелено. Единственият прозорец беше закрит с едно перде, а над него имаше избелял надпис: ПРИ ДЖО.

Ресторантът на Джо? Енигмологът се спря и огледа отново заведението. До вратата нямаше витрина с меню. Нищо, което да му вдъхне увереност, че няма да изтърпи наистина срамно преживяване вместо вечеря.

В този момент обаче иззад ъгъла се показва Памела Флуд. Беше облечена всекидневно: блуза на червени и бели райета, три четвърти панталони и носеше бутилка бяло вино под мишница. Когато видя Логан, се засмя весело.

— Радвам се, че успя да намериш мястото без трудности.

Той отново погледна към неуютната фасада.

— Всъщност не бях сигурен, че съм.

Памела се засмя очарователно.

— Почакай и ще видиш.

Тя влезе пред него в малкия ресторант, който разполагаше само с шест маси. Всички, с изключение на една, бяха заети. Веднага ги посрещна брадат мъж на средна възраст, облечен в прокъсан дънков гащеризон.

— Госпожице Флуд! — поздрави той. — Радвам се да ви видя.

— Джо — отговори тя с усмивка и кимване, докато му подаваше бутилката.

— Масата е готова и ви очаква. — Мъжът ги отведе до единствената свободна маса и им помогна да се настанят.

Логан се огледа. Малкото пространство беше оскъдно обзаведено, а по стените имаше само няколко риби трофеи. Останалите клиенти очевидно бяха местни хора — никъде не се виждаха туристи. *Не е изненадващо*, помисли си той.

В този момент осъзна, че Памела му говори. Прекрати огледа на ресторанта и се обърна към нея.

— Не разбрах?

— Само казах, че изглеждаш малко уморен — повтори тя. — И разсеян.

— Извинявай. Имах тежък ден.

Мъжът на име Джо се върна и напълни чашите им от бутилката „Пуйи Фюме“ на Памела. След това отстъпи крачка и загледа ту нея, ту него очаквателно.

— Какво ще поръчаш? — попита Памела.

— Още не съм видял менюто.

Памела се засмя отново.

— Тук при Джо няма менюта.

Когато забеляза объркването, изписало се по лицето на Логан, Джо се намеси:

— Предлагаме единствено риба. Уловена е днес и можем да я приготвим както поискате.

— Разбирам. И каква риба по-точно?

Джо килна глава назад, за да събере мислите си.

— Морски костур, треска, камбала, карагъоз, змиорки...

— Чудесно — прекъсна го Логан и се засмя леко. Главоболието, което цял ден стягаше слепоочията му, сякаш започна да се разсейва. — След теб — подкани той Пам с ръка.

— За мен зеленчуков бульон с филе от треска, моля — поръча тя веднага.

— Добре — кимна Джо, после се обърна към Логан.

— Аз ще опитам костура. На скара, моля.

— Благодаря. — Джо се обърна и се отдалечи.

— Интересно място — отбеляза енигмологът. После отпи глътка вино и реши, че е отлично.

— Най-добрата морска храна в Нюпорт — обяви Памела. — Но няма да го намериш в нито един гид или в интернет. Ние, местните жители, го пазим за себе си.

Логан отпи още една глътка.

— Като стана дума за Нюпорт, върху какъв проект работиш сега?

Памела не се нуждаеше от окуражаване и веднага се зае да описва не само проекта, с който беше заета в момента —

преобразуването на консервната фабрика на улица „Темза“ в жилищна сграда, а и мечтите си за голямо обновяване на първата линия от сгради, като се отчетат нуждите на местните, на туристите и рибната индустрия. Това беше амбициозен и интересен план и докато го слушаше, и последните остатъци от главоболието на Логан се разпръснаха. Донесоха рибата им. Той опита своя костур и реши, че е отлично приготвен. Разговорът се насочи към него и как се е озовал в самосъздадената професия на енигмолог. Пам не само умееше да разказва увлекателно, но беше и добър слушател. Лесно се засмиваше, а смехът ѝ бе заразителен. Едва когато Джо отнесе празните им чинии (в „При Джо“ не се предлагаха десерти) и им поднесе чашки с току-що направено кафе, Логан осъзна, че са свършили с вечерята, без изобщо да споменат причината, която ги беше събрала тази вечер.

— Е? — попита той и вдигна чашата с кафе.

— Какво е?

— Вече зная всичко за теб и ти за мен, а сега съм целият в слух.

— А, да — Памела се усмихна дяволито. — Тази сутрин порових в архива на пралядо.

— И?

— Попаднах на няколко споменавания на твоята тайна стая.

Логан остави чашката.

— Наистина?

Пам кимна.

— Добавена е по искане на Едуар Делаву. Не само това, но Делаву бил твърде подробен. Поискал определени размери, строителни материали и дори съответното място в сградата на Западното крило.

— Някакво обяснение защо или за какво е смятал да я използва?

— Не. Изглежда пралядо ми го е питал, но той така и не му казал. Както знаеш, Делаву бил известен със своята ексцентричност. Разбира се, чувал си за неговия малък Стоунхендж.

Енигмологът кимна.

— Има ли някакви допълнителни архитектурни планове за това помещение? Някакви чертежи и разрези, които да хвърлят допълнителна светлина върху целта?

— Не, само няколко груби скици. Има и още нещо. — Тя се наведе към него съзаклятнически. — Мисля, че зная как да вляза.

— Какво? Как да проникнеш вътре?

Тя кимна.

— Как?

Памела настоя:

— Не мога да ти кажа това.

— Не можеш или не искаш?

Още колебание.

— Може би по малко от двете. Но за да ти покажа как да влезеш, ще се наложи да дойда в „Лукс“ лично.

— О, не. И дума не може да става.

Пам го погледна въпросително.

— Защо?

— В „Лукс“ са прочути със затвореността си. Няма да се съгласят външен човек да се намесва в това, особено сега, в този толкова деликатен за тях момент.

— Аз не съм „външен човек“. Консултирах Стречи подробно за преустройството.

— Точно това е проблемът — Стречи и онова, което се случи с него.

На масата за известно време настъпи мълчание.

Памела сипа сметана в кафето си и го разбърка.

— Не се правя на интересна — отбеляза тя. — Просто не зная достатъчно, за да ти кажа как да го направиш. Някои от бележките на дядо ми за строителството на помещението са объркващи. Трябва да го видя със собствените си очи, за да разбере смисъла на бележките.

— Олафсон няма да се съгласи. Вдигна достатъчно пара, когато поисках помощник.

— Ами трябва да си играеш с къдриците си и да изглеждаш обиден. Точно както сега. Много ти отива. Сигурна съм, че ще свърши работа.

Логан застина, осъзна, че наистина върти кичур от косата си, и веднага си дръпна ръката. Пам се изкиска.

Той поклати глава. Не можеше да не се възхищава на интелигентността и упорството на тази жена. Да не говорим за нейната привлекателност.

— Добре — кимна той. — Но без обещания. Просто ще опитам.

Когато се разделиха пред ресторанта, той я целуна за лека нощ.

31.

Следващата вечер, няколко минути след девет, една фигура прелетя през осветената от луната зелена поляна, която се простираше от „Лукс“ до океана долу. Когато стигна до сянката на замъка, фигурата продължи под прикритието на храсталаците, докато вървеше покрай задната част на сградата и накрая стигна до малка врата, до която слабо светеше лампа. Фигурата се спря за миг, после лекичко почука по вратата.

Джереми Логан отвори веднага и излезе навън в мрака, после затвори вратата зад себе си.

Фигурата — Памела Флуд, се приближи. В ръцете си носеше малка кожена чанта за документи.

— Ето, изпълних указанията ти и сега се чувствам като актриса в лош криминален филм. Какво е онова, което не пожела да ми кажеш по телефона?

— Нищо особено. Просто след като обмислих още малко нещата, осъзнах, че Олафсон или ще откаже направо, или ще обяви, че ще постави въпроса пред управителния съвет.

— Казах ти, че знае за работата ми със Стречи. Какъв е проблемът?

— Снощи не споменах, но имаше още едно произшествие.

— Произшествие?

— Подробности не са важни, но един човек е на косъм. А Олафсон е верен на „Лукс“. Трябва да бързаме, защото не ми се занимава с разправии за разрешение от него.

— На пропуска са записали името ми. Ще разберат, че не съм влязла през главния вход.

— Само ако сравнят и двата комплекта записи. Тук си по моя покана. Ако някой попита, ще кажа, че си дошла, за да прегледаме някои чертежи.

Той отвори вратата.

— Да вървим. Ако срещнем някого, дръж се, все едно си оттук.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

Логан я поведе надолу по тесен коридор, след това завиха и поеха по слабо осветена галерия, докато не стигнаха до централния коридор на първия етаж. Тук тръгнаха в западна посока. Памела стискаше чантата си.

Отвори се врата и в коридора се появи Терънс Макарти — лингвистът, който беше разказал на Логан, че чувал гласове, които го подтиквали да влезе в морето. Той започна да мести поглед от енигмолога на Памела и обратно, лицето му се смръщи и по него се изписа учудване. Логан само му кимна и продължи да крачи надолу по коридора. Чувстваше погледа на Макарти впит в гърба си. След малко чу стъпките му, заглушени донякъде от мокета, да се отдалечават в противоположната посока.

След време, което им се стори цяла вечност, стигнаха до декоративните врати в края на коридора. Логан се спря и погледна през рамо, надявайки се движението му да изглежда случайно. Дългият коридор беше пуст. Той бързо отключи вратата, преведе Памела през кадифените шнулове и вратата към преддверието.

Когато затвори вратата зад гърба си, моментално ги обгърна пълна тъмнина. Той извади две малки фенерчета от джоба си, светна едното, а другото подаде на Памела.

— Внимавай — предупреди я. — Навсякъде се търкалят строителни отпадъци и машинарии.

— Нали не си забравил, че съм архитект. Свикнала съм със строителните площадки.

Логан предпазливо я поведе по покритите с боклуци коридори и през полузавършените стаи до стълбището. След като се качиха по него, продължиха по успоредния, сумрачен, подобен на тунел коридор А. Пред тях се появи съвсем слаб отблясък от светлина.

Логан се спря пред брезентовата стена с предупредителната табелка. Силна жълта светлина се просмукваше иззад брезента.

— Не забравяй — предупреди я той, — че не трябва да говориш с никого за това.

— Кълна се, че няма.

След като повдигна брезента, той я преведе през грубата врата в тайната стая. Вътре беше Ким, застанала в далечния край на Машината. Тя ги гледаше.

— Това е Ким Миколос — представи я енигмологът на Памела.
— Била е асистентка на доктор Стречи.

— Познаваме се — обади се Ким.

— Казах на Ким защо си тук — продължи Логан, но Памела вече беше влязла навътре и започна да се оглежда.

— Мили боже — възкликна тя след малко. — Какви са тези машинарии?

— Това е наш проблем, твоят е да намериш входната врата.

— Добре де, добре. — Тя продължи още известно време да се оглежда, сякаш не можеше да отлепи очи от странната гледка. После пристъпи към работната маса, остави чантата си и я отвори. Извади разни стари документи: писма, планове и нещо, което според Логан бяха няколко скици с молив. Памела взимаше листовите един по един, проучваше ги, след това се оглеждаше, сякаш искаше да се ориентира. Процесът отне около пет минути. Ким гледаше ставащото мълчаливо, с кръстосани пред гърдите ръце и неразгадаемо изражение.

Най-накрая, след като остави и последния лист на работната маса, Памела огледа внимателно помещението още веднъж: стените, пода, мебелировката, уредите. Докато го правеше, по лицето ѝ започна бавно да се разлива усмивка.

Обърна се отново към чантата си и извади бележник и молив.

— Трябва да се качим на горния етаж.

— Защо? — попита Логан изненадан.

— Ще ми светиш ли, защото ръцете ми ще са заети?

И тя извади още нещо от чантата — дребен уред в защитен кожух от яркочълта гума, малък бакелитов екран и дузина бутони.

— Какво е това?

— Лазерен уред за измерване на разстояния. — Памела го вдигна и махна към импровизираната врата.

Тримата минаха през недовършения коридор и поеха към стълбището. Напредваха бавно, защото Памела на няколко пъти спираше да измерва разстояния с преносимия уред и да си отбелязва резултатите в бележника. Когато най-сетне стигнаха до стълбището, веднага се качиха на третия етаж. Логан още не беше идвал тук, затова започна да осветява с фенерчето и да разглежда с любопитство наоколо. Строителите още не бяха стигнали дотук — поне онази част от пода, която не беше посветена на тревожните мегалити на Делаву,

все още беше повече или по-малко цяла. Нямаше нито мебели, нито никакви уреди. Очевидно бяха изнесени при подготовката за преустройството. Старите, богато украсени тапети на места бяха обезобразени от надраскани с маркер бележки — без съмнение те обозначаваха местата, които щяха да бъдат разрушени.

Напредъкът им тук беше още по-бавен, защото Памела често замерваше и записваше в бележника си. Логан хвърли един поглед в него и откри, че архитектката е направила забележително точни скици на втория и третия етаж и сега полага усилия вярно да нанесе третия върху втория. Ким наблюдаваше случващото се от няколко крачки зад тях. От идването на Памела не беше продумала и Логан долови, че по някаква причина между двете жени съществува напрежение.

Прекосиха една стълбищна площадка, после тръгнаха по къс коридор, прекосиха две големи стаи, оголени от всякаква мебелировка, и излязоха в един по-голям коридор, където Памела най-накрая спря.

— Това е — обяви тя и посочи една врата отдясно.

Логан натисна дръжката, но вратата беше заключена.

Настъпи объркване, което продължи няколко мига, преди да му хрумне да опита ключа, с който беше отворил главния вход към Западното крило. Ключът пасна, завъртя ключалката и Логан отвори вратата.

Лъчът на фенерчето му освети отвъд прага помещение, което някога явно е било склад. Нямаше прозорци и беше разположено навътре в крилото. Няколко стари кашона, целите в прах, стояха в единия от ъглите. В самия център на помещението странно стърчеше една от големите мраморни соломонови колони с познатия спираловиден мотив — вездесъщо и характерно присъствие, в архитектурата на „Лукс“. Логан осъзна, че трябва да е част от носещите елементи и разполагането ѝ в складово помещение не беше по-лош от всеки друг начин да бъде скрита.

Сега Памела прибра бележника и лазерния уред в джоба си, извади фенерчето и се приближи до колоната. Огледа я внимателно, след това постави двете си ръце върху нея, почуквайки и натискайки тук и там. След минута-две се чу щракване.

Памела се обърна към енигмолога:

— Ето ти входната врата.

Той я погледна неразбиращо.

— Какво искаш да кажеш?

— *Ecce signum*^[1] — каза тя и сложи отново ръце върху колоната и я отвори като обикновен шкаф.

— *Tu es mira*^[2] — измърмори в отговор Логан, докато осветяваше с удивление колоната с фенерчето си.

Тя не беше, както бе предположил, носещ елемент, който се издигаше от основите до покрива, нито беше от мрамор. Изглеждаше желязна, а отвън беше боядисана така, че да прилича на мрамор. Двукрилата врата с умело скрити панти се отваряше във вертикалния кух цилиндър с кръгъл под и голямо колело. То приличаше на щурвал, закрепен на задната стена.

Памела сложи край на мига нерешителност и влезе вътре, описа с лъча на фенерчето си кръг, после махна на Логан и Ким да я последват.

Логан се подчини и влезе предпазливо в кухия цилиндър. Миг по-късно Ким направи същото. Беше толкова тясно, че едва се събраха. Памела хвана кръглите метални топки от вътрешната страна на крилата и ги затвори. Пространството отново се превърна в затворен цилиндър. После тя дръпна лоста, който блокираше голямото колело, и го завъртя.

Странно чувство обхвана Логан. Едва миг по-късно осъзна какво става: „колоната“ се спускаше през пода с бавно спираловидно движение.

— Действа чрез тежестта — обясни Памела.

Шейсет секунди по-късно спускането им свърши с леко сътресение. Памела отново отвори вратите и пред тях блесна ярката бяла светлина в забравената стая. Тя излезе първа, Ким и Логан я последваха.

Колоната се беше спряла в празното пространство между Машината и задната стена близо до мястото, където в пода бяха гравирани римските цифри. Памела затвори вратите ѝ и натисна почти невидимия бутон отстрани. Колоната започна да се издига спираловидно обратно в тавана. Докато я наблюдаваше, Логан стигна до извода, че спираловидният дизайн не е само декоративен — тя работеше като тирбушон, докато се връщаше на място в склада на третия етаж. Когато спря, се озова на едно равнище с тавана, подът ѝ се превърна в декоративен диск с релефна украса. А Логан беше

смятал, че металният диск скрива мястото, където някога е висял полилей.

Той остана известно време загледан в тавана. После се обърна към Памела.

— Трябва да си знаела това още от самото начало — отбеляза той. — Не може да си открила всичко едва сега.

Памела се засмя.

— Така е.

— Тогава защо не ми каза?

— Защото не бях сигурна. В архива на пралядо попаднах на плановете за подобно устройство. Обаче те не бяха съхранявани с документите на „Дарк Гейбълс“, така че не можех да знам дали са били за Делаву, или не. Трябваше да видя крилото и тази стая, за да съм сигурна.

— Как можем да го свалим отново? — попита Ким.

— Не знам — отговори Памела. — Няма съмнение, че някъде тук трябва да има скрито прибиращо устройство с навиваща се пружина.

Логан отново се загледа в тавана и поклати глава. Като си помисли човек, че отговорът през цялото време е бил тук, буквално над главите им. Поредната загадка на забравената стая.

— Удивително. Пам, много ти благодаря — каза той. — Току-що си спечели най-хубавата вечеря в Нюпорт.

— Вече имах такава — отговори тя. — В „При Джо“, нали не си забравил?

— Тогава нека е най-скъпата — отговори той и стисна ръката ѝ. Забеляза, че Ким ги наблюдава мълчаливо.

— Хайде, Пам. — Логан кимна към чантата ѝ. — Събери си нещата и ще те изпратя до колата ти.

[1] Ето доказателството (знака) (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Ти си прекрасна (лат.). — Б.пр. ↑

32.

Когато се върна в забравената стая, Ким Миколос стоеше на стълба, която беше взела от строителната площадка наблизо, и оглеждаше декоративния метален кръг на тавана.

— И за милион години не бих се сетила, че входът за това помещение е асансьор, задвижван от гравитацията — каза тя. — И то маскиран като носеща колона. Трябва да отдам дължимото на добрата стара Памела.

— Някакъв проблем ли има между вас? — попита Логан.

Ким помълча, преди да отговори.

— Не ми харесваше начинът ѝ на взаимодействие с Уилърд. Поне в началото, когато обсъждаха идеи за преустрояването на крилото. Имах усещането, че тя го мисли за обикновен компютърен специалист и приема всяко негово проектно предложение като лична обида към нея, архитекта.

Значи това е причината — каза си енигмологът. — Все още защитава своя първи покровител... въпреки онова, което внушава Карбън?

— Удивително — възхити се Ким, която още оглеждаше релефно гравираното парче метал, което образуваше пода на асансьора.

Логан трябваше да признае, че е така. Може би това беше донякъде и негов провал. През цялото време беше мислил само в две измерения... беше забравил, че има и ос Z , която трябва да се вземе предвид. През цялото време това е било там, в прашната стая точно над главата му...

Прах.

Внезапно му хрумна една мисъл — вледеняваща мисъл, която се стовари като удар в слънчевия му възел.

— Ким — каза той рязко. Доловила нещо в тона му, тя веднага се обърна към него.

— Какво има?

Докато тя слизаше по стълбата, Логан вдигна фенерчетата и ѝ подхвърли едното.

— Ела с мен.

На жълтата светлина от лъчите на фенерчетата той се върна по пътя, по който бяха минали преди малко — нагоре по стълбите и покрай изоставените стаи на третия етаж. Все още го помнеше добре, а и пътят не беше труден за откриване. След пет минути се озоваха отново пред вратата на склада. Логан отново го отключи, но вместо да влезе, освети помещението с фенерчето. В центъра му стоеше голямата декоративна колона. А до стената бяха старите кутии, покрити със слой прах.

Сега насочи лъча към пода — пространството между колоната и вратата. То бе покрито с множество застъпващи се следи от стъпки.

Ким, която бе проследила посоката на лъча, възкликна толкова тихо, че беше по-скоро шепот:

— Мили боже!

— Бях толкова затънал в онова, което прави Пам, че не им обърнах нужното внимание.

— Какво значи това?

Логан влезе в стаята, но прекрачи следите и отиде вляво, така че да не стъпи върху тях, и клекна, за да ги проучи. Бяха твърде много, за да различи отделни отпечатаъци. Обаче се виждаше ясно — следите бяха пресни.

Той се изправи.

— Някой е минавал оттук десетина пъти — обяви той.

— Колко скоро?

— Много.

Сега се отправи към колоната. Припомняйки си жестовете на Памела, отвори двете крила на вратата, които откриваха път към самия асансьор. Лъчът на фенерчето му освети пода. Той също беше покрит със застъпващи се следи.

— Обаче в помещението долу няма никаква прах — каза той повече на себе си. — Само тук-там по някоя пращинка.

— Не разбирам — каза Ким.

Вместо отговор Логан влезе в кабината и ѝ махна да го последва. След като затвори вратите, освободи лоста, както беше направила

Памела, завъртя голямото колело на лебедката и механизмът бавно ги понесе в спираловидно движение надолу към скритата стая.

Логан отвори вратите, излезе и изчака Ким да направи същото, след което изпрати устройството обратно на горния етаж. После се зае да оглежда пода. Имаше едва забележими следи от прах, донесен с техните обувки, но нищо повече.

Той си пое дълбоко дъх.

— Изглежда, че помещението не е било изоставено с десетилетия. Някой е влизал в него. Наскоро и редовно.

— Имаш предвид през всички тези години? Възможно ли е никога да не е било забравено?

— Не. Смятам, че стаята е открита наново, и то неотдавна.

Ким замълча, докато осмисляше чутото.

— Редовно влизане? За изучаване на помещението, както правим ние? Или изследване на Машината?

— За изследване... или използването ѝ. — Логан се огледа. — Не е ли изненадващо, като се замислиш, че няма нито една книга. Нито листове, документи, нито бележки. Винаги съм предполагал, че са били отнесени и прибрани или, пази боже, изгорени, когато проектът е бил прекратен. Но се обзалагам, че ако доведем криминалогичен екип тук, ще открие, че са били изнесени съвсем скоро. Отстранени внимателно, за да получи помещението вида си на чисто и неизползвано. Същата грижа обаче не е била проявена към входа на третия етаж — не им е минавало през ума, че може да открием *това*. — Той плъзна поглед наоколо — работната маса, празната кантонерка, лавиците без книги. — Има само едно логическо заключение — някой или някаква група е започнала да възкресява старото, изоставено изследване. И че този някой е очистил помещението от доказателствата, когато Стречи и неговите строителни бригади се превърнали в заплаха да разкрият неговото съществуване.

— Плашиш ме — възкликна Ким. — Защото...

— Защото се чудиш дали са се ограничили само с опразването на стаята — каза мрачно Логан. — И дали не са спрели Стречи.

Ким не му отговори. Тя седна на най-ниската стъпенка на стълбата и се загледа в ръцете си.

— Има и друга възможност — продължи Логан след дълго мълчание. — Доктор Стречи сам да е открил помещението. Може той

да е започнал възстановяването на проучването. Може това да е причината да уволни наведнъж всички работници. Искал е време да бъде насаме в него.

— Съмнявам се — каза Ким, вдигна глава и погледна право към Логан. — Доктор Стречи не го биваше с механичните устройства. Тук вътре щеше да се чувства загубен. Освен това от това, което казваш, излиза, че току-що е бил открил стаята. Или поне е направил отвора в стената, преди да... — Тя не довърши изречението.

— Да, зная, че не го е бивало с механиката. Но това не означава, че не си е играл с Машината. — *И е бил обсебен*, каза си той, *от онова, което случайно е освободил... докато не го е подлудило.*

В помещението настъпи напрегната тишина. Ким продължаваше да седи на стълбата, Логан се беше опрял на работната маса, загледан в празното. И тогава внезапно се изправи. Бързо започна да обикаля стените и да ги мушка и проучва.

— Какво търсиш? — попита Ким.

— Мисля, че търсим отговорите неправилно — обясни Логан, докато продължаваше да оглежда стените. — Отнесохме се с това място като с обикновена стая. Но не е — като се има предвид какво има в нея, трябваше да се сетя по-рано. Едва откритието на Пам ме накара да осъзная този факт.

Известно време Ким наблюдаваше как пръстите на енигмолога се плъзгат по стените в търсене на скрита цепнатина или бутон. Нещо, което може да разкрие допълнителни тайни. След малко тя се присъедини безмълвно към него и започна да оглежда далечната стена, после пода и накрая самия инструмент в средата.

Миг по-късно и Логан се присъедини към нея в проучването на Машината. И след около минута постигна успех: щом натисна полираното дърво точно под плочките с данните на производителите, активизира скрит ограничител. С щракане изскочи тънък и задвижван от пружина поднос. Имаше вид на разчертан с олово.

— Ким — повика я той. — Ела да видиш това.

Тя дойде от далечния край на Машината и клекна до него. Логан бутна подноса обратно в положение „затворено“. При това цепнатините на изреза напълно се скриха от шарките на дървото наоколо. После отново натисна с пръст и пружината го изтласка.

— Загадка сред загадките — измърмори енигмологът.

Вътре в отвора имаше още четири подобни, но по-малки подноси. Бяха пълни с кабели — някои жълти, други кафяви, освен това във всеки имаше по три радиолампи. Нещо в тях се стори познато на Логан, но не можа да определи точно какво. Главоболието му отмъстително се бе върнало и му беше трудно да се съсредоточава, отвличан от музиката, която звучеше в главата му винаги щом се озовеше близо до забравената стая.

— Някаква идея за какво биха могли да служат? — попита той Ким.

— Не. Изглежда са един вид приемници. Може обаче и да са предаватели. Технологията е твърде стара.

Логан се вторачи в уредите. В тях имаше нещо влудяващо познато... и тогава съвсем неочаквано си спомни.

Той се дръпна назад така, сякаш го беше ударил ток. *О, боже мили...*

Ким небрежно извади един от уредите. За разлика от останалата част от помещението той беше покрит с тънък слой прах. Тя се вторачи в него.

— Има само един начин да разберем какво прави. Да пуснем Машината и да видим какво ще стане.

Известно време Логан я гледа с празен поглед. После поклати глава.

— Извинявай, какво каза?

— Очевидно функцията му е свързана с централната Машина — иначе защо ще бъде съхранявано тук? Ако пуснем Машината, може да намеря начин да я свържа с генератора на полета и записващото устройство за феномена електронни гласове.

— Не — отрязва я енигмологът.

Ким се изправи.

— Можем да теоретизираме и да правим предположения, докато посинеем. Все някога ще трябва да направим истински експерименти. Моето мнение е да я пуснем и да видим резултатите. В противен случай аз имам...

— Не! — повтори Логан. Той също беше скочил на крака и сякаш от много далеч осъзна, че крещи. — Няма да го направим!

В стаята рязко се възцари тишина. Логан вдигна ръката си, която потреперваше леко, до слепоочието. Главоболието му рязко се беше

усилило.

— Точно исках да кажа — продължи Ким тихо и равно, — че в противен случай имам да върша работа — *истинска работа* — в офиса си.

Логан си пое дълбоко дъх. Имаше нужда от време, време в самота, за да може да премисли всичко.

— Това вероятно е добра идея — отговори той тихо. — Да свършваме за днес.

Ким постави устройствата в неговия поднос и Логан бързо го бутна на мястото му. След като изгасиха лампите и наместиха и брезента на мястото му, тръгнаха да излизат от Западното крило в пълно мълчание.

33.

— Ще мина право на въпроса — започна Олафсон. — Пуснал си госпожица Флуд в тайната стая.

Логан кимна. Действието се развиваше на следващата сутрин във всекидневната на Уилърд Стречи в апартамента му на третия етаж. Пердетата бяха дръпнати до края, но въпреки това помещението беше сумрачно: голям тропически циклон се образуваше над Бермудските острови и облаците вече забулваха крайбрежието дори толкова на север, където се намираше Ню Хемпшир.

— И това се случи, след като си й казал за помещението и за Уил Стречи. След като ти беше обяснена много ясно нуждата от дискретност. — Лицето на директора изглеждаше измъчено, а устните му бяха нацупени от крайно неодобрение.

— Имах нужда от информация и тя беше най-подходящият кандидат. Виж, жената е правнучка на архитекта на „Дарк Гейбълс“. Работила е със Стречи по плановете за преустройство на крилото. Отказа да помогне, докато не й осигуря физически достъп до помещението.

— За бога, човече! Не ти ли хрумна, че просто се е възползвала от теб и искането ти, за да получи достъп до помещението?

Логан се поколеба. Наистина подобно нещо не му беше хрумнало. Отхвърли обаче тази възможност като прекалено паникьорска.

Олафсон поклати глава.

— Джери, не знам какво да кажа. Променил си се, откакто беше тук. Може би за това носи вина цялото медийно внимание, което получаваш. Мислех, че мога да се доверя на твоята предпазливост в този случай. Но ти надхвърли твърде много инструкциите, които получи, и се боя, че...

— Това, което направих, беше за добро. Защото стигнах до открития. Тревожни открития.

При тези думи Олафсон замълча. След малко му махна да продължи.

— Открихме вратата за помещението, ако изобщо може да се нарече така. Ако не беше Пам Флуд, никога нямаше да я намеря. — Логан му обрисова накратко как до помещението се стига с ръчно задвижван асансьор, скрит в складово помещение на горния етаж. — И в допълнение към това откритие научих още нещо. Че неизвестен човек или група хора са започнали да използват помещението — напоследък.

На лицето на Олафсон се изписа удивление. Несъзнателно пръстите му се заеха с възела на вратовръзката в опит да го разхлабят на фона на снежнобялата му риза.

— Колко скоро?

— Трудно е да се каже. Няколко месеца, може би половин година? Грегъри, най-важното е, че са *знаели за нашето идване...* Затова помещението беше безупречно чисто. Затова всички книги и документи са прибрани. Мисля, че са възкресили работата, изоставена преди три четвърти век. Възобновили са я и са я *усъвършенствали*.

— Възможно ли е да е бил самият Уил Стречи? — попита Олафсон. — Имам предвид, че той беше човекът, който нареди работата да се спре.

— И аз се питах. Но това едва ли е вероятно, след като е отговарял за проекта по преустройството и е можел да намери по-фин начин да запази стаята в тайна. Фактически разполагам с доказателство, че не е работа на Стречи.

— Доказателство? — повтори директорът.

Логан бръкна в джоба на якето си, извади едно от устройствата, които бе открил в скрития поднос, и му го подаде. Олафсон протегна предпазливо ръка, сякаш се страхуваше да не го ухапе. Повъртя го насам-натам в ръцете си, после го върна с безмълвен въпрос, изписан на лицето.

Логан го остави на помощната маса. След това се обърна към антикварното радио на Стречи с форма на катедрала, вдигна го, отвори го отзад и показа на директора.

— Помниш ли, когато те попитах дали в „Лукс“ са провеждали някакви изследвания в областта на радиото? — попита той. — А сега погледни вътре.

Олафсон надникна вътре. След малко на лицето му се изписа объркване. После очите му се разтвориха широко, когато направи връзката. Накрая погледна към устройството, което лежеше на помощната маса.

— Точно така — потвърди Логан. — Еднакви са. Като се изключи това, че устройството в радиото е засилено и модернизирано с включването на интегрална схема вместо радиолампите и с батерия от двайсет и първи век вместо електрически ток. Ако погледнеш в радиото, когато го обърнеш, ще го видиш с очите си. Инсталирали са го откъм долната страна. Без съмнение с цел да го скрият по-добре.

Олафсон направи крачка назад.

— Какво значи това?

— Ще ти кажа — започна Логан, — но не мисля, че ще ти хареса.

Когато Олафсон не отговори, той взе устройството от помощната маса и продължи.

— Снощи проучвах тайната стая и попаднах на поднос за четири устройства като това. Две липсваха. — Логан многозначително потупа радиото. — Едното от тях е тук вътре.

— Но защо?

— Не зная какво точно правят устройствата. Но си мисля, че който и да влиза в тайната стая, е сложил едно в радиото и знаейки увлечението на Стречи по антиките, му е подарил апарата. Също така, знаейки, че Уил не е „на ти“ с техниката, е бил уверен, че никога няма да рови във вътрешността на радиото в опит да го накара да проработи. Иронията обаче е, че то е работело — във всеки случай по начина, който нашите неизвестни приятели са искали.

— Нима искаш да кажеш... — започна Олафсон и замълча.

— Да, точно така. — И Логан размаха лекичко устройството в ръката си. — Мисля, че едно от тях е било използвано, за да му се попречи да продължи работата си в Западното крило.

— Мислиш, че това нещо е виновно за онова, което се случи с него?

Логан кимна.

— Както вече казах, не зная как работи. Засега. Да, мисля, че то е причина за психическото рухване на Уилърд Стречи. — Той пхна уреда отново в джоба си.

— Това означава, че тук, в „Лукс“, между нас има убиец — каза Олафсон.

— Очевидно човек, който смята технологията в онази стая за толкова ценна, че си заслужава да убива заради нея. — Логан сложи задния капак на радиото и го върна на лавицата. — Предполагам, че който и да стои зад това, е бил близо до завършването на изследванията си. Знаел е, че строителните бригади на Стречи само след дни ще открият стаята. Имал е нужда от време, за да завърши работата си. Това е логиката на случилото се. Ако не е бил толкова близо, защо е убил Стречи по този начин? Преценил е, че има нужда от това време, което ще е нужно на „Лукс“ да се съвземе и да възложи преустройството на някого другого. Дотогава изследването му ще е свършило и ще може да се скрие. Не е предполагал, че... — Тук енигмологът замълча.

— Не е предполагал, че ти ще се появиш — завърши Олафсон вместо него.

— Когато човекът или групата са научили, че съм тук, веднага са разбрали защо. Смятам, че тогава са опразнили стаята от всичко в нея с изключение на недвижимото. — Логан прокара пръсти през косата си. — Един или два пъти през първите нощи, докато проучвах стаята, бях сигурен, че наблизо има някой, който слуша и наблюдава. Без съмнение е бил убиецът, който се е опитвал да разбере дали съм намерил мястото.

— Ако си прав — попита Олафсон след миг, — не е ли добре да поставим стаята под наблюдение? Да я охраняваме двацет и четири часа седем дни седмично?

— Мислил съм за това. Няма да се получи. Както вече казах, човекът или групата хора вече знаят, че сме открили стаята. Те ще намерят начин, *друг начин* да използват технологията.

Олафсон не каза нищо.

— Онова, което не мога да разбера, е как този човек е научил за старите проучвания. Очевидно не е един от тогавашните учени — сега те всички трябва да са починали. Моето предположение е, че става дума за някой от „Лукс“, който се е ровил из старите папки в Архив 2 и случайно е попаднал на редактираните документи за Проекта „Грях“.

— Това не е възможно — отговори Олафсон със странен глас. — Първо, съмнявам се в Архив 2 да има свързани с това изследване и

редактирани файлове. Дори да са били там, никой не е имал достъп до тях. На учените е разрешено да архивират и вадят документи само от архива на своите собствени изследвания. Много внимаваме за това.

По време на разговора по лицето на директора се бяха изписвали различни чувства: в началото гняв, после неверие, след това шок, накрая емоция, която дори Логан не можа да разчете. Обаче нещо в нея го разтревожи.

— Грегъри, какво има? — попита той.

Бавно и предпазливо като старец Олафсон се вкопчи в подлакътниците на близкото кресло и след това се отпусна в него.

— Джереми, има нещо, което се налага да споделя с теб — започна той с официален тон. — Ако го направя, ще наруша тържествена клетва, която спазвам от много години. Обаче смятам, че трябва да знаеш. Трябва да ти разкажа, но не зная откъде да започна.

Логан седна срещу директора.

— Не бързай — посъветва го той.

И зачака в сумрачната светлина на всекидневната Олафсон да започне разказа си.

34.

След няколко минути директорът се размърда на мястото си и се изкашля, за да прочисти гърло.

— Преди няколко дни — започна той — ти ме попита дали съм знаел за съществуването на забравената стая или за какво може да е използвана. Казах ти, че не съм знаел. — Олафсон отново се поколеба. — Това не е вярно. Или поне не напълно вярно.

Изведнъж очите му, които дотогава се стрелкаха насам-натам из стаята, се заковаха върху енигмолога.

— Има нещо, което трябва да разбереш. Когато се появи тук в отговор на моята покана, аз бях в шок. Бях напълно съсипан от онова, което се беше случило с Уил Стречи. От онова, което той направи. Някои неща, които ти каза, някои твои въпроси не успях напълно да възприема по това време. Ако ги бях възприел, може би щях да ти забраня да проучваш това помещение. Но сега имах време да размишлявам върху казаното от теб. И имах време да си... спомня.

Докато наблюдаваше Олафсон, Логан изведнъж се сети за техния разговор в кабинета му преди да слязат на вечеря, когато му разказа за Проекта „Грях“ и за изчезналите от архива документи. И за своето подозрение, че забравената стая е място, където се провеждани някакви тайнствени изследвания. Тогава на лицето на директора се бе появило изражението на човек, който току-що е осъзнал нещо.

— Продължавай — подкани го Логан.

— Истината, Джереми, е, че си прав. И то много повече, отколкото предполагаш. Тук в края на 20-те и началото на 30-те години са се провеждали секретни изследвания. Не мога да ти кажа каква е била същината им, защото не знам. Единственото, което знам, е, че информацията за резултатите е била достъпна само за малката група учени, които са провеждали изследванията, и за директора на „Лукс“ по това време. Знаех, че изследванията се провеждани на неназовано място в кампуса на „Лукс“. Смятам, че може с голяма степен на

достоверност да се предположи, че това място е била тайната стая, която ти и опасявам се, горкият Уил, сте открили.

Директорът несъзнателно се потърка по брадичката.

— Не са ми известни никакви подробности. Само, че онези, които са знаели за изследванията, са възлагали на тях големи надежди. Резултатът щял да бъде благодат за човечеството. Обаче с напредването на 30-те години надеждата се превърнала в загриженост. Знаеш, че хартата на „Лукс“ забранява всякакви изследвания, които биха могли да бъдат използвани във вреда на човечеството.

Логан кимна.

— Предполагам, че тези изследвания са поели в такава посока.

— Да. Или поне е съществувала *възможността* да се поеме в тази посока... ако хората бяха решили да постъпят така.

— Значи изследванията били зарязани завинаги?

— Зарязани — да, но не завинаги. Било взето решение работата да се замрази, всъщност да се скрие, докато не настъпи време, когато може да започне отново и да се вземе решение дали технологиите са достатъчно напреднали, *за да не може да бъде използвана във вреда на човечеството.*

— Научна капсула на времето — подхвърли Логан.

— Точно така. Да бъде отворена наново и да се прецени пак след сто години.

— Сигурно всички документи, журнали и бележки за проекта са били преместени от архива на „Лукс“ в забравената стая. Това би обяснило дупките в архива.

— Най-вероятно. После са запечатали самото помещение.

— Не. — Логан стана от мястото си и започна да крачи из апартамента. — Не мисля, че е било необходимо. Единственият вход е бил скрит в една фалшива колона в стая, маскирана като склад на горния етаж. Фактически тайната стая *вече е била* запечатана.

— Във всеки случай учените — продължи Олафсон, — които са работили по проекта, се заклели тържествено да пазят тайна и напуснали „Лукс“ скоро след като е прекратен. Това знам.

— Какво друго можеш да ми кажеш?

— Не много. В моя кабинет има много специален сейф. В него се съхранява запечатано досие. То трябва да бъде отворено през 2035 г. и научен съвет да прецени дали старите изследвания може да бъдат

безопасно подновени. Когато преди осемнайсет години заех този пост, между многото други неща ми беше казано и за съществуването на това досие. Задължението на всеки бивш директор е да информира новия за него и да му обясни важността както на самото досие, така и на 2035 година.

— Предавано от новия на стария в пълна тайна. По същия начин старият президент информира новия по разузнавателни въпроси и му предава ядреното куфарче.

Лицето на Олафсон се изкриви в гримаса.

— Не мога да кажа, че сравнението ми се нрави, но в същността си е вярно. Виж, Джереми, аз съм четвъртият директор след събитията, които са се случили тук в средата на 30-те години. Преди много години в петминутен разговор научих за тайните изследвания и за досието в частния сейф. По времето, когато Уил се самоуби, напълно бях забравил за него. Или по-точно изобщо не ми хрумна, че може да има връзка със скорошните събития.

— Това е напълно разбираемо — кимна Логан.

— Затова за мен не представляваше трудност да ти разреша да проучиш това помещение. И затова не свързах неговото съществуване със смъртта на Уил. Но като се има предвид онова, което откри, и устройството, което ми показва току-що... Не мисля, че има място за съмнение.

— Съгласен съм. — Логан се спря. — Да вървим.

Директорът го погледна учудено.

— Моля?

— Да вървим да отворим сейфа.

— Ти се шегуваш.

— Ни най-малко.

— Нищо не разбираш — сега Олафсон стана. — Когато ти казах това, вече наруших клетвата си като директор на „Лукс“.

— Но отговорите, които търсим, са там вътре. Ние...

— Джереми, когато ти казах, направих нещо, което никой директор от 1935 г. насам не е правил. Направих го само за да разбереш, че си прав. Без съмнение тук, в тайната стая, са се провеждали секретни и опасни изследвания. Зная, че вече си близо до намирането на отговора. Затова ти предоставих потвърждението, което ще ти помогне да продължиш по верния път.

Логан, който се чувстваше замаян от този неочакван отказ след изненадващото разкритие, се бореше с противоположни чувства.

— Грег, твое морално и етично задължение е да ми покажеш съдържанието на това досие.

Олафсон поклати глава едва ли не със съжаление.

— Съжалявам, но вече наруших клетвата. Извинявай, но не мога да добавя към това и нарушение на хартата на „Лукс“.

— Тогава ще умрат още хора — тихо каза енигмологът.

35.

Вече беше един вечерта, когато Логан се върна в своя офис и апартамент на третия етаж. Той прекара остатъка от сутринта в неспокойно обикаляне из кампуса под оловносивото небе в съпровод с яростното блъскане на Атлантика по скалистия бряг, опитвайки се да пребори вътрешното си усещане за безсилие. Беше обмислил десетина и после отхвърлил още толкова начина да придума, подмами или заплаши Олафсон да отвори частния си сейф. Най-накрая бе зарязал това и бе решил да се заеме отново с работата, най-малкото за момента. Обедът вече беше в разгара си, но последното нещо, което изпитваше в момента, бе глад.

Огледа кабинета си, насочи се към телефона и набра номера на Ким.

— Миколос — обади се тя.

— Ким, Джереми се обажда.

След кратка пауза тя отговори:

— Да?

— Исках да се извиня за снощното избухване. Ти не беше виновна и не заслужаваше да го отнесеш.

— Приемам извинението, ако ми обясниш каква беше причината.

Логан се отпусна на стола зад бюрото.

— Напоследък не се чувствам много на себе си.

— Да, и меко казано, не изглеждаш добре. Предполагам обаче, че зад това се крие нещо повече.

— Права си. — Той се поколеба. — Ким, тези устройства, които намерихме снощи в тайната стая, мисля, че едно от тях е било причина за смъртта на Стречи.

Той чу как тя си поема дълбоко дъх.

— Сигурен ли си?

— Почти.

— Как?

— Имаш предвид как? Нямам представа, но едно знам със сигурност: откриването на стаята от Стречи е довело до смъртта му, макар и непряко.

— Господи! — Настъпи мълчание и на енигмолога се стори, че чува как зъбните колела в главата на Миколос щракат. — Виж... не ми се ще да питам, но защо тогава ние сме още живи? Защо не ни побъркаха, за да се самоубием и ние? Имам предвид, че също се ровим из това помещение.

Логан се беше страхувал, че тя ще зададе точно този въпрос, защото и той се питаше същото. Реши да ѝ даде по-лесен и нетревожен отговор.

— Според мен убиецът не е вярвал, че ще открием тайната стая, или поне не толкова бързо. Обаче сега, когато го направихме и когато Олафсон знае какво се случва — да, знае — убиецът се е покрил. Но ще те разбере напълно, ако се оттеглиш от проучването...

— Не, *в никакъв случай*. Но за разнообразие трябва да ми позволиш да *правя нещо*.

— Съгласен. И това е втората причина да ти се обадя. Искам да се заемеш с изучаването на едно от устройствата, които намерихме снощи. Разглоби го, сложи го под осцилоскопа, подложи го на обратно инженерство. Опитай се да откриеш как работи, каква е връзката му с Машината. Наясно съм, че това е трудна задача, защото някой е скрил всички упътвания. Но ти знаеш много повече по въпроса от мен. Още нещо — Ким, трябва да си много, много внимателна. Документирай всичко с видеокамерата. Не бързай. Отнасяй се към това нещо, все едно е истинска бомба.

— Не се тревожи, ще внимавам. Вече имам няколко идеи за устройствата.

— Например?

— Нали си спомняш онези тежки костюми, които висят на стената в дъното на помещението? Онези, които приличат на рицарски брони?

— Е?

— Ами мисля, че *наистина са* брони. Мисля, че хората, работили с Машината, са си ги слагали, преди да я пуснат.

Това вече изглеждаше съвсем очевидно.

— Как стигна до това заключение?

— Оглеждал ли си ги отблизо? Забеляза ли мрежата, вградена в стъклото на забралото?

— Да, защо?

— Накара ме да се замисля за микровълни.

— За какво?

— Не си ли гледал как се топли нещо в микровълновата печка и не си ли си питал защо не готви и теб заедно с храната вътре?

— Не съм се замислял, но сигурно има някакъв вид бариера.

— Правилно. Причината да не бъдем наранени от енергията в микровълновата печка, по-точно една от причините, е мрежичката в стъклото на вратата на печката. Всъщност това е Фарадеева клетка.

— Клетка?

— Да, Фарадеева клетка. Пространство, затворено от проводима мрежа, която се грижи волтажът от едната и другата страна да бъде постоянен. Също така блокира известно електромагнитно излъчване като радиовълните. Както и да е. Мисля, че тези костюми действат като обратна Фарадеева клетка и държат излъчването — сигурна съм, че става дума за някакво излъчване — *навън*, а не вътре.

Логан обмисли казаното от Ким.

— Аз съм прост историк, но ми звучи напълно възможно. Ще се чувствам много по-спокоен, ако зная, че си защитена. Въпреки това бъди предпазлива. И моля те, не го пускай на голяма мощност. Ти ще си с Фарадеева клетка, но останалите тук няма да имат подобна защита.

— Обещавам. За довечера имам други планове, но утре сутринта това ще е първата ми работа. Ще те държа в течение докъде съм стигнала.

Логан точно се готвеше да остави слушалката, когато забеляза, че малкият червен индикатор за ново съобщение премигваше. Той набра гласовата поща, където го очакваше само едно съобщение.

— Джереми, обажда се Пам. Чакам с нетърпение вечерята ни довечера. Аз порових още малко из архива на прадядо и *няма да повярваш* какво намерих. Ха, ха, хвана се — беше шегичка. Нищо ново не съм открила. Обаче намерих визитката на онзи ужасен тип, който миналата зима се появи пред вратата ми. Излезе, че все пак не съм я хвърлила. Ще я донеса. Както и да е. Резервацията в „При Роуз“ е за девет и половина. Зная, че е малко късно, но ако не бях местна, въобще

нямаше да получим маса. Мястото е чудесно и се надявам да ти хареса. А след вечеря можем да пием кафе у нас, ако искаш. — Свенливо засмиване. — Така че защо не минеш да ме вземеш към девет и четвърт? — Линията прекъсна с щракане.

Когато Логан остави телефона за втори път и понечи да стане от бюрото, светът около него за кратко се разклати. Той се вкопчи в стола, за да запази равновесие.

През последните четирийсет и осем часа се чувстваше все по-зле. Главоболието беше вече почти непрекъснато, а новият странен шепот в главата му и демоничната музика заплашваха да го съкрушат. Снощи се беше озовал седнал на ръба на леглото да премята в ръце джобното ножче от комплекта си за първа помощ. Острието беше извадено, а той не можеше да си спомни нищо от последните петнайсет минути.

Трябваше да направи нещо.

Взе възглавница от леглото и я постави в средата на стаята. След това внимателно се отпусна на нея в позиция *кека фуза*, или пълен лотос от дзадзен^[1].

В моменти на силна тревога и емоционално безпокойство Логан разчиташе и на дзен медитацията освен на уменията си като екстрасенс, за да успокои съзнанието си. Никога не се беше нуждал от нея повече, отколкото в момента.

Разкопча най-горното копче на ризата си, извади амулета и го подържа известно време. След това го пусна да падне на гърдите му, свали ръцете си в скута с обърнати нагоре длани, дясната в лявата в позиция *дхяна мудра*. Започна да диша много бавно и осъзнато: вдишваше, издишваше, прочиствайки съзнанието си от всички външни мисли, без да се съсредоточава върху нещо определено извън дишането. През това време си представяше, че с всяко вдишване поема пречистващ въздух, а с всяко издишване се освобождава от физическите и емоционални отрови. В началото още броеше вдишванията и издишванията, но след няколко минути вече не беше нужно.

Започна да го изпълва чувство на спокойствие. Главоболието отстъпи заедно с шепота. Но музиката — тревожната дяволска музика — не спираше.

Сега започна с опити да я изолира в главата си, да я раздели на откъси, за да може да я изучава като обикновен феномен, а не като узурпатор, от който трябва да се страхува. С усилия успя да я забави толкова, че в съзнанието му да звучи само по една нота. И докато тя звучеше, той въвеждаше в съзнанието си друга, *противоположна* нота, създадена от него. Нота по нота, когато всяка нова нахлуваше в съзнанието му, той съвсем преднамерено добавяше друга, опитвайки се да заглуши първата.

Занимава се с това може би десетина минути, като същевременно се напрягаше да запази чувството на вътрешен покой в центъра на *дзадзен*. Не беше свършен процес, защото му липсваше нужната дисциплина за това, но когато се изправи, главоболието му беше намаляло, шепотът беше спрял и най-хубавото — музиката свиреше много по-тихо.

Хвърли възглавницата на леглото, пъкна амулета обратно под ризата си, направи пауза, за да поеме един последен пречистващ дъх, после взе мешката от бюрото, отвори вратата и излезе от апартамента.

[1] В дзенбудизма техника за медитация. — Б.пр. ↑

36.

В старата викторианска къща на улица „Пери“ Памела Флуд седеше смутена в малкото помещение на горния етаж, което обичаше да нарича своята съблекалня, и се гримираше. Правеше го рядко и дори тази вечер се ограничи с възможния минимум, но си заслужаваше усилието. Нямаше братя или сестри и след смъртта на баща си получи къщата с нейните странно извити коридори, задни стълбища и заспали помещения с неясно предназначение. Ползата от това — може би единствената — беше, че определи предназначението на всяко помещение според прищявката си.

Беше девет без четвърт вечерта — любимият ѝ час, прозорците бяха отворени за прохладния нощен бриз, а сънливата квартална улица утихна, като се изключи жуженето на насекомите. До десния ѝ лакът стоеше чаша студен чай с щипка мента, а уредбата въртеше диск на Чарлз Мингъс.

Очакваше с нетърпение срещата с Джереми Логан и вечерята, която със сигурност щеше да бъде прекрасна. Очакваше с нетърпение, както признаваше пред себе си с лека тръпка, и онова, което би могло да се случи след това. На място като Нюпорт не беше лесно да се срещаш с някого. В курортен град като този човек винаги се чувства изложен на наблюдение. Не би си позволила връзки с клиенти, а тъй като цял живот беше живяла тук, познаваше всички ергени на разположение прекалено добре като бивши съученици и настоящи съседни, за да може да ги възприеме като романтични обекти. Оставаха туристите или интернет милионерите, които идваха да се изфукат с яхтите си, преструвайки се, че се отбиват на джаз фестивала... Забрави!

Възможностите бяха твърде ограничени.

... Какъв беше този шум? Май някой чукаше на входната врата. Тя стана, намали звука на уредбата и се отправи към стълбищната площадка, за да се ослуша. Не, нямаше нищо. Погледна часовника си: Джереми щеше да дойде след двацет минути.

Виж се: нервна си като гимназистка преди абитуриентския си бал, помисли си тя. Имаше навика да пуска музиката толкова силно, че като нищо можеше да не чуе телефона или звънеца. Не беше добре за човек, който разчита на клиенти и препоръки, за да си изкарва хляба. Върна се пред огледалото на тоалетката и усили отново уредбата, но не толкова, колкото преди малко.

Когато седна, си каза, че трябва да вземе визитката, която беше обещала да покаже на Джереми. След като я бе намерила, се бе погрижила да я прибере така, че да не я изгуби отново в къщата, пълна с купища книги, пакети паус и архитектурни чертежи, която имаше навика да засмуква разни неща и да ги скрива.

Когато започна да си слага червилото, мислите ѝ отново се върнаха на Логан. Странно как първите ѝ впечатления от него бяха толкова замъглени от подозрения и тревога. А после, когато научи кой е той, отиде в „Блу Лобстър“ решена да се видят, но да не си пада по него. По-късно осъзна, че това вероятно е било реакция срещу неговата известност: нейното новоанглийско пуританство не би ѝ позволило да се среща с човек, появил се на корицата на списание „Пийпъл“ заради професия, създадена като по поръчка за подобна популярност. Обаче въпреки това я беше спечелил. Не защото се бе опитал да го направи и може би това беше една от причините. Държа се естествено, без да позира, приятелски и скромно, дори беше съдържан, когато ставаше дума за работата му. Освен това беше забавен, по един малко палячовски начин. Това, че беше привлекателен, само ускори сломяването на естествената ѝ съпротива.

Започна да го взима на сериозно едва след вечерята им в „При Джо“. Но още не можеше да го разбере напълно. Очевидно беше твърде мислещ човек: Пам винаги имаше усещането, че когато говори, той влага много повече мисли в отговорите си, отколкото можеше да се извлече от самите думи. Онова, което се виждаше на повърхността, беше върхът на един много интригуващ айсберг. Но имаше и друго: как те гледаше, докато говориш, сякаш разбира чувствата ти по-добре от самия теб. В резултат онази вечер не се почувства нито веднъж осъдена, а само и единствено *разбрана*.

Какво беше това? Трополене? Стана отново и спря уредбата. Шумът беше дошъл отдолу. Обаче на фона на музиката не можеше да бъде сигурна. А може би се чуваше от улицата.

Стоеше в съблекалнята и се заслушваше. Погледна часовника си — до девет оставаше съвсем малко. През последните няколко месеца имаше епидемия от обири, но те винаги се бяха случвали в ранните утринни часове.

Докато се колебаеше под меката жълта светлина, се чу друг шум: скърцането на дъска от дюшемето в някое от помещенията на долния етаж.

Памела набързо се огледа преценяващо в огледалото: Джереми нямаше вид на тип, който би си отворил и влязъл просто така, но за всеки случай искаше да е сигурна, че изглежда добре.

Тя излезе на площадката и се спусна по стълбището, спирайки по средата:

— Джереми? — извика. — Нима не знаеш, че влизането в женски будоар без покана е признак на лош вкус?

Нямаше отговор.

Пам слезе по останалата част от стъпалата, мина край всекидневната, край трапезарията, като палеше лампите по извитите коридори, докато не стигна до кухнята. Тук се спря и смръщи чело. Задната врата беше отворена. Странно. Нюпорт беше безопасно място, но тя знаеше достатъчно, за да държи вратите под ключ след залез-слънце.

Затвори и заключи вратата. После погледна мобилния си телефон, за да се увери, че бутонът за бързо набиране на 911 си е на мястото, и се вмъкна тихо в кухнята, светвайки лампата с прекрачването на прага.

Сякаш всичко беше наред: новият хладилник; старата готварска печка, на която майка ѝ беше приготвяла всички онези прекрасни обеда и вечери; кухненската маса — в единия ѝ край струпана днешната поща, а в другия — самотната подложка за хранене. Беше точно така, както я беше оставила след обета.

В този миг подуши пушека.

Миризмата беше слаба, но остра, а Пам беше научена да се отнася сериозно към нея. Окабеляването на къщата беше много остаряло, но беше отложила подмяната заради разходите. Вероятно някой от бушоните бе прегрял. Заради оборудването в офиса, лакомо за ток, беше завила 20-амперови бушони в чашките вместо 15-амперови. Това беше възможно, защото бушоните бяха от стария модел. Знаеше,

че е опасно и оттогава внимаваше да не пуска офис оборудването, ако работи климатикът, и обратното. Но тази вечер машините не работеха. За да се успокои, реши да смени всички 20-амперови бушони и на тяхно място да постави тези с нужното напрежение. Нямаше нужда да бъде предупреждавана няколко пъти, за да направи каквото трябва. Другата седмица щеше да изпие горчивата чаша и да повика електротехник, за да направи оферта.

Потънала в тези мисли, беше отворила вратата на мазето и точно се готвеше да отвори кутията с бушоните, когато застина в шок на площадката в горния край на стълбището.

В мазето бушуваше пожар: черен дим се кълбеше яростно нагоре по стълбите, жълтите езици на пламъците се люшкаха и носеха към нея по начин, в който въпреки стремителността имаше нещо гальовно. Докато гледаше, второ кълбо дим и пламъци изведнъж изригна от разклонителната кутия на далечната стена на мазето.

Тя се завъртя и посегна за телефона, готова да повика пожарната. Докато се готвеше да го направи, иззад вратата на килера изскочи фигура в черно и ръка в кожа се уви около главата ѝ, прекъсвайки в зародиш всякакви викове. Ръката на Памела инстинктивно се стрелна нагоре и телефонът излетя от дланта ѝ.

Фигурата я задърпа навън от кухнята, далеч от прозорците и навътре в къщата. За миг Памела беше прекалено изненадана, за да се съпротивлява. Но щом се посъвзе, започна да се бори с все сили, да крещи под затисналата устата ѝ кожа, да хапе и удря фигурата с юмруци.

Яростта на атаката, изглежда, изненада нападателя за миг. Хватката му се разхлаби и Памела използва това, за да се обърне и да се подготви за контраатака. Но в този момент влажна кърпа плътно се залепи върху ноздрите и устата ѝ. Усети киселата миризма на химикал. Започна да ѝ причернява. Тя отново се замята насам-натам, отчаяно зарита с крака, опитвайки се с все сили да вика за помощ, но с всяко вдишване крайниците ѝ натежаваха все повече и се вцепеняваха.

Стъпка по стъпка нападателят я дърпаше назад — далеч от задната врата и свободата. Последното, което видя, преди около нея всичко да потъне в мрак, бяха оранжевите езици на пламъците, които сега гризяха стените на кухнята с удивителна бързина.

37.

Джереми Логан управляваше своя ретро „Лотос“ по „Оушън Авеню“, а морският бриз си играеше с къдриците му. Вечерта беше чудесна: слънцето залезе и облаците, които се трупаха високо в небето, бяха осветени в розово от последните му лъчи. Чувстваше се много по-добре, отколкото през последните дни. Нямаше съмнение, че за това трябва да благодари на Пам Флуд и предстоящата им среща.

— Кит, ти би я харесала — каза той, разговаряйки със своята мъртва жена, докато си въобразяваше, че тя седи на пътническата седалка до него.

Беше развил навика, когато е сам, от време на време да разговаря с нея. След онзиденшния шок неочаквано да я *види* на просторните ливади на „Лукс“ нямаше търпение да се върне към тази привичка по един приятен и контролиран начин.

Зави по „Кагишол Авеню“ и продължи на север към градския център.

— Няма тънкото ти чувство за хумор — продължи той, — но притежава твоя живец и самообладание. Мисля си, че ти би ги одобрила.

В далечината се чува сирени. Логан погледна часовника си: девет без четвърт. След няколко минути щеше да стигне.

Той продължаваше по шосето, високите подрязани живи плетове от двете страни на улицата се превръщаха в стени от листа в спускащия се мрак. Заревото на небето пред него беше станало по-ярко и по-скоро жълто, отколкото розово.

— Усещам, че с нея свалям гарда си — продължи той. — А има и още нещо. Тя ме накара да осъзная, че животът може да бъде твърде самотен. Дори когато жонглираш с две кариери.

И тогава рязко потъна в мълчание. Какво точно се опитваше да каже на Кит? И същевременно на себе си?

„Кагишол“ премина в „Спринг“ и улицата малко се стесни. Очарователните стари къщи тук бяха по-нагъсто. Отпред вдясно

можеше да различи едва-едва елегантните очертания на музея „Елмс“.

Сирените сега бяха по-силни, тревожни вопли, преплитащи се в истерична fuga. Отпред се виждаше колона от дим, която се виеше във висините. Докато гледаше втренчено, осъзна, че яркият оранжев блясък не е зарево, а отблясък на пламъци.

Продължи да кара покрай улица „Бачълър“ и после „Лий Авеню“. Воят на сирените се усили още. В този момент се оказа, че пътят напред е преграден от полицейски коли и линейки.

Логан отби до бордюра, слезе и тръгна пеша. Сега започна да чува гласове: писъци, викове, резки команди.

Инстинктът му подсказа да тича.

Входът за улица „Пери“ беше затворен с кордон, а пред него се трупаха хора: зяпнали, сочещи, заставащи на пръсти, за да погледнат над полицейските коли. Сърцето му вече блъскаше, когато се приведе зад една линейка и се промъкна под полицейската лента. Хукна отново надолу по улицата. Миг по-късно се закова на място.

Очарователната викторианска къща беше погълната от огъня. Огромни пламъци се извиваха от всеки прозорец на фасадата — на първия етаж, на втория, прозорците на мансардата — и дървото почерняваше пред очите му. Направи крачка напред, залитна, после опита пак. Чуваше съскането на пламъците, пшкането на гредите. Къщата сякаш стенеше от болки. Горещината се усещаше дори от това разстояние. Отвън бяха паркирани три пожарни, бели водни струи се изливаха без полза в буйния огън. Не беше виждал толкова яростен пожар, толкова диви пламъци. Димът пареше на очите му, изсуши гърлото му.

Гредите отново изпукаха. Старата сграда нададе писък.

Изведнъж, без да се замисля, Логан се втурна напред, насочвайки се към входната врата. Пробяга около три метра, преди един от полицаите да го хване.

— Пусни ме! — Логан яростно се дърпаше.

— Няма смисъл — каза униформеният и усили хватката си.

Точно в този момент покривът на сградата рухна сред експлозия от искри. Живи въглени, пламтящи парчета дърво полетяха във въздуха като ядрената гъба на разрушението. Когато полицаят разхлаби хватката, Логан също рухна, бавно отпусчайки се на тротоара,

втренчен с мъка и ужас, докато върху лицето му с жълти, оранжеви и черни пламъци се отразяваше смъртта на къщата.

38.

Ранната утринна светлина нахлуваше през прозорците на просторния кабинет на Олафсон, осветявайки пращинките, които се носеха във въздуха. Наведен над бюрото си, директорът пишеше бележка със скъпа писалка върху кремава хартия с грапава повърхност. Макар да не му беше трудно да работи с компютър, предпочиташе да изпраща лични изложения, писани на ръка. Беше открил, че на тях се обръща повече внимание.

Докато пишеше, чу как вратата на кабинета се отваря и някой влиза. Без да вдига очи от хартията, каза:

— Иън, това, че секретарката още не е дошла, не значи да влизаш, без да чукаш.

Някакъв глас отговори:

— Иън?

Олафсон вдигна очи. Джереми Логан стоеше в сянката на вратата, все още с ръка на дръжката.

— Иън Олбрайт, шефът на поддръжката — обясни Олафсон. — Имаме среща заради приближаващата буря. Тя се усили до ураган, урагана Барбара, и трябва да вземем мерки за...

Логан вдигна ръка, за да го накара да млъкне.

— Трябва да отвориш този сейф — каза той.

— Моля? — примигна Олафсон.

— Чу ме, Грегъри. Трябва да отвориш сейфа, за да видим какво има вътре.

— Мисля, че бях пределно ясен по този въпрос — отговори Олафсон. — Предсрочното отваряне на сейфа ще означава да наруша обещанието си към хартата на „Лукс“. Да се изправя срещу седемдесет години спазване на клетвата.

— Мисля, че аз също бях ясен. Ако откажеш, ще бъдат изгубени още животи. — Логан се приближи към бюрото на Олафсон.

Сега директорът за пръв път видя ясно посетителя си. Дрехите и лицето на енигмолога бяха покрити с петна от нещо, което приличаше

на сажди. Очите му бяха зачервени и възпалени, сякаш не беше мигнал цяла нощ. Макар да изглеждаше изтощен, устата му беше решително стисната. Олафсон бързо направи връзката.

— Мили боже, нима искаш да кажеш, че вчерашният нещастен случай... пожарът в къщата на Флуд... — Той замълча, защото дрехите на Логан послужиха за потвърждение.

— Грегъри, да не мислиш, че е съвпадение? Стречи, най-спокойният човек, изведнъж се побърква и самоубива? Главният предприемач за преустройствата на Западното крило веднага след това се пенсионира и никой не знае къде е днес. И Памела. Тя ми разказа, че преди няколко месеца е била подложена на тормоз от човек, който е искал да види чертежите на „Лукс“. Помага ни да открием как се влиза в помещението... и на следващия ден е убита.

— Това е трагично произшествие.

Логан махна с ръка, сякаш искаше да прогони някакво досадно насекомо.

— Не го вярвам. Ти също не бива да се заблуждаваш.

Олафсон си пое дълбоко дъх.

— Джереми, говориш за заговор.

Логан кимна леко за потвърждение.

— Извинявай, но мисля, че това е абсурд. Зная, че си падаше по Памела Флуд — личеше си отдалече. Наистина се чувствам ужасно заради случилото се, но ти не можеш просто да прехвърляш...

Логан бързо се приближи към бюрото и се надвеси над него.

— Твой *морален дълг* е да отвориш този сейф.

Олафсон го гледаше, без да отговаря.

— Първо Стречи, след това Уилкокс, сега Пам Флуд. Колко живота трябва да бъдат съсипани или отнети, преди да стигнем до дъното на това?

— Джереми, смятам, че е твърде...

— Аз съм следващият, който трябва да умре. В края на краищата, това е логичният избор. Твърде е възможно вече да са правили опит да ме убият. Как ще се почувстваш, ако следващият успее?

— Няма причини да смяташ, че онова в сейфа ще...

Логан се наклони още напред.

— Кръвта на Пам е на твоите ръце. *На твоите ръце*. Грегъри, ти ме повика. Ти ме помоли за помощ. И сега ще прегледаме това

проклето нещо. Аз ще науча какво има в сейфа дори да се наложи лично да го взривя.

Мълчание захлупи кабинета. Дълго време нито един от двамата мъже не помръдна. Най-накрая с тиха въздишка Олафсон набра вътрешен номер, след това зачака да чуе южнолондонския акцент на човека, когато търсеше.

— Иън? Обажда се доктор Олафсон. Удобно ли ти е да отложим с час нашата среща? Чудесно. Благодаря. — След това остави слушалката на място и очите му се спряха върху тези на Логан.

Бръкна в джоба за връзката ключове, избра един малък месингов ключ и го вкара в ключалката на долното ляво чекмедже на писалището. Отключи го, откривайки десетина увиснали на две релси папки. Плъзна пръсти по тях, докато не стигна до последната. Вътре имаше едно-единствено досие, без етикет, пожълтяло от времето. Той го извади, сложи го на бюрото си и го отвори.

Вътре имаше плик също без етикет. Той беше запечатан с тъмночервен восък, носещ печата на „Лукс“.

Олафсон взе плика за писма и погледна отново към Логан. Той отвърна на погледа му с безизразно, неразгадаемо лице. Най-накрая, след като си пое дълбоко дъх, Олафсон пъкна пръст под капачето на плика и строши печата.

Вътре лежеше един-единствен лист светлосиня хартия, на която бяха изписани три числа: 42, 17 и 54.

Олафсон се завъртя със стола така, че се озова с лице към задната част на кабинета. Под абстрактните експресионистки картини върху тъмното дърво висеше рамкирана фотография: официална снимка на първия директор с всички учени от 1892 — годината, когато „Лукс“ беше получил името си. Олафсон хвана десния край на снимката и предпазливо започна да го дърпа. Той се завъртя настрана, закрепен с панти за стената вместо с канап. Зад снимката се криеше шайбата за набиране на цифровата комбинация на малък сейф с втори клас на защита.

Стиснал листа синя хартия в лявата си ръка, Олафсон хвана шайбата с дясната. Завъртя я няколко пъти наляво, след това забави въртенето, за да спре точно когато стрелката на шайбата застана на 42. После завъртя шайбата надясно, правейки две пълни обиколки, преди да спре на 17. Отново завъртя шайбата наляво, докато след пълен кръг

не спря на 54. Най-накрая внимателно я завъртя надясно, докато не почувства как резетата се прибират. Пусна шайбата и хвана дръжката до нея, за да отвори вратата на сейфа.

В малкия отвор лежеше тънко досие, а върху него плик за писма. Олафсон ги взе внимателно и ги сложи на бюрото си. И двете бяха запечатани със същия тъмночервен восък.

Логан мълчаливо заобиколи бюрото, докато не се озова зад рамото на директора.

Сега Олафсон взе досието, счупи печата и погледна вътре. Пред очите си видя списък с имена, няколко диаграми и снимки, плюс нещо подобно на меморандум. Остави всичко на бюрото и посегна към плика за писма, на който пишеше с удебелен шрифт: СТРОГО СЕКРЕТНО И ПОВЕРИТЕЛНО — ДА СЕ ОТВОРИ ЛИЧНО ОТ ДИРЕКТОРА НА „ЛУКС“ ПРЕЗ ГОДИНА ГОСПОДНЯ 2035.

Той счупи печата, извади единствения лист от плика и го вдигна така, че да може и Логан да чете.

Нюпорт, Род Айлънд
30 декември 1935

До директора на „Лукс“ през 2035 г.

Сигурно знаете при какви обстоятелства това писмо и приложените извлечение и други документи бяха поставени под ключ. Също така без съмнение знаете в общи черти за изследванията, които предизвикаха толкова бързи действия и които оттогава са прекратени.

Малцината тук, в „Лукс“, които знаеха за тях, възлагаха големи надежди на проект „Синестезия“^[1]. С напредването на работата обаче започна да става ясно, че няма сигурни начини да се отделят положителните резултати на проекта от потенциално разрушителните. В погрешните ръце тази технология би могла да се окаже необикновено опустошителна. Затова с голямо съжаление реших, че работата по него не може да продължава.

Но ползите са толкова интригуващи, че не наредих унищожаването на резултатите от извършените до днес изследвания. Вместо това, ако Вие сега четете това писмо,

значи е минал един век от неговото написване. Без съмнение науката е напреднала много повече. Затова Вашата задача е да проучите подробностите на проект „Синестезия“ и да вземете решение дали може да бъде завършен по такъв начин, че човешката раса да не бъде излагана на възможна опасност.

Това писмо и документите, които го съпътстват, не дават подробности за проекта и неговите цели. В подробния архив, който се съхранява в лабораторията в Западното крило, се съдържат всички нужни данни. Те имат задачата да предоставят нужната историческа информация и как да се стигне до самата лаборатория.

Сега задачата да изберете е Ваша, направете го много внимателно. Четирима души от управителния съвет трябва да Ви помагат. За предпочитане е да имат различни научни, философски и психологически биографии. Трябва заедно да проучите архива в лабораторията, изследванията, които са били проведени досега, да вземете под внимание състоянието на технологията във Вашето време и след това да се съберете и да обсъдите тайно и накрая да гласувате дали работата да бъде продължена. В случай на безизходица Вие самият трябва да действате като балансър.

Ако решението Ви е отрицателно, горещо препоръчвам целият архив, материали, оборудване и всичко останало да бъде незабавно и изцяло унищожено.

Желая ви късмет и Божията благословия за тази жизненоважна задача.

Искрено ваш,
Чарлз Р. Рансъм II
Директор на „Лукс“

[1] Състояние, при което едно сетивно възприятие или идейна представа предизвиква в съзнанието друга представа от сетиво, което не е било стимулирано. — Б.пр. ↑

39.

Беше вече два и половина следобед, когато по вратата на Логан се чу тихо почукване.

Той вдигна поглед от писалището си и подвижна:

— Влез.

Вратата се отвори и влезе Ким Миколос. През едното си рамо беше преметнала чанта и държеше чиния, покрита с ленена салфетка.

— Не те видях на обяд, така че реших да ти донеса сандвич — обясни тя и остави чинията на бюрото. — Печено пиле с авокадо, лютеница с праскови и кресон. Аз ядох същото — не е лошо.

Логан се облегна и разтърка очи.

— Благодаря.

Тя седна на близкия стол и известно време го наблюдава внимателно.

— Исках да ти кажа колко съжалявам. Разбира се, имам предвид Памела.

Логан кимна.

— Беше ми неприятно, че говорих пред теб за нея по този начин. Сега се чувствам дори по-зле.

— Не си могла да знаеш.

Двамата поседяха минута в мълчание.

— Чу ли нещо? — попита тя с леко неудобство. — Имам предвид пожара.

— Предварителното следствие го определя като нещастен случай. Остаряло окабеляване, претоварени бушони. Поне такива се предположенията.

— Май не го вярваш.

— Не. Бях там. Не съм виждал огън да бушува така. — Той преглътна. — Не е имала никакъв шанс.

Разговорът замря. Логан чуваше чукане и вой на банциг — замъкът се подготвяше за урагана Барбара. За няколко часа бурята пред полуостров Делмарва беше увеличила силата си до ураган втора

категория. Ако се задържеше в същата посока, синоптиците предсказваха, че късно през нощта щеше да стигне до сушата някъде по южното крайбрежие на Нова Англия. В „Лукс“ вече се съставяха евакуационни планове.

— Върху какво работиш? — попита Ким, като махна с ръка към листовете, пръснати по бюрото му.

— Нещо, за което имах намерение да ти кажа. — Той накратко описа тайния сейф на Олафсон, стогодишното замразяване на проекта и как беше успял да убеди директора да му даде документите. Докато говореше, изражението на Ким Миколос, което до момента представляваше странна смесица от съжаление и неловкост, бавно се промени в силна заинтересуваност.

— Какъв пробив — отбеляза тя, когато той свърши. — И какво откри?

— Не толкова много, колкото бих желал. За съжаление документите в сейфа не навлизат в никакви подробности за естеството на работата. Предположението е било, че в 2035 г. директорът ще може да прегледа внимателно архива в тайната лаборатория. Вече знаем, че той е бил преместен нарочно.

— Какво откри в тези документи?

— Как да влезем в лабораторията, което вече знаехме благодарение на Пам. Имената на тримата учени, които пряко са участвали в изследванията. А, и името на авантюрата: Проект „Синестезия“.

Ким се смръщи.

— Синестезия?

— Термин в неврологията за един необичаен феномен, при който стимулирането на един сензорен път предизвиква стимулирането на втори. Например да вкусваш цветовете или да виждаш звуци. В началото на двайсети век феноменът е бил предмет на голям интерес, но той отдавна изчезна.

— Интересно — Ким се замисли, вторачена някъде в далечината. После се обърна отново към Логан. — Какво общо има това с хващането на призраци?

— Сам си задавах този въпрос. Започвам да се чудя дали не съм сбъркал за предназначението на Машината. — Той се размърда на

стола. — Сега поне знаем откъде идва името на Проекта „Грях“. Очевидно е било прякор или кодово наименование за изследванията.

— Да, прякор — кимна Ким. — Спомена за имената на учените. Има ли между тях някой, когото може да съм чувала?

— Съмнявам се. — Логан плъзна поглед по бюрото си, след това взе лист хартия, на който имаше три пасажа. — Мартин Уоткинс е бил старши изследователят в този проект. От онова, което успях да разбера, той е ръководил работата. Специалист по физика. Починал е доста отдавна — в началото на 50-те години. Изглежда се е самоубил. Негов сътрудник е бил Едуин Рамзи, машинен инженер. Починал е преди четири години. Третият е назован като Чарлз Сорел — младши изследовател в този проект. Доктор по медицина, специализирал в областта, която днес бихме нарекли неврология. Не зная какво се е случило с него, защото не успях да го откроя.

— И това е всичко, което си научил? — Ким изглеждаше разочарована.

— Да, като се изключи онова, което успях да прочета между редовете. Изследването очевидно е било противоречиво и модерно, затова се е провеждало в тайно помещение. Но в това досие няма нищо за причините то да бъде прекратено. Защо е било сметнато за опасно.

В помещението отново настъпи мълчание. Ким се загледа през прозореца, докато разсеяно гризеше устната си. После се обърна.

— Едва не забравих. Постигнах известен напредък в проучването на онези малки уреди, които намерихме в тайната стая. Така или иначе, малък напредък.

Логан се изправи на стола.

— Разказвай.

— Като изхождам от съставните им части, смятам, че това са звукови генератори. Или поне частично.

Логан се вторачи в нея.

— Какво? С каква цел?

Тя вдигна рамене.

— Е, дотам още не съм стигнала.

— И аз не мога да кажа. Съжалявам.

Логан махна салфетката от сандвича.

— Не звучи много заплашително.

— Знам, но може и да бъркам. Ще продължа да работя по въпроса.

Логан взе половинката от сандвича.

— Звуков генератор. — Той се приготви да отхапе парче, но в този момент му хрумна нещо и остави храната. — Като стана дума, се сетих. Можеш ли да ми дадеш назаем няколко диска на Алкан?

— Великите умове мислят еднакво — тя зарови из чантата си. — Мисля, че дори имам един в чантата. — Тя му подаде кутийката с диска.

Той погледна етикета.

Grande Sonata „Les quatre âges“ от Шарл Валантен Алкан.

— Соната за пиано в четири части. Наистина трудна. Беше любима на Уилърд.

Логан взе диска и тръгна към спалнята, а Ким го последва. На нощното шкафче до леглото имаше будилник с вграден сиди плеър. Той сложи диска на подноса и регулира звука. Миг по-късно стаята се изпълни със същата музика, която беше чул в гостната на Стречи: чувствена и романтична, въпреки това създаваше впечатлението, че е обсебена от демони. Пълна със сложни пасажии, които се колебаеха между мажорен и минорен лад, безбожно трудни, пронизани от усиливащите се арпеджии и акорди, които толкова живо си спомняше. Затова инстинктивно отстъпи.

— Какво има? — попита Ким. — Изглеждаш така, сякаш си видял призрак, както се казва в клишето.

— Това е — отговори й той. — Музиката, която чувах в главата си.

— Какво означава това? — попита Ким. — Не мисля, че Машината е виновна.

Той бързо изключи плеъра.

— Не — отговори, докато се връщаше в кабинета си и се настани зад бюрото. — Не, не мисля, че е виновна. Нали си спомняш, че съм емпат? Първото място, където чух тази музика, беше кабинетът на Стречи. Ако се реша на предположение, ще кажа, че емпатът у мен е доловил онова, което *сам* Стречи е слушал, когато е започнал да се разболява. — Той направи пауза. — Има обаче и още нещо.

— Какво?

— Когато за първи път чух музиката в кабинета на Стречи, аз също така подуших нещо. Беше ужасно, подобно на изгоряла плът.

— Музиката на Алкан действа странно на някои хора. Някои твърдят, че са подушили дим, докато са я слушали.

Логан едва ли чу думите ѝ, защото се беше замислил.

— Малко преди да умре, Стречи казва, че е преследван от гласове. Гласове с вкус на отрова. След това доктор Уилкокс онази сутрин. Той беснееше заради гласове в главата. Гласове, които причиняват болка, които са твърде остри.

— Аз не бях там — вметна Ким. — И слава богу!

— В този момент предположих, че Уилкокс иска да каже, че гласовете причиняват болка, защото са твърде пронизителни, твърде високи. Обаче не мисля, че е имал предвид „пронизителни“ в този смисъл. Мисля, че е могъл да *усеща* гласовете.

Ким го изгледа.

— Говориш за синестезията, нали?

Енигмологът кимна.

— Да подушиш музиката, да вкусиш гласовете, да *усетиш* гласовете.

Ким дълго остана права пред бюрото, заета да обмисля чутото.

— По-добре да се връщам и да се залавям за работа — тихо каза тя най-накрая.

— Благодаря за сандвича — отговори Логан. Гледаше как си тръгва и затваря вратата на излизане. Очите му се насочиха към сандвича, който лежеше на бялата порцеланова чиния. След това се плъзнаха към листа с трите пасажа, съдържащи кратки сведения за тримата учени, стоящи зад Проекта „Грях“. След минутка взе листа и се зае внимателно да го препрочита.

40.

Хосписът „Тонтън Ривър“ се помещаваше в триетажна кремава сграда на улица „Мидъл“ във Фол Ривър, Масачузетс. Логан остави колата на паркинга зад сградата, след това, наведен срещу виещия вятър, влезе през главния вход и се зае да събира сведения.

— Ето го там — му каза пет минути по-късно една от сестрите на втория етаж. — До прозореца.

— Благодаря — кимна енигмологът.

— Каква казахте, че е роднинската ви връзка?

— Далечна — отговори Логан. — Всичко е много сложно.

— Каквато и да е връзката ви, много мило, че се отбихте да го видите, особено като се има предвид приближаващата буря. Двете му деца са покойници, а внуците не идват. Безобразие, защото умът му, ако не друго, още е остър.

— Още веднъж много ви благодаря.

Сестрата кимна към кутията шоколадови бонбони, която Логан носеше.

— Съжалявам, но му е забранено.

— Ще ги оставя в сестринската стая на излизане.

Той прекоси голямото общо помещение покрай ужасно възрастни мъже и жени, които гледаха телевизия, играеха карти, редяха пъзели, говореха си сами, а някои просто си седяха с безизразни лица. Той се спря пред голям панорамен прозорец в другия край на помещението. От него се откриваше гледка към Кенеди Парк и отвъд железопътните релси — военноморския музей „Батълшип Коув“. Пред прозореца беше разположена инвалидна количка, на която седеше може би най-възрастният човек, когото Логан някога беше виждал. Лицето му беше жълтеникаво и покрито с невероятна плетеница от бръчки. Кокалестите бели стави сякаш всеки момент щяха да изскочат през пергаментовата кожа на стисналите подлакътниците ръце. Дълбоката старост бе изкривила и свила тялото му във формата на питанка. В долната част на инвалидната количка имаше бутилка с

кислород, а към носа му бе закрепена носна канюла. Но избелелите сини очи, които се стрелнаха към Логан, когато приближи, бяха весели като на птица.

— Доктор Сорел? — попита Логан.

Мъжът продължи още малко да го гледа, най-накрая кимна едва доловимо.

— Казвам се Логан.

Погледът на възрастния човек се плъзна надолу към бонбоните.

— Не мога да ям шоколад — обяви той. Гласът му беше като шумоленето на изсъхнали листа по настилка от натрошени павета.

— Знам.

Взорът на Сорел отново се плъзна нагоре.

— Какво искате?

— Може ли? — Логан придърпа стол до количката на възрастния мъж. — Бих искал да поговоря с вас.

— Говори колкото искаш.

Логан седна.

— Всъщност бих искал да чуя вие какво имате да казвате.

— За какво?

Макар никой да не слушаше, Логан леко сниши глас:

— Проектът „Грях“.

Възрастният мъж сякаш застина. Кокалчетата, които стискаха стола, побеляха още повече. Погледът му бавно се отдели от Логан и се отнесе някъде в далечината. Отне му доста време, преди да отговори. Накрая крайчецът на розов език се показа от устата му, за да навлажни устните. След това се изкашля, за да прочисти гърло.

— Голяма буря се мъти.

Логан стрелна поглед към панорамния прозорец. Предният край на урагана Барбара приближаваше града. Дърветата в парка се гърчеха гротескно под вятъра, клонки и зелени листа отлитаха на облаци под заплашителното небе. Улиците бяха призрачно пуссти.

— Така е — съгласи се енигмологът.

— Какво каза преди малко?

— Казах, че търся информация за Проекта „Грях“.

— Не мога да ти помогна.

— Доктор Сорел, аз мисля, че можете.

Очите на Сорел се извъртяха в орбитите си, сякаш се оглеждаше за помощ.

— Не се притеснявайте — тихо го успокои Логан. — Посещението ми е официално одобрено.

— Аз съм на деветдесет и три. Вече съм възрастен човек и паметта ми не е добра.

— Съмнявам се, че точно този проект сте забравили. Както и да е, нека освежа паметта ви. Проектът „Синестезия“ е започнат в мозъчния тръст в Нюпорт, известен като „Лукс“. Спрян е през 30-те години твърде неочаквано от тогавашния директор на „Лукс“ Чарлз Рансъм. Вие сте били един от тримата участващи учени заедно с Мартин Уоткинс и Едуин Рамзи. И двамата са починали. Останали сте само вие.

Единственият отговор на Сорел беше леко поклащане на глава. Логан не знаеше дали означава отричане, или е просто паралитично треперене.

— Аз... може би трябва да кажа, че след като работя по поръчка на „Лукс“, зная за тайната стая. Бях в нея. Видях оборудването. Освен това знам защо работата ви е била спряна: имало е страхове, че може да бъде използвана по начини, вредни за човечеството.

Главата на Сорел трепна в неволен спазъм. Той затвори очи. Клепачите му бяха толкова тънки, че Логан почти можеше да види ирисите му под тях.

— Някой — не сме сигурни кой, наскоро е проникнал в помещението. Смятаме, че се опитват да подновят старите експерименти. Въз основа на техните действия мога само да предполагам, че те не се интересуват от ползата, които тези изследвания могат да донесат, а от вредата, която могат да причинят. Откраднали са целия архив, всички бележки. Искам да ми кажете върху какво сте работили.

Нямаше отговор.

Логан бръкна в единия от джобовете на якето си и извади плик за писма. От него измъкна сгънат лист и го показа на Сорел. Беше писмо от Олафсон на хартия с главата на „Лукс“, с което той му разрешаваше да отговори без ограничения на всички Логанови въпроси. Възрастният човек плъзна очи по редовете, докато ръцете му оставаха вкопчени в инвалидната количка. След минута извърна глава.

— Как ме намери? — най-накрая попита Сорел.

— Не беше лесно — призна Логан.

Настъпи мълчание, докато устните на стареца помръдваха.

— Дадох клетва — успя да произнесе най-накрая.

— Както и Олафсон, сегашният директор, който я наруши по основателна причина.

— Аз спазих клетвата — каза Сорел по-скоро на себе си, отколкото на своя посетител. — През всички тези години я спазвах.

Логан се наведе още по-близо до стареца.

— Доктор Сорел — започна той, — откакто някой е проникнал в тайната стая, двама души умряха. На други беше въздействано в по-голяма или по-малка степен неблагоприятно. Някои са преживели синестезия, усещайки вкуса на гласове или миризмата на музика. Трябва да разбере върху какво сте работили и причината изследванията да бъдат прекратени. Само вие може да ми помогнете. Няма кой друг.

Докато говореше, възрастният човек отново замря.

— Доктор Сорел? — попита Логан.

Мълчание.

— Помощта ви е жизненоважна. Критична.

Все още нямаше отговор.

— Доктор Сорел?

Най-накрая мъжът заговори.

— Двеста и осемнайсет.

— Моля?

— Двеста и осемнайсет. Това е моята стая. — За първи път Сорел вдигна една от ръцете си и посочи коридора. — Надолу по него. Там можем да поговорим.

41.

Стаята на Сорел в „Тонтън Ривър“ беше твърде голяма, но спартанска като монашеска килия. Едната част бе заета от болнично легло, а на стената над него имаше редица монитори за наблюдение на основните жизнени показатели, резервна бутилка кислород. Единствен прозорец осигуряваше изглед към все по-черното небе. Имаше и маса за сервиране на колелца, върху чиято табла бяха подредени няколко списания. Логан с изненада видя между тях нови броеве на списанието на Американската медицинска асоциация, „Ланцет“, „Нейчър“, които имаха вид на често разгръщани.

Той избута инвалидната количка срещу малък диван и след като дръпна пердетата, за да скрие заплашителната разсейваща гледка, седна на него.

— Покажи ми пак писмото — нареди Сорел със задъхан шепот.

Логан се подчини.

— Разкажи ми за смъртта на тези хора — поиска Сорел. — Моля.

— Единият беше специалист по компютри, от дълго време работещ в „Лукс“. Възложили му да преустрои Западното крило, затворено от години. Внезапно станал агресивен, истеричен — нещо напълно необичайно за него. Говорел несвързано за гласове в главата си, за неясна заплаха срещу него. Всичко това било непоносимо и той се самоубил.

Сорел изстена, все едно той също изпитва болка.

— А другият?

— Наследница на архитекта на „Лукс“.

— Твърдиш, че между смъртта им има връзка?

— Не зная със сигурност, но предполагам, че има.

— Спомена и за други, които са били засегнати?

Логан кимна.

— Чували гласове. Изпитвали опасни подтици. — Той си пое дъх. — Виждали хора, които всъщност не са били там.

Старецът се вторачи в нищото за известно време.

— Би ли ми дал чаша вода?

Логан кимна, стана и пое към сестринската стая. Скоро се върна с пластмасово шише охладена вода, което отвори и постави в гнездото на един от подлакътниците на количката. Сорел взе шишето и отпи голяма глътка. Ръката му леко потреперваше, а адамовата ябълка подскачаше в мършавата му повехнала шия. Остави шишето на място и попи устните си с края на халата.

— Аз се включих късно в проекта — започна той. — Малко преди да го прекратят. Бях много млад. Всъщност всички бяхме такива. Аз обаче наскоро бях завършил Харвардското медицинско училище пълен с нови идеи. Поне по онова време бяха такива. — Поклати глава. — Бяха ме включили, за да проверя има ли неврологичен или друг медицински начин... негативните ефекти да бъдат облекчени.

— Предполагам, че не сте имали успех — внимателно каза Логан.

Възрастният човек отново потъна в мълчание за няколко минути.

— Беше преди много години. Аз спазих клетвата си. На никого не съм казал, но разбира се, през годините следях развитието в биологията и психологията. След толкова много време за мен е трудно да... — Той замълча. — Да направя късни предположения какво е *можело или трябвало* да се случи, за разлика от онова, което стана в действителност.

Мъжът може и да беше много стар, но умът му беше забележително бистър.

— Кажете ми каква е била целта на проекта — подсети го Логан. — Опишете ми го.

Сорел кимна още веднъж, после погледът му се отнесе някъде далече, сякаш надничаше в далечното минало, и както осъзна Логан, точно това и правеше. Той запази мълчание, оставяйки му време да си спомни. В своето собствено съзнание видя поредица червеникавокафяви снимки: група мъже в летни костюми и сламени шапки, застанали усмихнати на моравата пред „Лукс“. Същите мъже, наблъскани в лаборатория и заети с някакъв експеримент. Отново тези мъже, насядали със сериозни лица около маса.

Най-накрая възрастният мъж се размърда в инвалидната количка.

— Фактически всичко започна като произшествие. Мартин експериментираше с въздействието на звук с много висока честота. На това днес казват ултразвук. — Той погледна Логан. — Вероятно не си запознат с въздействието, което имат инфразвуковите честоти върху човешкото тяло.

— Имате предвид нещо като Ковънтрийската обсебеност?

Сорел кимна изненадан.

— Да, точно така.

Тази обсебеност беше открита от изследователи в Университета на Ковънтри: те установяват, че звук с много ниска честота — в областта на 19 херца, предизвиква безпокойство и ужас. Страничен ефект на този инфразвук е странна зрителна вибрация, която предизвиква видения на неясен, призрачен образ.

— Разбира се, нашите изследвания бяха много по-ранни от този феномен. Мартин откри, че определени високочестотни звуци имат съвсем определено въздействие върху човешките същества.

— Предполагам, че под Мартин имате предвид физика Мартин Уоткинс?

Сорел кимна.

— Каква беше честота на ултразвука?

— Вече не си спомням точно, но нито един от тези звуци не съществува в природата. Мисля, че някъде в областта на едно цяло и пет мегахерца или едно цяло и шест. Беше твърде определена честота и равнището на звуковия натиск трябваше да бъде точно, за да се случи феноменът.

— Какъв беше той?

— Необичайни сензорни прояви. Странно, непредсказуемо поведение. Дори в крайни случаи онова, което един психолог би назвал като разцепване на личността.

— Това ми звучи като някаква форма на шизофрения — подхвърли Логан.

— Точно така. Разбира се, шизофренията беше относително нов термин през трийсетте години. Мнозина още я споменават като преждевременна деменция. — Сорел се изсмя невесело. — Днес не разбират шизофренията по-добре, отколкото ние по времето, когато Рузвелт беше президент. Етиологията ѝ остава неизвестна.

— Да, но поне може да се лекува. С лекарства като торазин, клозарил.

— Така е. Торазин беше първото. — За миг Сорел, изглежда, потъна в спомените си. — Основната идея в изследванията беше, че ако определени ултразвукови честоти могат да *индуцират* подобни реакции, ако звуковите вълни влияят на мозъка по определен начин, логично е да се предположи съществуването на други звукови вълни. Например съзвучни или производни, които ще имат *противоположното* въздействие.

На Логан му се стори, че голям къс от пъзела се плъзна на мястото си.

— Разбира се — каза той, — ако звукът може да се използва, за да предизвика шизофрено поведение в нормален мозък... защо да не може да се използва, за да бъде потиснато такова поведение в шизофрениен мозък?

— Та това, млади човече, е накратко началото на онова, което беше наименувано проект „С“. По очевидни причини изследванията бяха държани в тайна. Последното, което трябваше на хората в „Лукс“, бе да се разчуе, че са изнамерили начин да възпроизвеждат шизофренното поведение. Въпреки това духовете бяха приповдигнати. Мартин и неговият партньор Едуин Рамзи смятаха, че могат да намерят начин да излекуват или поне да лекуват с голяма ефикасност болест, която смайва от векове човечеството. Всичко, което трябваше да направят, бе да преобърнат първоначалната работа на Мартин.

Докато говореше, очите на възрастния човек бяха започнали да греят по-ярко и самият той се беше оживил. Сега обаче сякаш се сплеска обратно в инвалидната количка.

— Опитаха всичко. Различни честоти и амплитуди. Звукови маски. Интерференция. Дори откриха революционен метод за антифазиране — прекратяване на шума. Накрая постигнаха известен напредък в смекчаване на шизофреничното поведение у засегнатите, но така и не успяха да премахнат отрицателното въздействие върху останалите. — Очите на стареца се затвориха и той кимна с глава. След миг се ококори. — Останалите ли казах? Исках да кажа нас. Повикаха ме като последна надежда.

— Какво се надявах, че можете да направите? — попита Логан.

— Да намеря някакво медицинско решение. Биологическо решение на проблема.

— Как точно работеха звуковите вълни?

— Точно? Не мога да кажа, както не мога да кажа какво предизвиква шизофренията. Това е основният проблем. Вярвай ми, прекарах повече от достатъчно време в мисли по въпроса. Проучвам възможностите — разбира се, за мое собствено удоволствие. — Той кимна към списанията на масата за сервиране. — Единственото, което мога да кажа, е, че високочестотните звукови вълни стимулираха — както днес биха го нарекли, серотонинови рецептори в челния дял на мозъчната кора. Може би са действали и върху дорзалното рафе ядро. — Старецът въздъхна. — По ирония на съдбата, колкото повече Мартин усъвършенстваше своята машина — електромагнитните излъчватели, усилватели и компресори, както и преподавателите, толкова въздействието ставаше по-крайно. Халюцинациите ставаха все по-странни, поведението — по-непостоянно. Синестезията се превърна в постоянен страничен ефект. Фактически към края на работата проектът стана известен като Проект „Синестезия“. Надявах се, че ако не друго, поне ще можем да научим повече за механизмите на състояния като синестезия и шизофрения. Обаче... — Сорел потъна в ново мълчание.

— Прекратиха работата през 1935 година — Логан направи опит да го разговори отново.

Старецът кимна.

— Рансъм, директорът, все повече се притесняваше, че устройство като нашето, което предизвиква халюцинации и непредвидими реакции, може да предизвика късо съединение в човешкия мозък. Аз го нарекох така, а не той. Тревожеше се, че устройството може да бъде използвано, за да кара хората да виждат недействителни неща, да чуват гласове, които всъщност не говорят. Да вършат неща, които не искат да правят. Последната капка беше, когато други учени, работещи в близост до нас, започнаха да виждат и чуват разни неща и да се държат странно. Рансъм каза, че работата ни е в разрез с хартата. Запечатана лабораторията и всичко в нея. Оборудването, литературата, кутиите с архива, машините.

— Как го приеха останалите?

— Имаш предвид Мартин и Едуин? Както може да се очаква. За Мартин беше особено тежко. Макар Едуин да бе изобретил по-голямата част от технологията, която направи работата възможна, Мартин беше човекът, който първи беше попаднал на този процес. Веднага се разделихме. Дори да ни бяха разрешили, никой не искаше да говори за случилото се. Върнах се в Масачузетс, намерих си работа в една местна болница. По-късно Мартин се самоуби.

Настана кратко мълчание. Логан хвърли един поглед на запердените прозорци.

— Нека ви задам няколко конкретни въпроса за оборудването. Намерихме няколко обемисти костюма, провесени в единия ъгъл. Предполагам, че операторите на машината са ги използвали, за да се предпазят от отрицателното въздействие?

— Ако бяхме успели, тези костюми нямаше да бъдат повече нужни.

— Централното устройство има два режима на работа: ЛЪЧ и ПОЛЕ.

— Беше предвидено лечението да се прилага по два различни начина. Единият предполагаше да има събрани неколцина пациенти заедно, така че да могат да бъдат лекувани като група.

— Разбирам. Това обяснява римските цифри на пода. Значи това е режимът ПОЛЕ?

Сорел кимна.

— А ЛЪЧ?

— Този режим позволяваше хората да бъдат лекувани индивидуално на отдалечени места. Щеше да се изпраща радиовълна с определена честота до едно от няколкото устройства, които конструирахме. Щом едно от тях приемеше сигнала, то от своя страна щеше да излъчи свръхзвуков сигнал.

— Малките уреди, които споменахте. Не се ли съхраняваха в подвижен поднос отстрани на основната машина?

— Да.

— Как работеха?

— По обичайния начин, с електричество. Имаха стенни щепсели, намотки и радиолампи.

Логан помисли малко.

— Контролните уреди в предната част на Машината бяха градуирани от едно до десет.

— Точно така.

— Какво щеше да се случи, ако я бяхте пуснали до червената линия?

— Моля?

— Ако я бяхте пуснали на пълна мощност. На десет.

— А, разбрах. — Сорел плъзна трепереща ръка по устните си. — Никога не сме я пускали на десет.

Логан се поколеба, преди да зададе своя последен въпрос:

— След още двайсетина години карантината ще бъде отменена. Ще бъде свикана малка група експерти, за да обсъди дали Проект „Грях“ да бъде съживен, дали технологията е напреднала достатъчно, така че работата ви никога да не бъде използвана срещу човечеството. Как смятате, дали това ще стане?

Възрастният човек го погледа малко. После поклати глава.

— Би ми се искало да е така. През цялото време го исках. Но не мисля, че някога ще се случи. Проект „Грях“ е като кутията на Пандора. Не ми е приятно да го казвам, но бяха напълно прави да го прекратят. И ако ти, млади човече, си прав, че някой вече тайно го е подновил... тези хора ще отворят врата към ада.

Врата към ада. Логан стана.

— Доктор Сорел, благодаря за времето, което ми отделихте, и за вашата откровеност.

— Късмет. — Сорел вдигна повехнала ръка за сбогом. — Имам чувството, че ще имаш нужда от него.

42.

Докато вечерта се спускаше, а силният дъжд плющеше по фронтоните, парапетите и шпиловете на замъка „Лукс“, в малък комплекс от стаи в далечния край на втория етаж започна да звъни мобилен телефон.

Обаждането беше прието на третото позвъняване.

— Ало?

— Ейбрамс — долетя гласът от Северна Вирджиния.

— Зная кой си.

— Логан замина за Фол Ривър, Масачузетс.

— Какво прави там?

— Посети хоспис за възрастни хора. Там е последният от тримата, който е още на този свят.

Човекът от втория етаж не отговори.

— Мислим, че знае всичко — каза мъжът на име Ейбрамс.

— Възрастният учен вероятно вече се е вдетинил. Сигурно Логан е чул доста несвързани неща.

— Нашата информация е, че с паметта на стареца всичко е наред.

— Дори да е така, всичко, което Логан ще научи, са отминали работи. Той не знае за мен. Не знае за нас.

— Скоро ще научи. Това е само въпрос на време. Трябва да вземем мерки.

— Каквито взехте срещу архитектката?

— Да. Сега най-важно е времето. Чакахме достатъчно дълго. Не можем да си позволим още забавяния.

— Казах ти, аз ще се оправя с Логан.

— Ти получи своята възможност — отговори Ейбрамс. — Вече не зависи от теб.

— Не това е начинът. Хората ще започнат да подозират...

— При този ураган, който се стоварва върху Нюпорт? Шегуваш се. Моментът е перфектен. Логан сега е на път да се прибере. Има ли хора, които напускат замъка?

— Евакуацията е доброволна, но мнозина вече заминаха.

— Много добре. След като ураганът отмине, ще намерят очуканото тяло на Логан изхвърлено на брега. Ще се натъжат, но няма да заподозрат нищо.

— Опасно е да бъде убит.

— По-опасно е да го оставим да живее. А и не е единственият, който знае твърде много. Направо ще се изненадаш колко много съпътстващи жертви ще вземе този ураган. — Настъпи кратка пауза.

— Няма какво друго да правиш, освен да изчакаш. Ние ще се погрижим за това веднъж завинаги.

43.

Два часа по-късно, около осем и половина вечерта, Ким Миколос седеше кръстосала крака на леглото си и тракаше прилежно по клавиатурата на лаптопа. Внезапен трясък я накара да вдигне очи.

Погледна към банята, която споделяше с Лесли Джексън. Помещението не беше заето, а стаята на Лесли от другата страна на банята също беше тъмна и празна. Тя беше заминала днес следобед, за да изчака отминаването на урагана при роднини навътре в сушата. Ким нямаше роднини, които да живеят наблизко, и беше отказала предложението на приятел да отседнат при родителите му в Хартфорд. Въпреки урагана каменният замък изглеждаше не по-опасно място от всяко друго. А освен това беше напипала нещо интересно.

Още един трясък. Сега осъзна, че дървеният капак на прозореца се блъска в близката каса толкова силно, че кутиите с пеперуди, които лежаха на нощното шкафче, подскачаха. По-рано следобеда бяха идвали хората от поддръжката, за да се уверят, че всички прозорци са здраво затворени срещу силния вятър. Заради бурята сигурно един от капациите се беше откачил.

Телефонът на възглавницата ѝ започна да вибрира. Тя го вдигна.

— Да?

— Ким, Джереми се обажда.

— Къде си?

— На една бензиностанция малко на север от университета „Роджър Уилямс“.

— Очаквах те преди повече от час.

— И аз смятах така, но мостът „Саконет“ беше затворен, така че трябваше да мина по дългия път през Уорън и Бристъл. А при това време движението по сто и трето и триста и шесто шосе направо пълзи. Предполагам, че няма да се евакуираш?

— Не. Ще остана тук по време на бурята.

— В такъв случай може да направиш нещо за мен.

— Какво?

— Нали си спомняш онези две малки устройства, които намерихме в Машината?

— Да си ги спомням? Робувам на едно от тях вече цяла вечност, както ми се струва.

— Искам да ги скриеш някъде. На сигурно място. Моля те, извади и онова от радиото на Стречи и също го скрий.

— Ама аз съм точно по средата на... — Тя се поколеба. — Разбрах.

— Моля те и да претърсиш стаята ми за друго устройство като тези. Вероятно е скрито някъде при общата ни стена с Уилкокс. Може би зад гардероба или някоя от библиотеките. Ако го намериш, скрий го заедно с другите. Бих свършил това и сам, но не зная кога ще се върна, а не ми се иска да оставям това на случайността.

— За какво е всичко това?

— Нали ти казах защо отивам във Фол Ривър и кого се надявам да видя. Е, Сорел разкри доста за Проекта „Грях“. Излиза, че са работили върху начин да лекуват шизофренията чрез високочестотни звукови вълни.

Миколос затаи дъх. *Не е за чудене...*

— Успели да предизвикат симптоми, подобни на шизофрениа, у здрави хора, използвайки определена звукова честота, и се надявали, че друга честота ще има противоположното въздействие върху истинските шизофреници. Но така и не успели. Всъщност модифицираните опити довели до по-страшни ефекти. Затова проектът е замразен.

— А малките уреди, които искаш да скрия?

— Мисля, че беше права. Това са звукови генератори, създадени да излъчват свръхзвуковите вълни, които Проект „Грях“ е изучавал.

— Да, в това има смисъл — отбеляза Ким. — Защото анализирах още Машината и онова, което мога да кажа с чиста съвест, е, че е някакъв вид усилвател. Примитивен, но много сложен усилвател. — Тя направи пауза, за да помисли. — Защо искаш да скрия тези уреди?

— За да не бъдат използвани във вреда на някого другого.

Ким застина, когато осъзна смисъла на неговите думи.

— Да не искаш да кажеш, че...

— Казвам, че който е намерил забравената стая, е възкресил тези проучвания и е използвал уредите първо срещу Стречи и след това,

както подозирам — срещу мен.

— Така че той или те преднамерено са докарали Стречи до лудост?

— За да спрат работата в Западното крило.

— Тогава защо не са... извинявай, но трябва да попитам. Защо не са успели да въздействат по същия начин и на теб?

— Задавал съм си този въпрос. Мисля, че е свързано с нашите... във... „ловци на духове“.

— Амулетите, които носим?

— Да. Черупката на наутилуса е основната съставна част. Не съм акустичен инженер, но съм готов да се обзаложа, че логаритмичното устройство на вътрешността на черупката разбива и изкривява звуковите вълни и така намалява тяхното въздействие. Намалява, но не ги неутрализира, защото през последните няколко дни се чувствах доста неуравновесен.

— Подозираш, че ще намеря уредите покрай стената, която те отделя от Уилкокс... защото той не е имал подобна защита?

— Точно така. Вместо аз да бъда изваден от строя, Уилкокс се оказа в спешното отделение. — Възцари се мълчание. — Ким, просто не го разбрах. Смятах, че Машината е уред за откриване и може би за общуване с призрачни същности. Като се има предвид професията ми, това е предположение, до което лесно мога да се подхлъзна.

— Е, а аз биха казала, че Машината е устройство за комуникация, макар и не такава, каквато ти първоначално си решил.

— Всички тези данни намерих в архивите на „Лукс“ за „призрачна сила“. Няма съмнение, че някой *се е занимавал* с изучаване на паранормалните явления. — Отново настъпи пауза. — Виж, по-добре да се връщам на пътя. Движението сякаш се разреди, макар бурята да се усилва. Страхувам се да не затворят шосе сто и четиринайсет. Ще се прибера колкото е възможно по-скоро.

— Добре.

— Ким, благодаря. И бъди внимателна. Недей да поемаш рискове. — Чу се щракане, когато Логан затвори.

Ким остави телефона обратно на възглавницата и чу друг шум. Но това не беше блъскането на капак в касата, а звучеше като стъпки, които идваха от стаята на Лесли Джексън.

— Лесли? — провикна се Ким. — В края на краищата реши да не заминаваш, а?

Нямаше отговор.

Ким се смръщи, стана от леглото, озова се в средата на стаята и се загледа през общата баня в другата зад нея.

— Лесли? — попита тя отново.

Това не беше ли движение на нещо черно в мрака на подвижните сенки в стаята на Лесли? Ако Лесли е там, защо не отговаря? Защо не е светнала лампата?

Дали някой не беше стоял там в мрака, подслушвайки телефонния ѝ разговор?

Внезапно Ким *разбра* и усети за първи път опасността, в която тя и Джереми Логан се намират в момента. Ако някой беше започнал наново работата по Проект „Грях“ и е бил готов да остави Уилърд Стречи да умре, за да не бъде разкрита тяхната тайна... какво щеше да стане, ако открие нейната роля?

Бъди внимателна — беше я предупредил Логан. — *Недей да поемаш никакви рискове.*

Движение ли беше това в дълбоките сенки? Студеният отблясък на метал?

Ким инстинктивно хукна към вратата, но докато тичаше, се подхлъзна на мокета. Когато падна, черепът ѝ се удари в ламперията на близката стена с грозния звук на кост срещу дърво, а тялото ѝ тупна на земята.

Мина минута. После един висок, слаб мъж излезе от мрака в стаята на Лесли Джексън. Безизразните му очи огледаха сцената. Той пъкна тежката палка с топка на края в джоба си и завлече тялото на Ким в близкия гардероб. Взе възглавницата от леглото, попи кръвта и хвърли и нея в гардероба.

— Скоро ще се върна за теб — измърмори и отново потъна в сенките.

44.

Половин час по-късно Логан зави по дългата криволичеща автомобилна алея, която водеше към паркинга на „Лукс“. Обикновено старателно поддържаната поляна пред него сега беше осеяна с клони, листа и най-странното — водорасли и пръски бяла морска пяна, издухани от бреговата линия, която беше на половин километър от тук. Трябваше да заобикаля тежки клони, паднали направо на пътя. Виждаха се пет-шест дървета, изкоренени от оранжерията, която се издигаше пред окръжаващата парцела тухлена стена. Главните постройки на „Лукс“ се очертаваха на фона на черното яростно небе, а назъбените парапети намигаха заплашително в проблясъците на сивосинкавите светкавици.

Той успя да се добере до относителната безопасност на сега пустия паркинг, заслонен от сградата на Източното крило. Загаси двигателя и остана за миг на място, за да си поеме дъх. Цялото пътешествие обратно от Фол Ривър беше напрегнато заради движението, воя на вятъра и плющия дъжд. Последните десет минути обаче бяха най-ужасните. Когато зави в „Оушън Авеню“ за последната част от пътуването, върху града се стовари пълната, необузdana сила на урагана: безмилостни стени от дъжд и зъл вятър право насреща му, който заплашваше да повдигне колата и да я запрати в прибоя. Неведнъж благодари на автомобилните богове, че бе избрал лотоса с твърд покрив. Сгъваемият вече отдавна щеше да е изтръгнат. Беше се прибрал точно навреме. Пазачът на пропуска го бе информирал, че губернаторът току-що е обявил извънредно положение и наложил полицейски час, влизащ веднага в сила. Бил мобилизирал и националната гвардия.

Логан почака още малко и едва тогава започна да отлепва пръстите си от волана. А след като си пое дълбоко дъх, хвана дръжката и отвори вратата. Един пристъп на вятъра с вой я блъсна обратно срещу него и той трябваше да я избута с ръце, прилагайки цялата си сила. Събра всички сили и почти се изтърколи от колата, а вятърът

отново блъсна вратата и я затвори. Логан се приведе почти до земята и се отпрати към страничния вход на замъка през въздух, толкова натезжал от морска вода, че едва не се удави.

Точно когато стигна до вратата, чу бръмченето на двигател да пробива шума на вятъра. Зад него се показа светлина и той се обърна, за да види Иън Олбрайт, началника на поддръжката, да спира голяма количка за голф, в която седяха още двама мъже. Количката спря до Логан и тримата мъже с мушамени шапки на главите слязоха.

Олбрайт се вторачи в Логан, сякаш беше от друга планета.

— Доктор Логан? — възкликна той. — Сега ли пристигнахте? Нима сте шофирали в това скапано време?

— Имах работа, която не можеше да чака. — След това посочи количката. — А какво е вашето извинение?

— Вятърът вдигна дузина от шистовите плочи от покрива на кухнята и започна да нахлува вода. Трябва да сложим брезент на място, преди да... — Останалата част от изречението беше погълната от оглушителния трясък на гръмотевица, последван от пукота на падащо дърво.

— Щом вече сте тук, по-добре влизайте вътре — довърши Олбрайт. — Доктор Олафсон и доктор Мейнард заминаха много отдавна заедно с почти всички останали. В момента разполагаме само с непълен екип — шест-седем души охрана и поддръжка. Останали са само най-инатливите дървени философи сред учените. Бурята току-що беше обявена за трета категория и най-лошото е...

Внезапен порив на вятъра накара четиримата мъже да залитнат, а количката за голф направо падна настрани.

— Майко мила! — възкликна с удивление Олбрайт и се насочи към нея, като едновременно махна на Логан да влиза в убежището.

Щом се озова вътре, дебелите стени на замъка притъпиха рева на урагана до постоянно тихо стенание. Логан закрачи по странно опустелите коридори към апартамента си. Като се изключи несекващото бумтене на бурята, цялото място беше забулено в бдително мълчание. Той остави мешката на бюрото, седна и прехвърли бележките, които си беше водил по време на разговора със Сорел в лаптопа. Към тях добави и някои въпроси и наблюдения, които му бяха хрумнали по време на изтощителния обратен път. След това погледна

часовника си. Почти девет и половина. Той затвори лаптопа и стана от стола. Беше крайно време да види какво прави Ким.

Когато тръгна да излиза от стаята, започна да звъни вътрешният телефон. Погледна през рамо и видя четирицифрения номер на обаждания се. Беше непознат.

— Ало?

Гласът от другата страна на линията звучеше задъхано.

— Доктор Логан? Доктор Логан, вие ли сте?

— Да. Кой се обажда?

— Слава богу, че не сте заминали. Обажда се Лора Бенедикт. Може би не ме помните. Преди няколко дни се видяхме в моя кабинет.

Младата, твърде плаха експертка по квантови компютри.

— Разбира се, че ви помня. Изненадан съм, че не сте се евакуирали.

— Повярвайте ми, щях да съм щастлива, ако бях. Хотелските стаи, които „Лукс“ нае в Поутъкет, бяха заети още преди часове. Няма къде да отида. — Жената направи пауза. — Обаче, докато съм тук, има нещо, за което трябва да поговорим.

Логан отново седна на бюрото си.

— Слушам ви.

— Става дума за Роджър. — Задъханият глас на Бенедикт стана по-тих, почти като шепот. — Роджър Карбън.

— Какво за него?

— Зная защо сте тук. Вие разследвате смъртта на Уилърд Стречи. Това стана очевидно, когато разговаряхме. И че смятате... смятате, че е било нещо различно от самоубийство.

Логан застина.

— Какво ви кара да мислите така?

— На място като „Лукс“ не може да се опази тайна. Никой не знае какво точно става, но имаше предположения... — Бенедикт отново замълча. — Проблемът е, че през последните няколко дни Карбън... се държи малко плашещо.

— Плашещо?

— Може би по-точната дума е подозрително. През стената мога да чувам някои от телефонните му разговори. Това, за което говори... за което намеква... е много тревожно.

— Защо не се обърнахте по-рано към мен?

— Исках, но фактически аз... ами просто се *страхувам* от него. Единственото, което можех да направя, е да събера смелост и да ви се обадя. Но днес не го видях наоколо. Мисля, че може да е напуснал острова... а ако онова, което си мисля, е истина, не бива да го крия. Трябва да ви го кажа, защото смятам, че може да сте в опасност.

— Аз може да съм в опасност? — повтори той.

— Така мисля.

— Искате ли да дойдете в кабинета ми, за да поговорим?

— Не! — изстреля уплашено тя. — Не в тази буря... Моля, нека се видим в мазето. Там е лабораторията ми. В нея ще бъдем в безопасност.

Логан се почеса по брадичката. Наистина трябваше да види какво става с Ким.

Мисля, че може да сте в опасност...

— Хайде, моля ви! — настоя Бенедикт. — Преди да изгубя смелост.

— Добре. Как мога да ви намеря?

— Познавате ли разположението на мазето?

— Не, ходил съм само до архива.

— Това е достатъчно. Вземете асансьора или се спуснете по главното стълбище, след това тръгнете в противоположната на архива посока. Аз ще ви чакам при бариерата.

— Идвам веднага.

— Благодаря ви, доктор Логан. — И жената затвори.

45.

Преметнал мешката през рамо, Логан стигна до подножието на главното стълбище, без да види жив човек. Зави наляво и пое отново по слабо осветения коридор от неизмазани каменни стени към блестящата метална врата, зад която бяха лабораториите в мазето. Този път обаче зад перфорирания плексигласов прозорец, вграден в тежката железна врата, се виждаше птичето лице на Лора Бенедикт. Докато той приближаваше, тя набра поредица цифри на стенния панел с клавиши — очевидно вратата беше заключена от двете страни. С нисък сигнал и доловимо щракване вратата се отвори и изпусна с въздишка положително херметизираната атмосфера.

След като хвърли поглед над рамото на Логан, за да се увери, че е сам, тя го пусна да влезе и бутна вратата да се затвори. Въздухът тук беше по-хладен и миришеше леко на амоняк.

— Благодаря, че дойдохте — каза тя.

Логан кимна. Отново беше смаян от това колко е млада. Тя го поведе надолу по блестящия коридор с резките и почти отсечени движения, които си спомняше от първата им среща. Преди се беше смаял от аурата на тъга, която Лора носеше, сякаш беше дреха. Сега обаче усети друго излъчване: на безпокойство и дори страх.

— Можем да разговаряме в моята лаборатория — подхвърли тя, докато вървяха. — Не е далече. Тук, в обезопасения район, няма други хора. Вече проверих.

— Човек би си помислил, че имате всички компютри, които са ви нужни, горе в кабинета.

Бенедикт се усмихна тъжно.

— Така е. Вероятно бих могла да се справя и без лабораторията. Обаче така си осигурих спокойно място, където мога да работя върху особено сложен проблем или когато имам нужда да се отдалеча от Роджър.

Докато крачеха, Логан се оглеждаше любопитно. Повечето от вратите бяха затворени, но няколко зееха, разкривайки модерни

усъвършенствани лаборатории, в които се виждаха уреди, чието предназначение дори не му беше известно. За разлика от останалата част на „Лукс“ тук осветлението беше ярко, дори малко остро. Различаваше се толкова много от дървото и кожата в замъка над тях, колкото лаборатория с равнище на биобезопасност 4 от лондонски мъжки клуб.

Той последва Бенедикт зад ъгъла, после завиха още веднъж и когато мазето започна съвсем да прилича на лабиринт от никел и стъкло, тя се спря пред врата с табелка „Бенедикт“. Въведе го в обширно помещение, в което имаше стоманено бюро, заобиколено от няколко офис стола „Хърман Милър“ в тон със сивометалическата разцветка на бюрото; бяла дъска, на която в момента нямаше нищо написано, два компютъра, свързани с дигитален проектор, и рафт с централните процесори на блейдсървъри, както в кабинета ѝ на горния етаж.

Бенедикт затвори вратата, седна на един от столовете и покани Логан с жест да направи същото. От тревога лицето ѝ беше бледо.

— Добре — каза Логан, докато се настаняваше на предложения стол и слагаше мешката на бюрото. — Моля, разкажете какви са подозренията ви срещу Роджър Карбън и защо мислите, че точно аз може да съм в опасност?

Бенедикт преглътна.

— Не зная откъде да започна. Честно казано, не мога да кажа кога точно започна всичко. Роджър има толкова саркастичен нрав, че винаги се заяжда с един или друг. — Тя направи пауза. — Мисля, че започна преди три месеца. Забелязах, че изведнъж стана потаен. Това не беше характерно за него. Обикновено не го е грижа кой чува какво казва или какво прави. Обаче започна да затваря вратата на офиса си. В началото само от време на време, по-късно вече често. Всеки път, когато го правеше, са залавяше за телефона. Нали разбирате, чувах през стената как говори. И после, няколко дни преди смъртта на Уил Стречи, двамата се спречкаха ужасно в кабинета на Роджър.

— Стречи и Карбън? За какво по-точно?

— Не съм сигурна. Нещо, свързано със Западното крило. Нали знаете, че Роджър беше помогнал да му възложат работата?

— Това винаги ми се е струвало странно — вметна Логан. — Ако Карбън е искал работата да се свърши бързо, човек би си помислил, че

ще търси някого с по-голям опит.

— Докато се караха, чух само малка част от казаното. Уил каза нещо като: „Продължава, независимо дали ти харесва, или не“. А Роджър отговори: „Първо ще те видя в ада“. Трябва да ви кажа, че никога преди това не бях виждала Уил Стречи такъв. Вбесен. Наистина бесен.

— И какво стана? — подкани я Логан.

— После само преди няколко дни Роджър проведе един от тайните си разговори. Само че този път не беше затворил напълно вратата. Затова дочух малко повече от разговора. Ставаше дума за неуспех... временен неуспех. Изглежда се опитваше да убеди някого да не предприема определено действие.

— Знаете ли нещо повече за обаждането?

— Извинявайте, но не слушах чак толкова внимателно. Едва след като чух тези откъслечни думи и започнах да ги сравнявам с останалите неща, които забелязах... започнах да се страхувам.

— Защо смятате, че съм в опасност?

— Нима не е очевидно? Вие проучвате смъртта на Уил. Проучвате и Западното крило. Ако Роджър по някакъв начин е забъркан в случилото се, самото ви присъствие тук е заплаха за него.

— Разбирам.

Бенедикт се поколеба.

— Преди три дни го видях да излиза от вашия апартамент.

— Наистина?

— Той сякаш се изненада, че ме вижда. Беше едва ли не нервен — нещо напълно нетипично за него. Но се овладя и каза, че се е сетил за обстоятелство, което трябва да знаете, и след като ви няма вкъщи, щял да ви потърси другаде. — Бенедикт изглежда Логан с любопитство. — Намери ли ви?

— Не.

— Е, не виждате ли? Очевидно за вас тук не е безопасно.

— Навън също не е твърде безопасно.

— Заради урагана? Можете да отидете в блока от стаи, които „Лукс“ са запазили в „Поутъкет Хилтън“. Имам предвид, че сега тук е пусто и всичко може да се случи. Ако животът ви е в опасност, не мислите ли, че би било най-добре да заминете, и то веднага?

Логан кимна, но някак си унесено, повече на себе си. Колебаеше се. После бавно протегна ръка през масата и взе ръката на Лора Бенедикт в своята. Очите ѝ се разшириха от изненада, но тя не направи опит да я издърпа. Той я поддържа в течение на няколко секунди и докато го правеше, усети няколко чувства: страх, разбира се, несигурност, съмнение... и още нещо.

Пусна я.

— Доктор Бенедикт, не сте от много отдавна в „Лукс“, нали?

— Малко повече от две години.

— Точно така. И си спомням, казахте, че Уил Стречи е бил ваш ментор, когато сте дошла.

— Беше дружелюбен, мил към мен, новачката. Това беше много важно.

— „Лукс“ ми предостави досието ви. Всъщност на всички хора, с които щях да разговарям. Доколкото си спомням, преди да дойдете в „Лукс“, сте преподавали в Провидънския технически университет.

— Точно така. В продължение на около четири години.

— Квантова механика, нали така?

Бенедикт кимна.

— Не квантова обработка на данните — дисциплината, с която сега се занимавате.

Бенедикт се смръщи, очевидно объркана накъде водят мислите му.

— Това са тясно свързани области.

— Така ли? Не знаех. Във всеки случай разбрах, че докторатът ви е по машинно инженерство. Простете невежеството ми, но и то ли е сродно с тях?

Бенедикт отново кимна.

Логан се облегна на стола си.

— Провидънс е вашето родно място, нали?

— Да. Живеехме малко по на изток от Колидж Хил.

— Аха. Това е близо до голямата лаборатория... Името ми се изплъзва.

— „Айрънхенд“.

— „Айрънхенд“. Точно така. Доколкото си спомням, те се ползват с твърде лошо име, защото работят в сенчестите области на

науката и понякога извършват изследвания в областта на въоръженията за онзи, който предложи най-много.

— Доктор Логан, защо задавате всички тези въпроси? Не мислите ли, че е по-важно да...

— Защо ми внушавате да отида в „Поутъкет Хилтън“ точно сега?

— Защото... — Объркването ѝ се задълбочи. — Там „Лукс“ са запазили блок от стаи, когато категорията на бурята беше повишена. Това е най-безопасното място, където може да отидете.

— Обаче по телефона ми казахте, че този блок от стаи се е напълнил още преди часове?

— Така ли? — Жената отново се поколеба. — Като се има предвид вашата връзка с „Лукс“, управата сигурно ще измисли някакъв...

Логан отново я прекъсна.

— Доктор Бенедикт, ще ви задам, както може да ви се стори, странен въпрос. Надявам се, че нямате нищо против. Моминското ви име Уоткинс ли е?

Лора Бенедикт застина.

— Моля?

— Случайно моминското ви име да е Уоткинс?

Поредната странна смесица от чувства: шок, неразбиране, може би малко раздразнение, се разля по лицето ѝ.

— Не, не е. Защо питате?

Логан разпери ръце.

— Обикновено предчувствие.

— Е, предчувствието ви е погрешно. — В този момент Бенедикт се изправи бавно. — Моминското ми име е Рамзи.

46.

Двамата дълго се гледаха в мълчание. Светлината от луминесцентните тръби над главите им затрептя, намалая, след миг отново стана ярка.

— Ясно — кимна Логан. — Сорел ми каза, че доктор Рамзи е откривателят на голяма част от технологиите, които са направили възможен Проекта „Грях“.

Лора Бенедикт нищо не каза. Тревогата не я беше напуснала, но сега беше вирнала брадичка отбранително.

— Защо ме подмавихте тук долу с тези черни слухове за Карбън и настоявате да напусна „Лукс“ за моята собствена безопасност?

— Защото е вярно... *трябва* незабавно да напуснете „Лукс“. Ако не го направите, ще ви убият, а аз не искам това.

— Точно както не сте искали доктор Стречи да умре.

Очите на Бенедикт се напълниха със сълзи, докато се извъръщаше.

— Значи наистина сте го обичали. Съжалявам. Когато ми казахте, че не сте на себе си от скръб, не се преструвахте.

Тя поклати глава, без да го поглежда.

— Кой точно ще ме убие?

Трябваше й известно време, преди да успее да отговори.

— Мисля, че знаете.

— „Айрънхенд“ — отговори Логан. Това беше по-скоро заключение, отколкото въпрос.

Бенедикт запази мълчание.

— Как научихте за Проекта „Грях“? — попита внимателно Логан.

Тя отново не отговори. Но след малко въздъхна и се обърна към него.

— От моя дядо.

— От доктор Рамзи? — изненада се той.

— Месец преди да умре. Преди почти четири години. Родителите ми вече бяха починали. Беше пазил тайната през целия си живот. Тя обаче го беше разяждала така, както ракът, който го уби. — Гласът на Бенедикт стана по-висок и уверен. — Това беше *неговото* изследване. Затова бе решил, че единствената му наследница трябва да знае истината. Откритието на доктор Мартин е било случайност. *Моят* дядо е бил основната движеща сила зад проекта. Той не е казал на никого. Обаче остави след себе си определени... лични документи.

Логан й кимна да продължи.

— Документите не бяха подробни, но описваха проекта, разкриваха неговия потенциал и отказа на дядо ми да повярва, че „Лукс“ го прекратява толкова рязко. Също така научих къде се намира лабораторията, където са работили. Беше невероятна и влудяваща история. Но всичко това беше минало. Нямаше нищо общо с мен, аз си имах собствен живот. Тогава умря съпругът ми.

Тя въздъхна отново — дълбока въздишка, от която цялата се разтърси. Логан небрежно бръкна в мешката, защото ръката му не можеше да бъде видяна, и тихо включи цифровия диктофон.

— Аз самата съм учен, така че не беше трудно да си осигуря място в „Лукс“. Никой не направи връзката между мен и моя дядо, но дори и да я бяха направили, това нямаше да означава нищо. Потопих се в новото ми изследване на квантовата обработка на данни. И чаках удобен момент. Доста време не можех да реша дали въобще да проучвам Проекта „Грях“. В края на краищата, моята работа беше твърде завладяваща сама по себе си. Колкото по-дълго работех в „Лукс“ обаче, толкова по-често чувах дядо си да ме вика от гроба. Да ме моли да възстановя справедливостта. Вече нямаше хора в Западното крило. То беше затворено. Тогава аз... намерих лабораторията.

— И открихте цялата документация, дневниците на експериментите, проучванията, лабораторните бележки.

— Да. Всичко беше твърде подробно.

— Предполагам, че това ви е улеснило да започнете отново работата, която е била замразена?

Бенедикт го гледа известно време, преди да отговори.

— Уравненията бяха сложни. Определени части от машината бяха твърде остарели, за да бъдат използвани, и трябваше да бъдат заменени с модерно оборудване. Не може да се каже, че беше евтино.

— С други думи, имахте нужда от поддръжник. И тук се появява „Айрънхенд“.

— Откъде изобщо знаете за тях?

— Свързали са се е покойната Памела Флуд, наследничка на първия архитект на „Лукс“. Тя помнеше името като „Айрънфист“. Познавам доста добре района на Провидънс, откъдето сте. Затова не беше особено трудно да събера две и две. — Той направи пауза. — За какво им бяха чертежите?

— Искаха да разберат дали няма друг вход за тайната стая. Не искаха работата ми да бъде прекъсната от неочаквано проникване. — Тя направи кратка пауза. — В началото тяхната роля беше незначителна. Те финансират много проекти, надявайки се да уцелят десетката веднъж от всеки двайсет опита. Моите отношения с тях не бяха по-различни. Много добре разбираха нуждата да се пази тайна.

— Но с времето ролята им нарасна.

— Да — потвърди Бенедикт отново. — Когато започнаха да осъзнават истинските възможности на моята работа.

Моята работа. Тя започна да диша по-учестено, езикът на тялото ѝ стана по-тревожен. Логан не беше сигурен още колко дълго ще сътрудничи.

— Но вие сте имали други проблеми — вметна той. — Имам предвид да възобновите тези проучвания.

— Това не е толкова необичайно. Всъщност е напълно нормално.

— Позволете да направя предположение. Някои от учените, живеещи или работещи близо до Западното крило, са започнали да съобщават странни неща. Други са видени да се държат необичайно.

Бенедикт вдигна рамене.

— Беше въпрос просто на настройка на разсейките на лъча.

— Да. Разбрах, че устройството има два режима на работа, генератор на електромагнитно поле и излъчван сигнал в тясно ограничени рамки. Тези хора трябва да са били засегнати от първоначалните ви експерименти в режим ПОЛЕ.

Бенедикт, която беше извърнала глава, го погледна остро.

— Както казах, беше въпрос на проста настройка.

— Но сте се изправили пред по-сериозен проблем. В „Лукс“ са решили да преустроят Западното крило.

Тя го погледна и смръщи лице.

Изведнъж Логан проумя нещо.

— Казахте ми, че Карбън настоявал да се възложи на Стречи отговорността за преустройството. Това е истина, нали? Онова, което пропуснахте, е, че вие сте го убедили да предложи Стречи. Как го казахте? Роджър бил като „котенце“ в ръцете ви? Не се връзва с това, че сте се страхували от него. Иначе щях да го забележа. Вие сте предполагали, че Стречи няма да се разбърза, че преустройството ще отнеме много повече време, отколкото е отнело в действителност. Че забравената лаборатория — сега вече *вашата* лаборатория, ще си остане скрита. Той обаче е работел по-бързо, отколкото сте се надявали.

— Бях в последния етап да направя технологията преносима — каза Бенедикт и отново се извърна. — Да направя централния усилвател ненужен, да пренеса уредите от „Лукс“ в обезопасените лаборатории на „Айрънхенд“.

— Значи сте имали нужда от още няколко дни... време, което смъртта на Стречи трябваше да ви осигури.

— *Не беше предвидено да умре!* — завъртя се рязко тя. От очите ѝ бликнаха сълзи.

— Двойна ирония, защото аз бях повикан от „Лукс“ да разследвам смъртта му и през това време намерих стаята, като по този начин ви попречих да завършите работата.

Бенедикт нищо не каза.

— Тогава се опитахте да ме спрете по същия начин, както го направихте с него. С тази разлика, че не подейства. Или най-малкото не така, както искахте. Предполагам, че се чудите защо.

Бенедикт го погледна, но запази мълчание.

— А Памела Флуд? Беше ли предвидено тя да умре? Така работят приятелите ви от „Айрънхенд“. Това не ви ли говори нещо? И въобще как научиха за Пам? Телефона ми ли подслушваха?

Единственият отговор на Бенедикт беше само поклатане на глава и той сложи ръка на масата и другата върху нея.

— Тогава ми разкажете за изследванията — подкани я. — Успяхте ли там, където вашите предшественици се провалиха? Създадохте ли безопасно лечение за шизофрения без заплахата от злоупотреба?

Сега Бенедикт отговори:

— Опитах се. В началото. Но скоро разбрах, че онова, което е било вярно през 30-те години, днес е още по-вярно. Можете сам да отгатнете продължението.

— Не разбирам.

— О, доктор Логан, не се правете на девица. В края на краищата, сте се срещали със Сорел.

Логан кимна. Значи знаеше за посещението му във Фол Ривър — пътуване, предприето днес.

— С други думи, проблемът е станал по-нерешим с напредването на технологията. Предполагам, че тогава сте зарязали благотворното въздействие и сте насочили вниманието си към усилване на вредното. С други думи, превръщането му в оръжие.

— Опростенческо, но точно обяснение.

— Интересно. — Логан направи пауза, за да помисли. — Ако сте зарязали всички усилия звуковите вълни да се използват за *лечение* на шизофренията и сте насочили вниманието си единствено към въздействието, предизвикано по *естествен начин* от вълната, и неговото усилване, без съмнение са се получили някои напълно неприемливи резултати.

— Халюцинации, паракузис^[1], видения. И това беше само началото.

— Началото на какво?

— На моите усъвършенствания.

— Какви по-точно?

Бенедикт стисна облегалката на стола и се наведе към него.

— Знаете ли, че е едва ли не облекчение да говориш с някого, който може да разбере и може би дори да оцени. Хората от „Айрънхенд“ се интересуват единствено от крайния резултат. Успях да постигна две определени неща: да увелича периметъра на въздействие на лъча и да засиля неговата функционалност.

Логан чакаше и слушаше.

— Моят дядо и останалите не са били заинтересувани от засилването на шизоидното въздействие — продължи Бенедикт. — Аз също в началото... докато не осъзнах, че така наречените отрицателни въздействия са единствените, които уредът може да произвежда резултатно. В началото звуковите вълни въздействаха на определени серотонинови рецептори 5-НТ_{2А} в челната част на мозъчната кора.

Логан кимна. Сорел беше намекнал за това.

— Обаче аз успях да създам не една отделна вълна, а хармонична поредица, която не само предизвиква допълнително въздействие върху мозъка, но усилва въздействието на първоначалната вълна носител.

— Дяволският интервал — измърмори Логан.

Тя го погледна.

— Моля?

— Тритонус. Увеличена кварта или умалена квинта. Този интервал се нарича дяволски интервал или тритонус, защото тоновият му обем е цели три тона. Бил забранен в църковната музика на Ренесанса заради предполагаемото му дяволско влияние.

— Наистина? Във всеки случай тази синергична вълна от две свръхзвукови пулсации накара много по-голям спектър от серотонинови рецептори на практика да се претоварят. Това въздействие можеше да продължи дълго след изключването на вълната. Наблюдавала съм серотонергични аномалии, които продължават осем и дори дванайсет часа. На теория с достатъчно силен първоначален импулс те могат да бъдат запечатани завинаги в съзнанието.

Завинаги. Изведнъж Логан почувства хлад.

— Къде сте наблюдавали тези аномалии?

Бенедикт замълча.

— При лабораторни животни.

— Но и у Стречи. А вероятно и при други човешки обекти — доброволно или не, в „Айрънхенд“?

След като не получи отговор, Логан продължи:

— Какви аномалии?

— Вече споменах няколко. — Тя си пое дъх. — Например изкривяване на възприятието.

— Както при синестезията.

Бенедикт кимна.

— Множество лъжливи сетивни сигнали. Засилени зрение, слух и вкус, съчетани с халюциногенни фактори. Ейдетични образи^[2]. Смърт на егото^[3], изменение на чувството за време. Катастрофични промени в познавателната способност. Пълно откъсване от действителността...

— Мили боже! — възкликна Логан и прекъсна този каталог на ужасите. — Вие не говорите за психози, а за най-ужасното ЛСД-пътуване на всички времена!

— Някога учените смятаха, че ЛСД и шизофренията са свързани — отбеляза Бенедикт и вдигна рамене. — В стаята имаше няколко папки с резултати от ранните опити с ерготаминови производни. Това е било няколко години, преди да бъде синтезиран ЛСД от ерготамин. Обаче моят свръхзвук интервал е много по-чист.

— По-чист — поклати Логан глава, неспособен да прикрие отвращението в тона си. Докато говореше, гласът на Бенедикт укрепваше, блясъкът в очите ѝ стана по-силен. Тя очевидно се гордееше с постигнатото.

— Разбира се, по-чист — натърти Бенедикт. — Нима не искаме чисти и ефективни оръжия? Това е най-чистото оръжие на земята.

— Лора, как... — Логан замълча за миг от смайване. — Не виждате ли колко погрешно е това?

— Погрешно? Та аз помагам на своята страна.

— Как по-точно?

— Като ѝ давам нов начин за самозащита. Доктор Логан, не гледате ли новини, не виждате ли какво става *всеки ден*? Нападат ни, и то не само на един фронт, а на много. Ние може да искаме да се борим честно, но нашите противници — не. Стига толкова. С тази технология няма да изгубим войната.

— Нима нямаме и сега достатъчно оръжия? А този ваш уред... вашият *уред* е жесток. Това е немислимо. Да докараш някого до лудост, може би дори цяла армия, или да ги изпратиш на безкрайно ужасно пътуване... Лора, има причини химическите оръжия да са забранени. Какво ще стане, ако това оръжие *бъде използвано*? Колко време смятате, че ще мине, докато технологията бъде разкрита и същата тази дяволска артилерия бъде използвана срещу нашите войници?

Логан замълча. Минута-две се гледаха безмълвно. Осветлението в мазето отново се поколеба, после пак светна ярко. Най-накрая Бенедикт се завъртя на пети, отвори вратата на лабораторията и закричи по коридора. Логан скочи на крака, изключи диктофона, метна мешката на рамо и я последва.

— Слушайте — заговори той, докато вървяха към вратата. — Вие отказвате да видите истината. Това е напълно човешка реакция. В

началото сте мислили — съвсем разбираемо, за несправедливостта, причинена на дядо ви. А оръжие с огромния потенциал на това — може да бъде много ценно. То означава пари.

— Разбира се, че означава пари — съгласи се Бенедикт и спря, за да застане с лице срещу него. — Моят дядо беше блестящ учен. На практика той лично изобрети тази технология, за да бъде накрая маргинализиран, а най-голямото му творение да бъде заматено под килима. Никога не получи признание за своите постижения. А *трябваше*. Трябваше да получи *компенсация*. *Семейството ми* трябваше да получи компенсация. — Тя се обърна и продължи надолу по коридора. — Това е полагащото ми се завещание — каза тя през рамо. — Моето наследство.

— Лора, какво искате да наследите? — попита Логан. — Унищожение, лудост и смърт? Слушайте, сигурен съм, че не сте се замисляли сериозно как ще свърши всичко, за вредите, което това изследване може да причини, ако попадне в погрешни ръце. Вярно е — вашият дядо, а след него и вие сте постигнали нещо забележително. Но ако отделите малко време, за да отстъпите назад и да вземете под внимание етичните измерения на положението, ще разберете, че не това е пътят.

Пред тях се показва желязната врата. Докато Логан говореше, жената забави ход, най-накрая спря.

— Сбърках — каза тя тихо, без да се обръща. Направи пауза, тънкото ѝ тяло леко се олюляваше. След това закрачи отново.

— Да — каза Логан, когато стигнаха до вратата и тя я отключи, набирайки бързо комбинацията на клавиатурата. — Но имайки предвид случилото се с вашия дядо, ви разбирам. Онова, което е станало с него и останалите, е ужасно и срамно. Въпреки това „Лукс“ са били прави да спрат тяхната работа. Сега разбирате ли защо не може да продължите с нея? Защо не може да предадете тези тайни на „Айрънхенд“?

Бенедикт мина през вратата.

— Имах предвид — каза тя, докато набираше другия шифър на панела до вратата, — че сбърках с вас.

Преди Логан да успее да направи нещо, вратата се заключи, затваряйки го вътре.

— Беше грешка да се опитвам да ви спася — каза тя през надупчения плексиглас. — Хората бяха прави от самото начало.

Логан се вкопчи във вратата и се опита да я бутне, но тя не помръдна. Докато я гледаше, Бенедикт извади мобилен телефон от джоба си и набра някакъв номер.

— Къде си? — каза тя в слушалката. — В библиотеката на първия етаж? Аз съм точно под теб пред железната врата към лабораториите. Логан е вътре. — Пауза. — Добре, идвам веднага. Ще се срещнем в подножието на стълбището, за да ти дам паролата. Прави каквото ще правиш, но аз нищо не искам да знам.

Пъхна телефона в джоба си, после погледна Логан и му се усмихна със съжаление.

— Доктор Логан, неприятно ми е, че трябваше да свърши така. Вие ми се сторихте добър човек. Искан да избягате, но сега разбирам, че това никога нямаше да се получи. — Тя сниши глас. — За съжаление техният начин е единствено правилен.

След това се обърна и закрачи енергично по коридора към централното стълбище.

[1] Заболяване, при което болните чуват по-добре в шумна обстановка. Известно и като отосклероза. — Б.пр. ↑

[2] Субективни нагледни образи, междинно звено между възприятието и представата. — Б.пр. ↑

[3] Загуба на чувството за личност. — Б.пр. ↑

47.

Известно време Логан просто гледаше през прозореца от надупчен плексиглас как Бенедикт се отдалечава. Беше зашеметен от изненада. Но след това с рязко движение, подтикнат повече от инстинкта за самосъхранение, отколкото от разума, той се обърна и се втурна с все сили надолу по облицования със стомана хладен коридор.

След малко се спря по средата на пътя. Никога нямаше да излезе от тази лаборатория, ако тича така напосоки. Продължи напред по-бавно, опитваше вратите, като отваряше незаклучените и светваше лампите в помещенията, за да създаде илюзията, че вътре може да има някого. Времето беше негов враг и трябваше да спечели колкото може повече.

Точно когато стигна Т-образната пресечка в края на коридора, чу слабото пиукане от отключването на желязната врата.

Задъхан, Логан се хвърли зад ъгъла. Под безмилостната ослепителна светлина в коридора се чувстваше като плъх в капан. Чу тихи гласове в далечината и пукота на радиостанция.

Пое си дълбоко дъх и рискува един бърз поглед зад ъгъла. На около трийсетина метра надолу по коридора видя трима мъже. Те напредваха бавно, защото се спираха да погледнат през отворените врати. Всеки от тях държеше в едната си ръка радиостанция, а в другата нещо, което енигмологът заподозря, че е тазер. Един от мъжете беше със сако от твид. Докато крачеше, сакото се отметна и проблесна стоманата на пистолет.

Логан се дръпна назад. *Трима мъже.*

Тръгна надолу по новия коридор колкото може по-тихо, отваряше вратите и светваше лампите, където успее. След това зави в друг коридор. Наближаваше лабораторията на Бенедикт. Пред него от дясната страна имаше помещение, чиято врата стоеше открехната. Той влезе и бързо се огледа. Изглежда беше някаква химическа лаборатория, пълна с работни станции, стъкленици в дървени каси, маспектрометри и разни други инструменти, които не познаваше.

Освен това имаше бяла дъска, конферентна маса и същите офис столове, каквито беше видял в лабораторията на Лора Бенедикт.

След като затвори и заключи вратата, се огледа още веднъж, като се опитваше да запамети разположението. После загаси осветлението и внимателно тръгна към един от далечните ъгли, където се сви между два метални стелажа.

Не можеше да продължава да тича като лисица пред кучетата. Трябваше да обмисли положението.

Трима мъже. Вероятно от охраната на „Айрънхенд“ или наемници. Това бяха хората, сигурен беше в това, които бяха изгорили Пам Флуд жива в собствената ѝ къща. Без съмнение те са били в големия джип, който се беше опитал да избути колата му от пътя в океана. Вече не можеше да има никакво съмнение, че не е било обикновено произшествие. Тези хора бяха тук, за да го убият.

Защо тогава носят тазери? Щеше ли по-късно да има по-малко въпроси, ако тялото му не е надупчено от куршуми? Той отблъсна тази мисъл.

В тъмното свали мешката от рамото си и започна да рови из нея в търсене на нещо полезно. Ръката му напипа малко, но мощно фенерче и той го прехвърли в джоба на якето. Мобилният му телефон се озова в джоба на панталона. Пъхна в другия цифровия диктофон с неволното признание на Бенедикт. Швейцарското джобно ножче с шест инструмента попадна в друг от джобовете. Нищо от останалите предмети в мешката: видеокамера и фотоапарат, бележници, електромагнитни сензори, детектори за трите вида електромагнитни полета, не можеше да му бъде от полза сега. Той имаше пистолет, но беше заключен в оръжейния сейф в къщата му в Стоуни Крик. За съжаление не му беше хрумвало, че ще му е нужен при посещението в толкова известен мозъчен тръст.

По навик праметна полупразната мешка през рамо. После замръзна, когато видя през матираното стъкло на лабораторната врата да се приближава сянка. Миг по-късно се показа един от тримата мъже. Беше облечен в непромокаемо яке, а на главата си носеше нахлупено ниско над ушите кепе. Докато Логан гледаше, мъжът спря пред вратата, извади радиостанция и заговори тихо в нея. След това изчака да чуе отговора и я прибра в джоба. Тазерът в ръката му беше

готов за употреба. Той опита вратата на Логановото скривалище, но щом установи, че е заключена, продължи нататък по коридора.

Логан бавно издиша. Изглежда мъжете се бяха разделили, след като са стигнали до пресечката.

Той се сви в мрака и започна да обмисля положението. Някъде трябваше да има аварийен изход. Спомни си първото си минаване по тези коридори с Лора Бенедикт само преди двайсет минути, но му се струваше, че не е видял никакъв изход...

Мобилният телефон. Можеше да се обади на полицията. Или по-добре на тукашната охрана — беше вкарал номера в телефона си. Вероятно още са по местата си.

Измъкна телефона от джоба си и започна да избира. Тогава видя съобщението на дисплея: ИЗВЪН ОБХВАТ. Беше прекалено дълбоко в мазето, а стените твърде дебели, за да улови сигнал.

Но нали Бенедикт му се беше обадила оттук, долу? Без съмнение всяка лаборатория разполагаше със стационарен телефон. Можеше да се възползва от това.

Надигна се от мястото си, извади фенерчето от джоба си и го захлупи с длан, за да заслони лъча, след това го плъзна из лабораторията. Ето там: вдясно от вратата на малка маса стоеше апарат с множество бутони на челния панел.

Той изчака още малко, за да се увери, че вън в коридора е тихо. След това, като използваше правоъгълника светлина от прозореца на вратата за водач, се приближи до телефона и протегна ръка към слушалката.

При движението лакътят му закачи голяма празна стъкленница, поставена в дървена стойка. Чу се скърцането на старо дърво, стъкленницата се залюля и изведнъж, преди Логан да успее да реагира, стойката се счупи на две, а стъкленницата се стовари на земята с трясъка на гръмотевица.

Мили боже! За миг Логан застина на място. След това колкото можеше по-бързо отвори вратата, заключи я отвътре, преди да я тресне, и се втурна през коридора към друга лаборатория. Тук вече беше запалил лампите, така че не посмя да ги угаси. Помещението беше опасно празно: само няколко книжни лавици и компютър, но поне нямаше стъклария. Той се сви под масата в центъра.

Секунди по-късно чу шума от тичащи крака да се приближава от долния край на коридора. Беше мъжът, който беше стоял тук само преди няколко мига. От мястото си под масата Логан видя краката му да се спират пред вратата. След това се извиха насам, после натам, а Логан не смееше да си поеме дъх.

Тогава се чу пукотът на радиостанцията.

— Контрола до Променлива едно, докладвай обстановката — изпука нечий глас.

— Променлива едно — каза мъжът в коридора, — намирам се близо до източника на шума.

— Има ли нещо?

— Не.

— Продължавай да търсиш. Трябва да е някъде наблизко. Стреляй само в краен случай.

— Разбрано. — После се чу металическо щракване. В продължение на един мъчителен миг мъжът остана в коридора, докато изчакваше и се ослушваше. След това бавно и безшумно пое надолу по коридора обратно към T-образната пресечка.

Логан изчака минута, две, пет. Не смееше да се бави повече, защото мъжът щеше да се върне вероятно заедно с другите двама.

След като се измъкна изпод масата, енигмологът тихо пропъзля до вратата, спря отново и се заслуша. Рисува да надникне в коридора, който беше празен. Измъкна се покрай празната сега лаборатория на Бенедикт, докато не се озова при друга пресечка. Тя също беше пуста. Това обаче го притесни: ако всички тези коридори бяха свързани, вероятността да се сблъска с някого от преследвачите — челно или откъм гърба, беше драматично висока.

Хвърли се наляво и пое в бърз тръс надолу по коридора, като същевременно отваряше вратите и светваше лампите. Щом стигна следващия завой, надникна предпазливо иззад ъгъла — коридорът беше празен и той тръгна.

Тогава го видя — може би на осемнайсет метра пред него коридорът свършваше пред друга стоманена врата. Над нея светеше червен надпис ИЗХОД.

Бързайки колкото може повече, вече без да се опитва да пази тишина, Логан се втурна към вратата. Точно в мига, когато стигна до нея, чу зад себе си шум от движение. Смъкна мешката от рамото си и я

запрати през вратата на близката компютърна лаборатория като отвличащ маньовър. Въпреки че предизвика огромна шумотевица, вече беше късно. Когато погледна през рамо, видя мъжа в непромокаемото яке при завоя на коридора да крещи в радиостанцията си и да спринтира към него.

Логан отвори вратата в края на коридора с аварийното осветително тяло и надпис ИЗХОД над нея. На нея самата имаше табелка „Бронстейн“. Хвърли се вътре, затвори и я заключи зад себе си, после бързо огледа наоколо. Това очевидно беше физична лаборатория. Масите бяха покрити със спектроскопи, дигитални стробоскопи, микрогорелки и нещо, което приличаше — наистина странно — на свръхголяма палка за тимпан, заобиколена от кокоша мрежа.

В другия край на лабораторията имаше още една врата. Над нея също светеше надпис ИЗХОД.

Зад Логан дръжката на вратата затрака, докато някой опитваше да я отвори. След това се чу силен тътен. Отвъд помещението имаше къс коридор, чиито стени бяха голи, като се изключи голямата вентилационна решетка, монтирана близо до пода. В края му се издигаше друга стоманена врата.

На стената до нея беше монтиран панел с клавиатура.

Въпреки това той се хвърли напред и опита дръжката, надявайки се въпреки всичко. Вратата обаче се оказа здраво заключена.

Логан отстъпи крачка назад, после още една, почти замаян от този лош късмет. Погледна през рамо към другия край на лабораторията и прозореца на вратата, която беше заключил на влизане. Виждаше мъжа в непромокаемото яке да се хвърля срещу нея отново и отново. Тазерът в ръката му бе заменен от автоматичен пистолет. На цевта имаше завинтен заглушител.

Логан стоеше там застинал, докато блъскането по вратата продължаваше. В този момент към мъжа се присъединиха останалите и се чуха звуците на застъпващите се гласове. Въпреки това Логан още не можеше да помръдне.

Нямаше изход. Беше се озовал в капан.

48.

Логан стоеше на прага на отворената врата и оглеждаше лабораторията. В далечния край през бронираното стъкло виждаше тримата мъже, които се опитваха да отворят вратата насила. Разполагаше само със секунди, преди да успеят.

Светлината от лампите на тавана започна да трепка и помрачня; стана отново ярка, после отново отслабна — вероятно цялата сила на бурята сега беше над тях. Когато лампите за пореден път започнаха да светят нормално, огледа отчаяно лабораторията. Ето го телефона, закрепен на стената... в далечния край на лабораторията близо до вратата, която беше заключил. И до мъжете, които отчаяно се опитваха да влязат.

Можеше ли да стигне навреме до него?

Докато стоеше като вкопан в пода, един от мъжете извади пистолета си и се прицели в ключалката. Шумът от изстрела стигна до него като трясък на гръмотевица.

В същия миг втренченият поглед на енигмолога попадна върху странния уред, който беше забелязал по-рано: свръхголямата палка за тимпани. Той се вторачи в него по-внимателно, когато изтрещя още един изстрел. Състоеше се от метално кълбо върху червен пластмасов колан, който приличаше много на лентов кабел от персонален компютър, закрепен към нещо, което имаше вид на електрод с формата на гребен. Цялата тази конструкция беше обгърната от мрежест кафез.

Беше му позната. Вече бе виждал нещо подобно.

Изтрещя трети изстрел. Част от бравата излетя в лабораторията с писъка на рикошет, оставяйки след себе си малка назъбена дупка.

Логан се насили да не обръща внимание, докато се беше вторачил в устройството. Къде беше виждал нещо подобно?

И в този момент си спомни. Беше при набирането на зайци за членове на братствата в Йейл по времето, когато тази практика още не беше забранена. Един клуб на електроинженери беше изложил точно

същия уред: металното кълбо изригваше искри във всички посоки, изтръгвайки викове и писъци от хората, чиито коси направо щръкнаха.

Генератор на Ван де Грааф. Така се наричаше. А този мрежест кафез беше точно като Фарадеевата клетка, както беше предположила Ким Миколос за забралата на костюмите, които висяха в забравената стая. Какво беше казала? Затворено пространство от проводима мрежа, която се грижи волтажът от едната и другата страна да бъде постоянен.

Четвърти изстрел. Този изби остатъка от ключалката и го запрати да се пързала по пода.

Логан мислеше трескаво, ругаейки се за времето, когато като третокурсник спеше в часовете по физика на доктор Уолъс. Кафезът, който заобикаляше генератора на Ван де Грааф, играеше ролята на защитно устройство. Ако генераторът заработи и кафезът бъде махнат, той бързо ще произведе струпване на отрицателни електрони...

Втурна се към лабораторната маса. Блъсна настрана защитната мрежа и установи, че устройството се захранва от два малки бели кабела и ключ, монтиран в основата. Кабелите водеха до стандартен електрически щекер. Логан го вдигна и пъкна в контакта отстрани на лабораторната маса. Нищо не се случи. Натисна ключа в основата. Вероятно беше предвиден като подсигуряване, защото генераторът веднага се събуди за живот с бръмчене и вибрации. Логан се дръпна назад, свивайки се зад вратата далеч от опасността. Веднага щом го направи, вратата в далечния край на лабораторията се отвори с трясък.

Когато тримата мъже влетяха в помещението, генераторът на Ван де Грааф полудя: освободен от ограничаващата го мрежа, той започна да пръска светкавици във всички посоки. Те проблясваха върху метални столове, маси и стелажи с оборудване. Сини и жълти пламъци се катереха нагоре по стените в неконтролирани спазматични движения.

Мъжете спряха за миг, вторачени в страховитата игра на електричеството, извиращо в стотици назъбени линии от металното кълбо. Тогава единият от тях, този в непромокаемото яке, пристъпи предпазливо. От генератора изригна бърза като нападаща змия електрическа мълния и го обви. Известно време тялото му се извиваше и танцуваше под въздействието на електричеството, преди мъжът да се свлече на земята замаян.

Логан отстъпи още назад и се измъкна от лабораторията в късия коридор. Беше се случило онова, което се бе надявал да стане. Докато генераторът работеше, непрекъснати поток от отрицателни електрони, които произвеждаше, щеше да се нахвърля върху всеки проводим материал... включително човешкото тяло.

— Благодаря, доктор Уолъс — измърмори той. *Един го отнесе, остават още двама...*

Внезапно и безшумно светлините угаснаха.

За миг Логан остана като закован, защото не беше сигурен какво се е случило. И почти веднага разбра: бурята беше прекъснала електрозахранването на замъка.

Трескаво се заопипва в пълния мрак, за да намери първо фенерчето, после ножа. В тъмнината беше възможно да се доближи до тримата и да грабне един от пистолетите. После...

Светнаха червените лампи на аварийното осветление, сетне, в началото колебливо, но с нарастваща сила основното осветление заработи отново.

Нима бяха успели да възстановят захранването толкова бързо? Не, осветлението все още беше леко сумрачно и несигурно. Сигурно генераторът на „Лукс“ за аварийни случаи се беше включил.

От другия край на лабораторията се чу стенание и шум от човек, който се опитваше да се изправи на крака.

Логан надникна иззад вратата, за да види, че генераторът на Ван де Грааф е мъртъв, без захранване. За да го пусне отново, трябваше да щракне предпазния ключ. Това обаче щеше да го изкара на огневата линия, което би било чиста лудост.

Той се завъртя и заоглежда късия коридор. Очите му се спряха на вентилационната решетка.

Може би имаше надежда. Може би...

Втурна се към решетката, коленичи, извади острието на ножа и го прокара по най-близкия жлеб, опитвайки с все сили да я отдели от стената. Цепнатината се разшири със сантиметър, после с още един.

В този момент иззад ъгъла се чуха гласове, които се усилваха. Логан премести ножа от другата страна и започна да освобождава решетката там...

С тих пукот острието се строши близо до основата си.

Боже мили, това ли трябваше да се случи. Прибра в джоба строшения нож, стисна решетката и с ръмжене я дръпна. С леко пукане от излитащите от отворите си винтове тя се отдели от жлебовете и той я запрати в коридора. Иззад ъгъла се чу трополенето на тичащи хора.

На слабата светлина в коридора Логан видя, че решетката е покривала вентилационна шахта, която се простираше нататък от квадратния отвор. Неръждаемата стомана на шахтата изглеждаше тънка, но въпреки това безопасна, а проходът беше достатъчно широк, за да се побере тялото му вътре. Шахтата продължаваше около метър на право, после извиваше нагоре към първия етаж.

На ръце и крака пропълзя в импровизирания пасаж, а стоманената кожа около него започна да се люлее и скърца застрашително. Ако успееше да стигне до партера, щеше да...

Внезапно се разнесе металическо скърцане и пукот на поддаващи нитове и Логан започна да пада в мрака.

49.

Падаше право надолу в мастилената тъмнина. И в този миг, твърде неочаквано, се удари в нещо твърдо и неподдаващо. Бяла светлина избухна в главата му и Логан изгуби съзнание.

Свести се бавно и трудно като плувец, който се бори да изплува на повърхността. Отне му сякаш цяла вечност. Сетивата му се връщаха едно по едно. Първото, което усети, беше болката — пулсираше в гърба, дясното коляно и главата му в различна степен и ритъм. Последва зрението. Успя да различи светло петно. Не, две петна светлина на фона на мрака, който го заобикаляше.

Дойде ред на слуха. Чу шепот, различни гласове, които разговаряха някъде над него близо до петната.

Той примигна веднъж, после пак и опита да седне. Остра болка прониза коляното му и се наложи да прехапе устни, за да не извика.

Зрението му леко се проясни и сега можа да види, че светлите петна всъщност са проблясващи лъчи от фенерчетата. Те се стрелкаха насам-натам, проучвайки пространството под разрушената вентилационна шахта.

Логан осъзна, че макар да му се струваше цяла вечност, сигурно е бил в безсъзнание само няколко секунди. Преследвачите му все още бяха в коридора над него, свити в отвора на вентилационната шахта, за да го търсят. Беше паднал в мазе под мазето.

Отново се опита да стане и едва тогава осъзна, че лежи в петнайсетина сантиметра студена солена вода. Вероятно подпочвена, досети се той, просмукала се през подгизналата земя около основите на замъка. Последствие от поройния дъжд. Този път успя да седне.

Почака, дишайки тежко, за да отмине болката и да се свести напълно. Лъчите от фенерчетата още се стрелкаха насам-натам, но Логан очевидно беше паднал в малка ниша, чиито стени го предпазваха от светлината.

Мъжете отново започнаха да си шепнат. Един от тях, с проблясващи очила от светлината на фенерчетата, се опита

предпазливо да пропълзи напред по разнебитената шахта. Тя веднага се огъна под тежестта му. Мъжът се върна, заемайки наклонена напред поза, за да разпредели тежестта си върху отвора на шахтата. Тя заскърца под него, а преследвачът, хващайки се за разкъсаните ъгли, се спусна надолу по стоманената конструкция, докато не увисна в долния край. Лъчът на едно от фенерчетата се отрази в очилата му. Още няколко секунди и щеше да се спусне в това мазе под мазето.

Логан осъзна, че трябва да се маха. Като използваше стените на нишата за опора, той се изправи. Главата му запулсира, а светът около него се завъртя, но той продължаваше да се подпира на стената.

Изчака миг, за да премине замайването и болката да отслабне. Не посмя да светне фенерчето си, разбира се, ако не се беше счупило при падането. Вторият човек все още клечеше пред входа на шахтата и осветяваше с фенерчето си пътя на този, който се спускаше. Отразената светлина от лъча позволи на енигмолога да различи околността. Намираше се в нещо като катакомби: стени от стара зидария с мазилка. Ниски тавани, прекъсвани от римски арки. Дебели колони — спираловидните Соломонови колони, пронизваха сумрачните пространства. Навсякъде имаше паяжини и Логан чу далечното писукане на пльхове. Спареният въздух смърдеше на влага и плесен. Мястото изглеждаше така, сякаш никой не беше влизал тук в продължение на сто години.

Тих плисък на няколко метра от него предупреди енигмолога, че първият от преследвачите му се е спуснал в мазето. Когато мъжът се обърна да помогне на следващия, Логан опипом започна да се отдалечава колкото може по-бързо и тихо.

Докато крачеше през застоялата вода, отраженията на лъчите от фенерчетата зад него започнаха да избледняват, но въпреки това видя, че мазето се простираше в мрежа от свързани едно с друго помещения. Отдясно пред него зееше черна дупка, която вонеше на костница. Въпреки това той реши да използва съмнителната ѝ защита, за да облекчи дясното си коляно, опирайки се с една ръка на влажната стена.

Втори плисък — още един преследвач се беше спуснал в катакомбите — и Логан започна, куцайки, още по-бързо да се отдалечава. След като се промъкна под една арка и зави зад ъгъла, се озова в пълен мрак. Сега щеше да се наложи да изпробва своето фенерче. Потърси го опипом в тъмното влажно пространство и го

измъкна от джоба си. Зашепа с длан предната част и след като се помоли, плъзна бутона. Нищо не стана.

С ругатня на уста го разтърси яростно. Сега светна слаб лъч, разкривайки разклонен тунел пред него.

Шепотът зад него се усили, затова, след като се опита да запамети околността, той изгаси фенерчето и тръгна напред в мрака. Една крачка, втора... тогава кракът му закачи нещо и той се стовари тежко във водата.

Миг по-късно беше отново на крака, а коляното го болеше. Зад него се чува викове, ивици светлина от фенерчетата лижеха зидарията. Стъпки шляпаха във водата и се приближаваха към него. Сега Логан побягна, без да го е грижа за шума, който вдига. Тичаше и залиташе с протегнатата напред ръка, светвайки на всеки няколко секунди фенерчето за миг, за да види какво има пред него през объркващия лабиринт от коридори, складове и изби с ниски тавани. Очевидно неговите преследвачи се бяха разделили, но подбудени от неговото присъствие, започнаха да си подвикват, още пликкане на вода, трепкащи светлини, глухи въздишки на куршуми от пистолети със заглушители, след тях рикошети от камъните. Мъжете стреляха на сляпо в мрака, но въпреки това куршумите минаваха с писък ужасно близо.

Изведнъж Логан почувства остра болка в крака над нараненото коляно. Изръмжа инстинктивно, завъртя се и залитна встрани от пътя на следващите изстрели. После спря в мрака, опитвайки се да възстанови дишането си, и зачака. Отново чу гласове: първо силни, после започнаха да заглъхват. Очевидно се отдалечаваха в друга посока. След това настана тишина. Изглежда, че поне засега го бяха изгубили в лабиринта от заешки дупки, на който мазето приличаше.

Но не преди да го наградят с куршум, ако не и нещо по-лошо.

Логан освети с фенерчето крака си, за да види раната. Куршумът беше облизал крака му от външната страна на бедрото, разкъсвайки панталоните, през които сега се просмукваше кръв. Знаеше, че заради черната вода, която стигаше до глезените му, преследвачите му няма да могат да го проследят по кървавите следи. Но въпреки това трябваше да спре кръвотечението, за да не загуби още сили. Свали якето и откъсна единия от ръкавите на памучната си риза, след това го уви

около ранения крак и го стегна здраво. Облече си якето и пое нататък вече по-бавно заради двете рани на крака.

Залитна в нещо, което очевидно някога е било винарска изба. От двете страни имаше подпори от потъмняло дърво с формата на полукръг. От тавана висяха дебели като възета паяжини.

Отвъд винарската изба следваше каменен проход със складове от двете страни, които очевидно са били използвани, предвид оформлението на лавиците, за килери или зимници. В края на пасажа лежеше толкова голямо помещение, че слабият лъч светлина от фенерчето не успя да освети другия му край. Това очевидно беше първата кухня на замъка: от едната страна бяха наредени печки, а в една от страничните стени имаше огромно огнище. В него над тринога на верига висеше чугунен казан за готвене.

Логан спря и се послуша. Сега зад гърба му вече не се чуваше плискане на вода от забързани крака.

Той с болка пристъпи напред в хладната, дълбока до глезените вода. В средата на помещението стоеше дъбова маса, покрита с отдавна излезли от употреба кухненски пособия: тежки касапски сатъри, чукове за месо, бъркотия от най-различни дървени лъжици. Логан взе един нож за филетиране, пъкна го внимателно под колана на панталона си, след което продължи нататък.

Най-накрая стигна до далечната стена. Беше се надявал да намери изход и дори стълбище, което да води до равнището на мазето, но тук нямаше нищо, като се изключи странния на вид метален шкаф, вграден в стената. Той се обърна бавно, осветявайки във всички посоки с фенерчето си, но стана ясно, че единственият вход за кухнята е този, през който беше минал преди малко. Сърцето му се сви.

Когато завърши кръга, лъчът светлина се върна върху шкафа пред него. Докато го осветяваше, осъзна, че не прилича твърде на шкафовете, които беше виждал. Щом хвана дръжката и отвори вратата, разбра какво има пред него: кухненски асансьор.

Насочи лъча във вътрешността му. Той освети подобна на кутия дървена рамка, може би деветдесет сантиметра на метър и двайсет, която висеше свободно в тухлената шахта, подобно на гюлето на коминочистач. На пода на асансьора лежах няколко чинии, покрити с дебел слой прах. Той тихо ги премести във водата около краката си.

Между дървената рамка на кухненския асансьор и тухлената шахта висеше дебело въже. Логан го хвана с една ръка и дръпна.

Нищо не се случи.

Стисна фенерчето със зъби, хвана въжето с две ръце и дръпна по-силно. Този път асансьорът леко се повдигна.

Логан погледна през рамо. Гласовете се чуваха отново, вече по-близо, отколкото преди малко.

Насочи пак вниманието си към кухненския асансьор. Щеше да се побере в него. Обаче веднъж вътре, дали ще има достатъчно сили, за да го вдигне нагоре в комина?

В тавана на кухненския асансьор имаше капак. Логан погледна надолу към импровизирания си турникет и остана доволен, че раната не кърви много. Наведе се, за да се напъха в тесния асансьор, и болка прониза ранения му крак. Той бутна капака да се отвори и погледна нагоре. Шахтата се издигаше на може би седем метра и половина до тухлен покрив, където свършваше с дървена макара, около която беше навито въжето.

Седем метра и половина. Това щеше да го изведе покрай мазето чак до първия етаж.

Гласовете бяха още по-близо. Логан затвори вратата на асансьора, протегна се нагоре и успя да се плъзне през отвора на тавана. Седна на покрива на кухненския асансьор с кръстосани крака въпреки болките в коляното и раната. После затвори капака, преди вътре да е покапала кръв.

Гласовете затихнаха.

Той предпазливо дръпна въжето. Беше грапаво и хлъзгаво от някогашното готвене. Огледа с отвращение дланите си. Нямахше да може да се изкатери седем метра и половина по мазното въже, особено с този ранен крак.

Може би имаше друг начин. Пъхна фенерчето в устата си, насочи го нагоре и отново хвана въжето с две ръце колкото можа по-високо. След това с все сили го дръпна надолу.

Високо над него се чу слабо стържене от водача на макарата, който запротестира срещу тежестта. После кухненският асансьор започна бавно-бавно да се издига.

Логан дърпаше и след това запъваше с ръце въжето колкото може по-добре, после отдъхваше, за да се подготви, и дърпаше отново.

Издигна се на метър и половина, после на три метра. Кухненският асансьор се изкачваше в тухлената шахта с тихо скърцане и стържене. Спря да почине. Мускулите на ръцете и гърба го заболяха от необичайните движения. А дланите му вече се бяха разранили от грубото въже.

Продължи да дърпа въжето, докато различи на около три метра над себе си врата, през която са сваляли храната от кухненския асансьор, преди да я поднесат на семейството. Когато най-накрая се изравни с вратата, Логан застопори въжето около куката на тавана, за да не мърда асансьорът. Тогава пусна въжето, като едва не изстена от облекчение.

Бавно се изправи и застана на колене, за да може да бутне вратата. Чу се тихо тракане и той веднага престана. Нещо пречеше. Не знаеше какво е, но не можеше да си позволи да го остави да падне. Щеше да се наложи да опита да го избута малко по малко.

С голяма предпазливост натисна долния край на вратата в горната част на шахтата. Тракането от вътрешната страна продължи, но той усети, че каквото и да беше това, го избутва малко по малко. Няколко дълги мига на неспокойни усилия, и малката врата се отвори достатъчно, за да може да се промуши през нея.

Зад нея лежеше мрак. Наведе глава и сви рамене, за да мине през отвора, измъкна се от шахтата на кухненския асансьор и предпазливо се изправи. Опипом в мрака затвори вратата на асансьора, после премести предмета пред нея — опипването му подсказа, че е някаква маса за сервиране — и го опря в стената. Едва тогава зашепи фенерчето и го включи.

Мястото му беше познато — преди години беше влизал тук заради погрешното предположение, че е мъжка тоалетна. Всъщност беше малък проход от главния коридор до трапезарията, който сега се използваше от келнерите за складиране на ленените покривки и салфетки. Логан избърса мазнината и мръсотията от ръцете си. По време на неприятното си изкачване бе предположил, че докато замъкът е бил притежание на Едуар Делаву, това помещение е било сервизното, където икономът и икономката се сервирали върху чинии получената по асансьора храна.

Логан бавно се приближи до вратата на малкото помещение, откряна я и надникна навън. Отвъд късия страничен проход и от

другата страна на дебелия мокет на главния коридор се намираше входът на трапезарията. А няколко метра по-нататък беше стълбището, което водеше към втория етаж.

Трябваше да провери какво прави Ким. Щом преследваха него, беше напълно възможно тя също да е заплашена. Той излезе в коридора и тръгна към стълбището.

И почти веднага отскочи назад. Един от тримата мъже — онзи със сакото от туид, стоеше четири-пет метра надолу по коридора. Беше с гръб към Логан и говореше по радиостанцията. Очевидно радиостанциите имаха по-добър обхват от мобилните телефони зад дебелите стени на замъка „Лукс“.

Логан премести поглед от мъжа към стълбището и обратно. Дори да успееше да мине зад гърба му, не можеше да бъде сигурен дали горе няма да го чака друг. Трябваше да намери нов начин да стигне до Ким.

Огледа се в отчаяние. Сега накъде? *Накъде...*

И докато още си задаваше въпроса, погледът му попадна върху друга врата. Беше в далечния край на страничния проход и на непряката светлина малките ѝ стъкла приличаха на черни квадрати.

Беше авариен изход, водеше навън.

Логан не се поколеба. Обърна се и загърби главния коридор, насочвайки се към вратата. Огледа я, за да се увери, че не е свързана с аларма, отвори я колкото може по-тихо и се измъкна във виещия ураган.

50.

Макар да беше шофирал през урагана на връщане в „Лукс“, яростта на стихията го изненада. Вятърът го притисна в дяланите камъни на фасадата на замъка, наду ръкавите на якето и едва не изсмука съдържанието на джобовете му. След няколко секунди беше мокър до кости.

С големи усилия се върна обратно при аварийния изход, за да надникне внимателно през малките прозорци. Късият коридор зад вратата беше празен. Не се виждаха въроръжени мъже да тичат подире му. Беше успял да се измъкне от сградата, без да вдига шум.

Притисна се отново към стената. И сега какво?

Погледна към сивата ивица на ливадата, която се простираше чак до океана. Вълните се блъскаха в скалистия бряг с ярост, каквато не беше виждал. Пръските вода и пяна се смесваха с лееция се като стена дъжд толкова плътно, че не можеше да се каже къде свършва морето и откъде започва дъждът. Водата влизаше направо в очите му и те засмъдяха, затова се обърна и заслони лицето си с ръце.

Стрелна поглед наляво. Едва успя да различи голямата сграда на Източното крило, издигащо се като Гибралтарската скала срещу яростта на стихията. Само няколко неясни светлилки грееха на трите му етажа. Можеше да се промъкне до края на Източното крило, да завие зад ъгъла, да стигне до паркинга и...

И какво? Нима колата му нямаше да е под наблюдение? Когато се върна, не забеляза признаци за подобно нещо. Ако беше забелязал, щеше да е по-предпазлив при срещата си с Лора Бенедикт в мазето. Това обаче не означаваше, че са я пропуснали. Тези хора бяха професионалисти и тук не ставаше дума за обикновено послание... Вече не.

Дори да успееше да се добере до колата и да се измъкне от тук — после какво? Какво щеше да стане с Ким? Докато беше тичал из подобното на лабиринт подземие с лаборатории от неръждаема стомана, докато беше шляпал из стаите и пещерите на древното мазе

под мазето, той се беше ругал, че не бе помислил първо за нейната безопасност. Вместо да й казва да събере преподавателите за безопасно съхранение, можеше да й нареди да замине някъде, без значение къде, стига да може да се скрие там.

От друга страна, помисли си той, Ким не е глупачка. Може да е видяла външните хора и да е събрала две и две, а после да се е покрила някъде...

Но тази мисъл беше веднага изместена от друга: *Памела Флуд също не беше глупачка...*

Прогони тези мисли колкото можеше по-далече. Имаше нещо друго, което да обмисли: самата Машина. Ако просто избяга, нищо не можеше да спре Лора Бенедикт и хората от „Айрънхенд“ да я разглобят и да духнат с оборудването под прикритието на бурята. В края на краищата „Лукс“ беше почти напълно обезлюден. Вярно е, Бенедикт каза, че й трябва още няколко дни, за да приключи с миниатюризирането на технологията, за да стане подходяща за транспортиране... но сега вече му беше ясно, че тази пречка няма да я спре. Щеше да вземе каквото може и да изчезне.

Докато стоеше там, в черната сянка на огромната фасада, си спомни думите, които беше казал на Бенедикт в лабораторията. *Този ваш уред е... немислим. Да докараш някого до лудост, може би дори цяла армия. Лора, има причини химическите оръжия да са забранени. Какво ще стане, ако това оръжие бъде използвано? Колко време смятате, че ще мине, докато технологията бъде разкрита и същата тази дяволска артилерия бъде използвана срещу нашите войници?*

Уредът трябваше да бъде разрушен. Ако искаше да завърши своята работа, тя още се нуждаеше от него. Поне така каза. Но какво можеше да направи Логан? Беше невъоръжен и изправен срещу група обучени убийци. Докато стоеше там под закрилата на южната стена на замъка, той отупа джобовете си, макар да знаеше, че жестът е напразен. Фенерче, нож със счупено острие, цифров диктофон, мобилен телефон...

Когато ръката му взе да се свива около телефона, в главата му смътно започна да се очертава план. И сърцето му отново започна да блъска. Пое си дълбоко дъх, после още веднъж и се огледа, за да провери дали крайбрежието е чисто. Беше сам с виещата буря.

Логан се отгласна от стената, която му беше предложила защита, и се насили да се изложи на яростта на природната стихия. Обърна гръб на Източното крило и тромаво закрачи. Ураганът беше като жива сила, която правеше всичко възможно да го завърти, да го накара да отстъпи назад, да му попречи да продължи да залита напред. Воят на бурята се усили, сякаш бе възмутена от неговите опити да ѝ се противопостави. Раненият му крак и ударената глава пулсираха от болка заради усилията, които полагаше. Кракът му се подхлъзна и той се стовари по лице в подгизналата трева. Беше толкова напоена с вода, че за миг си помисли, че лежи на брега на езеро. Щеше да е лесно, много лесно да затвори очи и да се унесе в безсъзнание. Вместо това се насили да стане отново на крака, но почти веднага беше съборен пак от урагана. Воят на дивия вятър звънеше болезнено в ушите и щипеше очите му. В разрез с логиката бурята се усилваше.

Логан осъзна, че не може да се бори със стихииите. Бурята щеше да изсмуче всичките му сили, преди да стигне до своето местоназначение. А за онова, което го чакаше, щеше да му е нужна сила.

Изтръгна се от зъбите на вятъра и се запъти обратно към фасадата на замъка. Той се извисяваше сякаш безкрайно високо над него със своите зъбци и надвиснали фронтони, невидими в нощната буря. Под неговите стрехи бурята сякаш не беше толкова яростна. Не много, но все пак достатъчно, за да му позволи да продължи напред.

Стъпка след стъпка, скоро изгуби усещането за време и оглупял от изтощение, не можеше дори да предположи колко далеч е стигнал. Единственият начин да се ориентира за напредъка си и дали изобщо напредва, беше да плъзга ръката си по каменната облицовка на замъка...

В един момент право отпред нещо се извиси от мрака — черно на черен фон. В първия момент по-скоро го усети, отколкото го видя. После тръгна с уморена крачка след уморена крачка и влезе право в него. Наполовина ослепял от носения от вятъра дъжд, протегна ръце напред, напипвайки пътя си, докато се опитваше да определи какво пречи на напредването му.

Беше друга стена, облицована с камъни, по-висока, отколкото можеше да види, перпендикулярна на тази, която бе следвал, черна,

неосветена и пуста, простираща се наляво от него на неподозирани разстояния.

Западното крило.

Сега се обърна на деветдесет градуса в южна посока и облягайки се на тази нова опора, Логан продължи напред, докато не намери онова, което търсеше: малък прозорец, разположен ниско, почти на височината на коленете. Отпусна се на земята, без да обръща внимание на болката и подгизналата трева, сложи ръце на рамката и се опита да го повдигне.

Прозорецът беше заключен.

Дишайки плитко, защото непрекъснато трябваше да изплюва дъждовната вода, която пълнеше устата, очите и ушите му, той свали якето, сложи го върху стъклото и нанесе удар. Първо с юмрук, след това с левия крак. На третия удар стъклото отстъпи.

Логан използва якето си вместо ръкавица и предпазливо отстрани останалите по рамката стъкла. След това се промъкна през прозореца, като внимаваше този път да стигне пода първо с крака.

Изтръска стъклата от якето си и го облече. Бърз оглед с помощта на фенерчето му откри, че се намира в малък склад, явно използван от работниците, които са участвали в преустройството. Беше пълен с дървени магарета, купчини кутии с боя, кашони с туби силикон, грижливо сгънати платнища, покрити с капки и пръски в най-различни цветове като платно на Джаксън Полък.

Лъчът на фенерчето откри в другия край на помещението отворена врата. Щеше да вземе едно от платнищата и да го напъха на мястото на счупеното стъкло, а после да затвори вратата, щом излезе. Това щеше да заглуши шума от бурята и да прикрие факта, че е влязъл в крилото.

Но когато сграбчи платнището, се поколеба. Не, каза си той. Има нещо, което трябва да свърша преди това.

51.

Логан остави настрана фенерчето и бръкна в джоба на подгизналите си панталони, за да намери телефона. Напипа го, изтръска капките вода, които покриваха екрана, и натисна бутона, за да го включи.

Под бутоните се появиха няколко реда слаба оранжева светлина. Това беше добър знак.

Огледа турникета на дясното си бедро. Беше подгизнал като него самия, но изглежда бе спрял кръвотечението.

Вдигна телефона и набра номера на Ким Миколос. Тя не вдигна. Той опита още веднъж със същия резултат.

Спря в мрака с телефон в ръката, за да обмисли внимателно следващия си ход. Накрая отново вдигна телефона и набра друг номер от паметта. Беше вътрешният номер, който се беше изписал на екрана, когато може би преди час Лора Бенедикт се бе обадила в неговия апартамент в „Лукс“.

Телефонът звънна пет пъти, преди някой да отговори.

— Ало? — чу се напрегнат глас от другия край на линията.

— Ало, Лора — отговори Логан и отиде по-близо до счупения прозорец, за да е сигурен, че бурята зад него се чува ясно.

— Кой се обажда?

— А ти как мислиш? — Логан дишаше накъсано, опитвайки се да добави нотка диво отчаяние в гласа си.

— Доктор Логан? — Бенедикт прозвуча шокирана, удивена, невярваща.

— За пръв път позна. Искаш ли да излезеш, за да си поиграем? Времето е чудесно.

Настъпи мълчание. Най-накрая тя попита:

— Какво стана?

— Какво стана ли? Твоите хора ми организираха весело преследване. Отне ми много време, работа и тичане, но успях да им се измъкна.

— Къде си?

Логан се засмя, като се надяваше да не е твърде пронизително.

— Пред Източното крило близо до паркинга.

— Паркингът? — В гласа ѝ се долови тревога.

— О, не се притеснявай. Никъде няма да ходя. Всъщност това не е истина — отивам някъде.

Тишина.

— Готова ли си да отгатнеш, доктор Бенедикт, къде отивам?

Мълчанието продължаваше.

— Не? Тогава ще ти кажа. Защо да не го направя? Може да ме докопате, но когато това стане, вече ще е твърде късно.

— Твърде късно... — повтори тя.

— Опитах се да те накарам да проявиш разум. Но ти отказа. Дори изпрати наемници да ме убият. Затова аз ще го направя.

Малка пауза.

— Какво ще направиш? Ще се самоубиеш?

Логан се засмя невесело.

— Ще разруша забравената стая.

— Доктор Логан... Джереми...

— Сама каза, че работата ти там не е завършена. Затова ще се погрижа *никога* да не я довършиш. Ще подпаля шибаната стая и ако се наложи, и останалата част от крилото. Точно както постъпиха твоите наемници с Памела Флуд. После ще намеря старите дневници и лабораторни доклади. Те са някъде тук — може би в твоя апартамент или в лабораторията ти. Ще изгоря и тях.

— Джереми, чуй ме...

— Не, ти ме чуй! — извика Логан, за да заглуши воя на бурята. — На това нещо не може да бъде позволено да съществува! Чуваш ли? Ще се погрижа това оръжие *никога* да не види бял свят. *Дори да е последното, което ще направя.*

След това прекъсна връзката.

Прибра телефона в джоба си, вдигна платнището и го напъха на мястото на счупения прозорец. Прибра фенерчето от мястото, където го беше оставил, и закрачи към вратата. Излезе и я затвори след себе си. Шумът от бурята веднага заглъхна.

Почти всички учени и служители бяха напуснали „Лукс“ преди урагана. Знаеше, че това крило ще бъде напълно пусто.

Лора Бенедикт щеше да си мисли, че е отвън, пред Източното крило. Това означаваше време. Сега то за разнообразие беше на негова страна.

Първо обаче трябваше да намери пътя до по-познати места. И независимо че беше спечелил малко време, налагаше се да бърза. Бенедикт сигурно вече се обаждаше по телефона, за да събере хората си и да им каже къде да го търсят. Най-малкото, помисли си той, ще оставят Ким на мира. За тях това беше пресметнат риск.

Изтръска водата от обувките си, изстиска влагата от панталона и тръгна надолу по коридора на север към входа на Западното крило, следвайки лъча на насоченото напред фенерче. Според височината на прозореца, през който беше влязъл, предположи, че се намира един етаж под основното равнище. Коридорът, който беше с голи шпакловани стени, завиваше наляво, след това още веднъж. Логан пренебрегна болката в коляното и главата, опитвайки се да определи местоположението си с помощта на дедукция. Близко ли беше до портала, който водеше в централната сграда? Или се беше изгубил някъде в лабиринта от тесни коридори и помещения, които изпълваха останалата част от крилото?

Пред него коридорът свършваше пред извита метална стълба, чиито триъгълни стъпала бяха покрити с дебел слой прах и отпечатъци от работни обувки. Логан светна нагоре с фенерчето, после започна предпазливо да се изкачва стъпало по стъпало, влачейки ранения си крак. Озова се в страничен коридор, който не позна, пълен с греди, летви и струпани накуп отломки от разрушаването. Тук спря за малко, за да изстиска водата и кръвта от импровизираната превръзка, след това я завърза отново върху драскотината от куршума на бедрото си. После тръгна отново.

Вървя по тесния коридор, докато лъчът от фенерчето облизваше стените и тавана, и скоро се озова на по-широко място. Него позна веднага: вляво беше стълбището, което водеше към втория етаж и бъркотията от кръстосващи се горе помещения. В далечината се виждаше тъмната маса на най-близкия мегалит: мълчалив и мрачен часови в това призрачно кънтящо пространство.

Изгаси фенерчето и остана неподвижен в мрака, ослушвайки се напрегнато. Беше тихо, като се изключи стенанието на бурята, докато се нахвърля срещу стените на сградите. Беше твърде рано за биячите

на Бенедикт, но скоро и те щяха да се появят. Затова трябваше да побърза.

Тръгна нагоре по стълбището, като поглеждаше през рамо дали не оставя следи от кръв или дъждовна вода. Промъкна се покрай разрушените офиси, купчините отломки от гипсова мазилка и наполовина разрушени стени, намирайки пътя по памет, докато не стигна до смътните очертания на потъналия в сенки успореден коридор А. Зави по него, светна с фенерчето напред и закрачи, докато не стигна до импровизираната табела ОПАСНА ЗОНА върху преградата от брезент под нея.

Знаеше, че в помещението е прокарано електричество, но не светна лампите. Вместо това използва фенерчето си отново, за да се ориентира: Машината, различните ѝ контролни уреди, тежките, подобни на брони костюми, които висяха на задната стена. Отбеляза, че странното, подобно на асансьор устройство беше на мястото си на третия етаж, а основата му бе изравнена с тавана.

Прекрасно.

В напрегнатата тишина в Западното крило сега започна да долавя далечни гласове.

Втурна се към лоста, на който висяха металните костюми. Установи, че си спомня дългите дни, които беше прекарал тук. Сега го беше яд на себе си, защото така и не бе изпробвал костюмите, за да види как действат.

Плъзна лъча на фенерчето по редицата огромни облекла и бързо избра едно, което му се стори подходящо по размери. След това остави фенерчето на близката лавица и откачи костюма от лоста.

Изненада се от тежестта му. Изглежда беше изработен като едно цяло и в продължение на една противна минута не можа да разбере как се облича. После забеляза редица кукички и удебелени отвори. Бяха вградени в костюма така, че човек трябваше да знае къде да гледа, за да ги намери. Простираха се в дълга редица от дясната подмишница до кръста. Колкото можеше по-бързо, макар че мокрите му и замръзнали пръсти глупаво трепереха, той ги разкопча. Шевът беше подсилен от вътрешната страна с филц и кожа. Извади ножа, който беше взел от старата кухня, изпод колана на панталона си и го пусна на пода. Отвори широко костюма и след като си свали обувките, внимателно вдигна ранения си крак и се вмъкна в него.

Беше му тесен и вградените метални обувки го стискаха, но нямаше време да потърси по-удобен. Пъхна ръцете си в металните ръкави, а пръстите в подвижните, подобни на акордеонни клавиши пръсти на ръкавиците от същия материал. Слава богу — те поне му ставаха.

Остави шлема да се полюшва на яката и намести защитния филц на мястото му, после се захвана с най-голяма бързина да затваря с кукичките удебелените отвори на костюма. С пръсти в тежките ръкавици това се оказа много по-трудно, отколкото разкопчаването.

Гласовете се усилиха. Все още бяха неразличими, но един от тях, сега осъзна, беше женски. Говореше най-вече тя. Вероятно даваше нареждания.

Разбира се. Бенедикт знаеше много по-добре от него пътя до помещението. Искаше да разположи хората си в засада колкото може по-рано.

След като закачи последната кукичка, Логан пристъпи. Трудно му беше да ходи, но след няколко крачки се научи да пази равновесие. Грабна фенерчето си, плъзна лъча по Машината и намери основните ключове, вградени отстрани на централния корпус. Наведе се над тях и сви пръстите на ръкавицата около ключа за захранването. Завъртя го да се включи. Изчака няколко секунди, сетне щракна и ключа за натоварването.

Тихо, почти недоловимо за слуха, Машината забръмча.

Сега Логан чу стъпки над главата си. Стана така, както се беше надявал. Бенедикт беше накарала хората си да влязат с помощта на спираловидния асансьор, задвижван от теглото на пътниците. Несъмнено тя винаги беше влизала така в тайното помещение. Сега гласовете бяха още по-силни и вече можеше да различава думите ѝ.

— Затвори предпазните врати — долетя приглушеният ѝ глас. — Завърти колелото на лебедката, ей там, от другата страна, по посока на часовниковата стрелка. Едно завъртане е напълно достатъчно.

— Ти няма ли да дойдеш? — отговори мъжки глас, който Логан разпозна от преследването в мазето на замъка.

— Ще чакам тук горе.

Още тътрене на крака, след това кухо тупване, последвано от странно скърцане.

Логан отстъпи към предната част на Машината, където се намираха уредите за управление. Приведе се така, че да не е твърде забележим. Знаеше, че асансьорът ще опише спирала и ще спре точно срещу Машината, а вратите ще се отворят срещу него. Нахлупи шлема на главата си и го завъртя, за да го намести на мястото му.

Помещението, което и без това беше тъмно, стана съвсем непрогледно. Тихото бръмчене на Машината и шумовете отгоре бяха почти недоловими. Под визьора на забралото имаше малък отвор за дишане, тапициран с филц. През телената мрежа на визьора Логан едва успяваше да различи думите на контролния панел пред себе си. Останалата част от помещението беше като в мъгла.

Разбира се, с изключение на едно: декоративния кръг, който бележеше пода на асансьора, се въртеше леко и безшумно надолу към помещението. А иззад извитите повърхности на външните врати вътре проникваха жълтите лъчи на няколко фенерчета.

52.

Логан плъзна поглед по контролните уреди, докато бързо съобразяваше, за да си спомни какво беше казала Ким: *ЛЪЧ и ПОЛЕ. Локален режим на работа, много специфичен и пряко насочен... И един по-широк, глобален режим на работа.*

Ето това трябваше да използва: лоста за контрол на полето. Щеше да го насочи в широка арка към предната част на помещението, където в пода бяха гравирани отметките. Там, където спускацията се в момента асансьор щеше да се приземи.

Мисля, че изучавах тези контролни уреди достатъчно дълго, за да проверя теорията си, му беше казала Ким. Но дали той беше наблюдавал достатъчно внимателно, за да може да повтори онова, което тя бе направила?

Сега асансьорът беше преполовил спускането до мястото, където щеше да спре. Логан чуваше приглушените гласове вътре и виждаше изпод забралото светлината от фенерчетата, която проникваше от кабината. Те не се опитваха да скрият ходовете си. Защото от онова, което знаеха, предполагаха, че той още е някъде навън, в бурята, на път за Западното крило.

Свит зад Машината, Логан се увери още веднъж, че главният ключ е нагласен на работен режим ПОЛЕ. След това плъзна поглед по редицата контролни уреди, които премигнаха към него в мрака от закриващия ги преден капак, за да разчете надписите под тях. Ето — това беше първият, който Ким беше използвала, след като пусна уреда: ключ, наименуван МОТИВАТОР.

Протегна ръка и го завъртя в работен режим.

Асансьорът стигна до пода на помещението и се блъсна леко в него. Отвътре се чува още разговори. На горния етаж, където чакаше Лора Бенедикт, цареше пълна тишина.

Логан огледа контролните уреди и намери следващия: **ВЪЗБУЖДАНЕ**. Когато вратите на асансьора се отвориха, той го завъртя.

Лъчи като светкавици изпълниха помещението, а той се сви още повече, защитен от корпуса на Машината. Когато надникна над горния му край, различи трима, които успя да познае: мъжа с очилата, който го последва пръв в мазето под мазето, другия с непромокаемото яке и остроликия тип с жестокото изражение и сакото от туид. Всички стискаха фенерчета в лявата си ръка и оръжия в дясната.

Спомняйки си какво беше направила Ким, енигмологът протегна ръка и завъртя ключа на положение 1.

Бръмченето на машината се усили незначително. Сякаш в отговор, чу мъжете да разговарят тихо, неуверено.

Осъзна, че разполага само с мигове, за да осъществи своя замисъл. Ако преследвачите го открият сега, просто ще го застрелят.

Завъртя копчето на 2-ра позиция. Стрелката на индикатора за силата на звука бавно се раздвижи, трепкайки напред-назад между отметките в крайно ляво.

Мъжете се смълчаха. Единият заговори с тревожен тон, някой му изшътка да млъква. Вероятно водачът — онзи тип със сакото от туид.

Логан знаеше, че когато той и Ким бяха изпробвали за кратко машината, тя беше на режим лъчене, готова да изпусне ултразвуков импулс по определена отделна цел. Въпреки това беше почувствал въздействието. Сега, когато Машината беше настроена на работен режим ПОЛЕ — насочена към цялото пространство пред него, той можеше само да си представи какво са започнали да изпитват преследвачите му.

Време беше.

Пое си дълбоко дъх.

— Аз контролирам Машината — извика Логан през отвора за дишане на забралото. — Сега я насочвам срещу вас.

Чуха се изненадани протести, последвани от металическото щракане на затвори.

— Мамка му — измърмори някой от тях, — внимавайте къде стреляте.

— Знаете на какво е способна. Ако се наложи — обяви Логан, — ще я използвам срещу вас.

Нов шепот. Тихи стъпки започнаха да се приближават.

В отговор той завъртя ключа на 3. Машината започна да пее — дълбок бас, който излизаше дълбоко от нейните вътрешности, и

единият от мъжете ахна.

— Стойте където сте — каза Логан. — Повече няма да ви предупреждавам.

Между лъчите на фенерчетата пред него прогърмя изстрел и куршумът рикошира край ухото му. В отговор той завъртя ключа на 4, а после на 5.

От групичката мъже се чу вик, някой виеше от болка.

Сега Логан се осмели да надникне над корпуса на Машината. Един от мъжете, онзи в непромокаемото яке, се беше навел напред с ръце върху ушите си, а устата му зяпаше от болка. До него мъжът с очилата сякаш се опитваше да отстрани засечка на оръжието си при стрелбата. А до него мъжът в сако от туид се беше прицелил право в Логан.

Още един куршум изпищя малко над главата му и той се хвърли зад Машината. Изви болезнено глава в тежкия костюм, протегна ръка в ръкавица... и завъртя копчето на 7.

Болезненият вой започна отново, но този път беше по-страшен — непрестанен писък от болка. Енигмологът се облегна на Машината, тя вибрираше като живо същество, трепереше и се друсаше.

Той рискува още един поглед към другия край на помещението. Мъжът с непромокаемото яке беше в същата поза — свит на две и очевидно неспособен да помръдне. Но мъжът с очилата беше пригответил оръжието и го насочваше срещу него, опитвайки се да уравни ръката си. От носа и ушите му капеше кръв, но той не й обръщаше внимание, само бършеше очи с опакото на ръката. А мъжът в сакото от туид не само бе насочил оръжието си, но се *приближаваше...*

Логан се дръпна назад и задиша учестено. Знаеше, че има секунда или две, ако иска да направи нещо, иначе го очакваше сигурна смърт.

Стрелна поглед към контролните уреди. Ключът беше завъртян на 7, а стрелката на индикатора за силата на звука трепкаше и се въртеше в своя полукръг като луда. Спомни си разговора със Сорел: *никога не сме я пусkali на максимум...*

С къса ругатня под носа протегна ръка нагоре и завъртя ключа на 10.

Веднага се случиха няколко неща едновременно. Дълбоката басова песен на Машината изведнъж премина в рев, а тя подскочи на място, заплашвайки да се откъсне от основите си. Стрелката на индикатора за сила на звука бе залепнала за дясната половина на циферблата. Стенанията от болка, които беше чул откъм асансьора, се превърнаха първо писъци, след това в скимтене и накрая в странни гърлени животински звуци. Чу се силен пукот, последван от падането на нещо тежко на пода.

Логан за пореден път рискува да надникне над горния ръб на корпуса на Машината.

Мъжът, свит на две с ръце върху ушите, сега беше на колене, а от носа и ушите му бликаше кръв. Онзи с очилата се въртеше на място и стенеше страховито, сякаш в синхрон с песента на Машината. Капки кръв пръскаха от всички отвори на главата му, докато се въртеше: от ноздрите, от ушите, от устата, образувайки ужасяващ ореол около главата му, проблясващ в алени кръгове, докато центробежните сили ги въртяха и те се пръскаха във всички посоки. Мъжът с туиденото сако беше обърнал една от лабораторните маси и сега крачеше със странни резки движения като автомат. Докато Логан надничаше, той се блъсна в стената, все едно беше сляп, обърна се с напрегнато движение и пое в друга посока.

И тримата бяха забравили за оръжията си, които сега се търкаляха по пода на лабораторията.

Много бавно, без да отмества очи от мъжете, Логан се промъкна до предната част на Машината. Събра оръжията и отстъпи до таблото с контролните уреди. Едва тогава завъртя ключа бавно назад, първо на отметката 5, след това до 2 и накрая до 0.

Бръмченето на Машината и ужасяващото вибриране постепенно стихнаха. Но странните гърлени звуци, които издаваше мъжът в непромокаемото яке, не престанаха.

След няколко минути енигмологът се изправи. Внимателно отвинти шлема, след това откачи кукичките на костюма и тромаво се измъкна от него. После, с единия пистолет в ръка (другите беше пъхнал под колана на панталона си), запали осветлението и пристъпи напред.

Известно време гледа тримата извадени от строя мъже. Накрая се обърна, мина под брезента и се отдалечи няколко метра надолу по

осеяния с отломки коридор, докато не откри онова, което търсеше: ниша в стената, където беше закачен пожарогасител с пожарникарска брадва. Логан пъкна и третия пистолет под колана си и взе брадвата. Прецени с ръка тежестта ѝ, след това се промъкна под платнището.

Двама от мъжете бяха там, където ги беше оставил. Онзи с очилата беше спрял призрачното си въртене като пумпал и бе рухнал на земята. Водачът, онзи със сакото от туид, още тътреше крака като робот, блъскаше се в стените и сменяше посоката. Кръв течеше от носовете и ушите и на тримата и което беше по-ужасяващо, вече и от очите.

Логан ги погледа за малко и се обърна към Машината. Наведе се и изключи захранването. Изправи се, а пръстите му стиснаха брадвата по-здраво. Миг по-късно, изръмжавайки от усилието, той стовари брадвата върху корпуса. Чу се нещо като писък, когато острието се заби в метала. Освободи го, вдигна брадвата отново и извади от строя предния капак и контролното табло. Няколко допълнителни удара унищожиха странните футуристични уреди, които стърчаха от защитната обвивка, генератора на поле и въртящата се бобина. Той удряше уреда отново и отново, сякаш цялата несигурност, страх и болка от последните две седмици сега бяха съгъстени в тези конвулсивни действия. Стоварваше бързо затъпяващото острие в металните стени на ужасния уред, докато малки и големи парчета — метал, стъкло и бакелит, летяха във всички посоки. Най-накрая, когато остана съвсем без дъх, свали брадвата и погледна към своите нападатели.

Сега мъжът с непромокаемото яке беше проснат на пода неподвижен, като се изключат неволните спазми от време на време, а до главата му се разширяваше локва кръв. Онзи с очилата се беше свил в един ъгъл, а лицето му беше кървава маска. Той махаше с ръце пред лицето си, като че ли да прогони невидими нападатели. Издаваше странни гъргореци звуци — сякаш се опитваше да извика през запушен ларинкс. А водачът им, мъжът с птичето лице, седеше неудобно на пода, сякаш беше паднал там, и бавно, методично скубеше косата си на назъбени ивици. Докато Логан гледаше, мъжът се вторачи в една от кървавите буци, част от кървения му скалп, все още хваната за корените на космите, обърна я внимателно и я пъкна в устата си.

Логан пристъпи предпазливо и застана там, където беше спрял асансьорът. След като бе свалил товара си, той тихо се беше върнал по спиралата на мястото си на тавана, чакайки на изоставения трети етаж времето, когато от него отново ще има нужда.

Отгоре чу или му се стори, че чува, звуците на тих плач.

Логан се вторачи в декоративния кръг, който обозначаваще пода на асансьора. Прочисти гърлото си:

— Госпожо Бенедикт? — извика той. — Вече може да слезете.

ЕПИЛОГ

Високите прозорци в кабинета на директора бяха залети от слънчева светлина. Отвъд оловното стъкло невъзможно зелената ливада се спускаше към скалистия бряг и Атлантика — днес забележително спокоен, сякаш се каеше за яростното представление, разиграно наскоро. Хора във винтяги и леки сака крачеха на групи от по един-двама по иначе безупречно поддържаните алеи, които сега бяха малко раздърпани. Един художник бе разположил статива си близо до брега. Тук-там градинари и работници по поддръжката събираха клони и други отломки. С една дума, поправяха щетите, нанесени от урагана Барбара. Въпреки яркия залез и спокойствието на тази сцена в резкостта на лазурното небе и в начина, по който хората инстинктивно се навеждаха при всеки полъх на вятъра, имаше нещо, което напомняше за зимата.

Джереми Логан мина по мокета в кабинета, щадейки десния си крак, и седна на един от столовете срещу бюрото на Олафсон.

Директорът, който в момента говореше по телефона, остави слушалката на място и му кимна.

— Как е кракът?

— Благодаря, оправя се.

Известно време двамата поседяха в мълчание. През последните няколко дни толкова неща бяха казани и толкова направени, та им се струваше, че думите са едва ли не излишни.

— Събра ли си багажа? — любопитства Олафсон.

— Всичко е в лотоса.

— Е, предполагам, че тогава не ми остава нищо друго, освен да ти благодаря. — Олафсон се поколеба. — Това прозвуча малко повърхностно, но нямах такова намерение. Джереми, малко ще е да кажа, че спаси „Лукс“ от самия него. Мисля, че няма да сбъркам, ако добавя, че спаси и света от едно много голямо изпитание.

— Спасител на света — повтори Логан, вкусвайки думите. — Харесва ми как звучи. Надявам се, че в такъв случай няма да имаш

нищо против да удвоя хонорара си?

Олафсон се усмихна.

— Това би било напълно нежелателно.

В кабинета пак настъпи мълчание, а по лицето на Олафсон се изписа сериозно изражение.

— Направо не е за вярване. Когато се върнах след урагана и те видях да залиташ на излизане от Западното крило, Лора Бенедикт свита под ръката ти — беше като нещо изскочило от най-страшния кошмар.

— Как е тя? — поинтересува се Логан.

— Реагира на дразнители. Лекарите го сравняват с краен нервен шок. Предполагат, че ще се възстанови напълно, но ще са нужни шест до осем месеца. Обаче краткосрочната ѝ памет е унищожена завинаги.

— Значи е получила значителна доза ултразвук — каза Логан. — Жалко.

— Било е неизбежно. Както и да е, отчетът ни мина отдавна и няма нужда да се занимаваме отново с него. Направил си каквото е трябвало.

— Предполагам. Все пак в крайна сметка загубата на паметта може да се окаже благословия. — Логан гледаше през прозореца, без да вижда нещо определено. После отместа поглед и го насочи към директора.

— А тримата от „Айрънхенд“?

Лицето на Олафсон стана мрачно и той погледна към листа на бюрото си.

— Не са добре. Единият има „пълно психотично разстройство със силна самоубийствена параноя, халюцинации и неконтролируема мания“. Другият е в състояние, каквото, честно казано, лекарите в психиатричното отделение на Нюпортската болница досега не са виждали. За него няма аналог и в четвъртото издание на Диагностичния и статистически справочник на психическите разстройства на Американската психиатрична асоциация. Един от лекарите го характеризира — той отново погледна листа — „сякаш потенциалът за действие на серотониновите рецептори е непрекъснато в режим на предаване“. С други думи, мозъкът на мъжа е потопен в сензорни сигнали — гротескно усилен, изкривени и неизбежни. Те просто са твърде съкрушителни и агресивни, за да бъдат обработени.

Нямат представа как да го лекуват, затова сега го държат в изкуствена кома.

— Каква е дългосрочната прогноза?

— Не пожелаха да кажат. Но ако четеш между редовете, излиза, че състоянието му, освен ако не стане чудо, е необратимо.

Известно време Логан осмисля чутото.

— А третият?

— Тежко кататонично разстройство, белязано със ступор и неподвижност. Лекарите отново нямат обяснение, защото компютърната томография не показва увреждания на лимбичната система, базалните ядра или на челната мозъчна кора, които обикновено съпътстват кататоничната шизофрения.

Логан въздъхна дълбоко. После бавно изви поглед към прозореца.

— Джереми, такива са законите на войната — тихо каза Олафсон. — Това бяха лоши, много лоши хора. Те са пряко или непряко отговорни за смъртта на Уил Стречи.

— И на Пам Флуд — добави мрачно енигмологът.

— Точно така. Ако не беше действал, хиляди — не, може би стотици хиляди щяха да са изправени пред заплахата от подобна съдба.

— Зная. — След малко Логан отново насочи очи към директора. — И какво стана? Заплахата беше ли неутрализирана?

— След края на бурята накарах няколко избрани хора под ръководството на Олбрайт да извадят всичко от помещението и да го разглобят, въпреки че ти беше свършил вече половината работа с основната машина. Изгорили са всичко в леярната в Уейкфийлд.

— А работата на Бенедикт?

— Отново с помощта на Олбрайт нашата охрана наложи възбрана. Прочистихме офиса, лабораторията в мазето и апартамента ѝ. Всичко е изгорено. С помощта на местните власти опразнихме и наследствения ѝ апартамент в Провидънс. Всъщност там открихме повече бележки и папки.

— Местните власти? — повтори Логан.

— Няма много големи градове по крайбрежието на Нова Англия, които да не дължат на „Лукс“ поне една услуга. — Олафсон направи пауза. — Освен това взехме предпазната мярка да унищожим всички останали документи в нашите архиви, свързани с Проекта „Грях“. Не

говоря само за онези папки в моя сейф. Имам предвид и ранните проучвания, довели до създаването на проекта в края на 20-те години. Всичко, независимо колко пряко или непряко е свързано с проекта. — Той погледна към Логан. — Надявам се, че одобряваш.

— От все сърце. А „Айрънхенд“?

Лицето на Олафсон отново стана мрачно.

— Водим дискретни разговори с ФБР. Унищожихме всички доказателства, които бяха в нашите ръце. Направихме всичко възможно да премахнем и онова, което Бенедикт е могла да постигне. — Той направи пауза. — Какво ще кажеш?

— Мисля, че ако е разполагала с достатъчно материал да продължи работата извън кампуса, да речем в лабораториите на „Айрънхенд“, нямаше да действа толкова отчаяно. Да премахне Стречи, да направи опит да ме убие, да стори всичко възможно да спечели време, за да намали размерите на оръжието и да го измъкне от „Лукс“. — Той замислено поклати глава. — Ако сте унищожили цялото оборудване и изгорили архива, в „Айрънхенд“ няма да имат достатъчно материал, за да възстановят работата.

— Да, може би сами няма да могат — съгласи се Олафсон, — но това няма да им попречи да опитат. Ще излъжа, ако кажа, че лесно ще се откажат.

Това заключение остана да витае из въздуха. Най-накрая Логан стана. Олафсон направи същото.

— Мога ли да те изпратя до колата? — попита директорът.

— Благодаря, но трябва да свърша още нещо преди да си замина.

— В такъв случай ще се сбогувам. — Олафсон сърдечно му стисна ръката. — Дължим ти повече, отколкото можем да ти платим. Обади се, ако някога мога да направя нещо лично за теб в качеството си на директор на „Лукс“.

Логан са замисли за миг.

— Има нещо, което можеш да направиш.

— Кажи.

— Следващия път, когато дойда тук, за да започна свободен изследователски проект, моля те, погрижи се Роджър Карбън да си е взел творческия отпуск и да е далеч от „Лукс“.

Олафсон се усмихна.

— Смятай го за уредено.

След като излезе от кабинета на директора, Логан бавно тръгна по елегантно обзаведените коридори и широките стълбища. През трите дни след бурята мозъчният тръст се беше върнал към обичайното си състояние: учените разговаряха с приглушени гласове, докато се разминаваха, а ококорени клиенти очакваха сред едуардианското великолепие на централната библиотека да бъдат приети. След като мина край трапезарията — звънтенето на сребърни прибори и порцелан зад затворените врати подсказваше, че скоро ще бъде сервиран обяда — зави по един страничен коридор, мина през двойна врата и излезе на задната ливада.

Яркото слънце и непогрешимият лъх на зимата във въздуха сякаш го удариха. Той мина покрай малките групи разхождащи се учени и техници на път към дългата разпръсната ивица скали, които маркираха най-високата точка на прилива, запратени по брега сякаш по нечия великанска прищявка. Ким Миколос седеше на една от поголемите скали с ръце, пъхнати в джобовете на жълто непромокаемо яке, и гледаше морето. На едно от слепоочията ѝ имаше грозна синина, която вече беше започнала да избледнява.

— Здравсти — поздрави Логан, докато сядаше до нея.

— Здравей.

— Разбрах, че морският въздух подпомага възстановяването.

— Не на морския въздух трябва да благодаря, доктор Логан, а на теб.

— Моля, без официалности.

— На теб, Джереми.

— За какво трябва да ми благодаря?

— Защото дойде да ме спасиш. Обади се за линейка. На практика лично ме закара до болницата.

— Ако ще си говорим за благодарности, аз трябва да ти се извиня, че те въвлякох в това.

— От години не бях преживявала толкова вълнения. — Веселият ѝ тон внезапно се промени. — Джереми, честно казано, след онова, което се случи с Уил Стречи... трябваше да го направя, трябваше да разбера какво се е случило. И ти ми позволи да го направя. Ще ми се да мога да ти дам нещо в замяна.

— Можеш. Донесе ли ги?

Ким кимна. След това извади ръце от джобовете на якето. Двете стискаха предмети, увити в домакинска хартия.

Логан взе двата предмета от лявата ѝ ръка. Това бяха малките предаватели, които бяха открили скрити отстриани в машината, в радиото на Стречи и зад една от библиотеките в кабинета на Логан.

— Не си забравила. Благодаря ти.

Тя го погледна.

— Всичко наред ли е? Успяха ли от „Лукс“ да покрият станалото?

— Да, доколкото са могли.

— Значи остава още само едно.

След тези думи двамата се изправиха като по команда. Логан махна домакинската хартия и напъха смачканото топче в джоба си. След това запрати първо единия усилвател, а после и другия в морето. Ким направи същото.

Останаха известно време в мълчание, докато гледаха как океанът лакомо ги поглъща. Малките кръгове от падането им бяха пометени един след друг от кремави пенести вълни, докато дори споменът за тяхното потъване беше изтрит.

— Любов — измърмори Логан под носа си. —

*... ти тъй си жадна, че макар
като море огромна, като него
поглъщаш всичко в себе си; и всичко
— най-трайното и скъпото дори —
потъне ли във тебе, мигновено
загубва откъм стойност и цена. **

Двамата дълго стояха мълчаливо един до друг, загледани в синия океан.

— Е, значи свърши — измърмори Ким.

— Ела да ме изпратиш до колата — помоли Логан.

След пет минути вече бяха на паркинга в сянката на Източното крило. Когато вятърът повдигна яката на ризата на Ким, Логан видя връвчиците на амулета на врата ѝ.

— Ако искаш, ще ти помогна да го свалиш — предложи той.

Тя поклати глава.

— Някак си свикнах с него.

Настъпи пауза.

— Какво ще правиш от тук нататък? — попита Логан.

— Това, което ти казах, когато се срещнахме за първи път. Ще довърша работата на Стречи, ще се погрижа за завещанието му. А после ще продължа моята работа по създаване на стратегически софтуер. Пери Мейнард, заместник-директорът, ми каза, че това е направление, което напълно се вписва в плановете за бъдещето на „Лукс“.

— Добре, когато откриеш следващия „Оракъл“, не забравяй да ми продадеш няколко опции за закупуване на акции — каза Логан.

Прегърнаха се.

— Ким, още веднъж благодаря. За всичко.

Тя се усмихна малко уморено.

— Карай внимателно.

Когато Логан запали двигателя и подкара към изхода на паркинга, видя дълга черна лимузина, съвсем нов модел, да потегля от мястото си за паркиране и да поема след него по автомобилната алея, покрита с чакъл. Докато шофираше бавно и замислен през виещите се улички из центъра на Нюпорт, лимузината продължаваше да го следва на дискретно разстояние.

— Кит, как мислиш — обърна се той към духа на починалата си жена, която в услужливото му въображение седеше на пътническата седалка, — дали ще ни следват чак до Ню Хейвън?

Кит беше твърде деликатна, за да му отговори.

— Надявам се, че преследвачите на „Айрънхенд“ не са прекалено отдадени на работата си — продължи Логан. — Подготвям лекция за средновековните търговски гилдии в Сиена и подобно внимание може да се отрази на стила ми.

След това насочи колата към моста „Клейборн Пел“, Кънектикът и дома си.

[0] Уилям Шекспир. Дванайсета нощ. Прев. В. Петров. С., 3. Стоянов, 1998. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.